

การพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนอง
ด้วยท่าทางร่วมกับเพลง

ชลณี หละต๋า

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
พ.ศ. 2561

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนอง
ด้วยท่าทางร่วมกับเพลง

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

พ.ศ. 2561

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

THESIS

**THE DEVELOPMENT OF ABILITY IN ENGLISH LISTENING AND
SPEAKING OF GRADE 3 STUDENTS THROUGH LEARNING
MANAGEMENT USING TOTAL PHYSICAL RESPONSE
WITH SONGS**

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS FOR
THE DEGREE OF MASTER OF EDUCATION PROGRAM IN CURRICULUM AND
INSTRUCTION OF SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSITY**

2018

COPYRIGHT OF SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSIT

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

ชื่อวิทยานิพนธ์ การพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง

THE DEVELOPMENT OF ABILITY IN ENGLISH LISTENING AND SPEAKING OF
GRADE 3 STUDENTS THROUGH LEARNING MANAGEMENT USING TOTAL
PHYSICAL RESPONSE WITH SONGS

ผู้วิจัย นางสาวชลณี หละด้า

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักและ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุไรศิริ ชูรัมย์) ประธานกรรมการบริหารหลักสูตร

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพเก้า ณ พัทลุง)

..... กรรมการและเลขานุการหลักสูตร
(ดร.มนตรี เคนดวง)

..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
(ดร.ชัชวีร์ แก้วมณี)

..... กรรมการจากบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศรุตพิงส์ ภูวัชรวรานนท์)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา รับรองวิทยานิพนธ์แล้ว

..... รองอธิการบดี ปฏิบัติราชการแทน
(ดร.พิพัฒน์ ลิ้มปะนะพิทยากร) อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ชื่อวิทยานิพนธ์	การพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วย ท่าทางร่วมกับเพลง
ผู้วิจัย	นางสาวชลณี หละด้า ปีการศึกษา 2560
ปริญญา	ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุไรศิริ ชูรัักษ์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพเก้า ฦ พัทลุง

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง 2) เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/4 โรงเรียนอนุบาลมุสลิมสตูล จำนวน 30 คน ซึ่งกำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โดยใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ 3) แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และ 4) แบบประเมินความพึงพอใจ

ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงอยู่ในระดับมาก

Thesis Title	The Development of Ability in English Listening and Speaking of Grade 3 Students through Learning Management Using Total Physical Response with Songs
Resercher	Miss Chonlanee Lahtam Academic year: 2017
Degree	Master of Education Program in Curriculum and Instruction
Advisors	1. Assistant Professor Dr.Juraisiri Choorak 2. Assistant Professor Dr.Noppakao Na Pattalung

Abstract

This research aimed 1) to compare students' ability in English listening before and after learning through total physical response to songs, 2) to compare students' ability in English speaking before and after learning through total physical response to songs, and 3) to study students' satisfaction with their learning through total physical response to songs. The subjects were 30 grade 3/4 students of Anuban Muslim Satun School enrolled in the 2nd semester of the B.E. 2560 academic year, selected through multi-stage sampling technique. Research tools were 1) lesson plans, 2) English listening test, 3) English speaking test, and 4) satisfaction questionnaires.

The research found that 1) students' ability in English listening after learning through total physical response to songs was significantly higher than that of before at the .01 level, 2) students' ability in English speaking after learning through total physical response to songs was significantly higher than that of before at the .01 level, and 3) students' overall satisfaction with learning through total physical response to songs was at the most level.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ขึ้นมาได้ด้วยความเมตตากรุณาของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุไรศิริ ชูรักษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักและประธานหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพเก้า ณ พัทลุง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่ได้ให้ความรู้และเสียสละเวลาให้คำปรึกษา แนะนำข้อคิดเห็นและชี้แจงแนวทาง ตรวจสอบแก้ไขตั้งแต่ เริ่มต้นงานวิจัย จนกระทั่งวิทยานิพนธ์เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุระพรรณ จตุสุวรรณ์ คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ดร.มนตรี เคนดวง กรรมการและเลขาหลักสูตร และดร.ศิริรัตน์ สิ้นประจักษ์ผล กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ที่กรุณาให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะ แนวคิด และตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ซึ่งทำให้วิจัยฉบับนี้ มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และขอขอบพระคุณอาจารย์ในมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลาทุกท่านที่ได้ถ่ายทอด ความรู้ แนวคิด ระเบียบวิธีวิชาด้านหลักสูตรและการสอน เป็นอย่างดีตลอดระยะเวลาที่ศึกษา

ขอขอบพระคุณ ดร.มนตรี เคนดวง อาจารย์คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา อาจารย์สุธิศา ส่งศรี อาจารย์ประจำแผนกวิชาภาษาอังกฤษ วิทยาลัยอาชีวศึกษาภูเก็ท และอาจารย์ นงศ์ลักษณ์ วรรณ โฉมกิจ ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียนวัดนิคมประสาทมิตรภาพที่ 149 อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา ที่กรุณาเสียสละเวลาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ ในการวิจัย

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ คณะครูและบุคลากร โรงเรียนอนุบาลมุสลิมสตูล ที่ให้ความ อนุเคราะห์และอำนวยความสะดวก ในการดำเนินการทำวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล และขอขอบคุณ นางสาวยุไหวหะยะ สุขสวัสดิ์ และนายไชยาฟ ราชเดหว่า ที่สละเวลาให้คำปรึกษารวมทั้งเป็นกำลังใจ และให้ข้อมูลในการทำงานวิจัยมาโดยตลอด รวมถึงนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทุกคนที่ให้ความร่วมมือ เป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูล และขอบคุณเพื่อน ๆ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน เจ้าหน้าที่ บัณฑิตวิทยาลัย และกัลยาณมิตรทุกท่านที่ไม่สามารถกล่าวนามในที่นี้ได้หมดที่คอยช่วยเหลือ ซึ่งผู้วิจัย ขอขอบคุณท่านเหล่านั้นไว้ ณ โอกาสนี้

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูคุณเวทิตาแด่ บิดา มารดา บุรพจารย์ และครอบครัวที่ให้ความรัก ความห่วงใย ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่าน

ชลณี หละคำ

พฤษภาคม 2561

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(2)
กิตติกรรมประกาศ	(3)
สารบัญ	(4)
สารบัญตาราง	(7)
สารบัญภาพ	(8)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
สมมติฐานของการวิจัย	5
ขอบเขตการวิจัย	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	8
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	10
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551	
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	12
หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอนุบาลมุสลิมศตูล กลุ่มสาระการเรียนรู้	
ภาษาต่างประเทศ รายวิชาภาษาอังกฤษ	17
การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	21
การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง	50
เพลง	59
ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง	63

ความสามารถในการฟัง	63
--------------------------	----

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 2 (ต่อ)	
ความสามารถในการพูด	73
ความพึงพอใจ	83
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	86
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	90
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	90
แบบแผนการวิจัย	91
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	91
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	92
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	102
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้	104
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	106
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	106
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	107
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	111
สรุปผล	112
อภิปรายผล	112
ข้อเสนอแนะ	115

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บรรณานุกรม	116
ภาคผนวก	121
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ	122
ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์	124
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	128
ภาคผนวก ง การหาคุณภาพเครื่องมือ	159
ประวัติผู้วิจัย	188

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 หน่วยการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	19
2 เกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถในการฟังของผู้ใช้ภาษาอังกฤษมี ทั้งหมด 4 ระดับ	70
3 เกณฑ์การวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ	72
4 เกณฑ์การวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ	77
5 เกณฑ์การประเมินการพูดแบบแยกส่วน	80
6 เกณฑ์การวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ	82
7 แบบแผนการวิจัย One Group Pretest-Posttest Design	91
8 โครงสร้างแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับ เพลง	92
9 ตารางวิเคราะห์แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ โดยการจัดการ การเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง	94
10 เกณฑ์การวัดและประเมินผลความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ	95
11 ตารางวิเคราะห์แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยการจัด การเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง	97
12 เกณฑ์การวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ	98
13 ตารางวิเคราะห์ข้อคำถามแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบ ตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ...	100
14 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยการจัดการเรียนรู้ แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง (n = 30)	106
15 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยการจัดการเรียนรู้ แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง (n = 30)	107
16 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	108

สารบัญภาพ

ภาพ		หน้า
1	กรอบแนวคิดในการวิจัย	7
2	แผนภาพ: ลำดับขั้นการรับรู้ทางภาษา.....	38

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนานักเรียนให้มีเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้ความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมถึงนักเรียนสามารถเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำรงชีวิต

จากความสำคัญของภาษาอังกฤษส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนมุ่งพัฒนาคุณภาพการเรียนเพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งนี้ การสอนภาษามุ่งเน้นให้นักเรียนมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นการสอนที่เน้นทักษะสัมพันธ์ที่มุ่งบูรณาการทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 1)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 จึงได้มีการกำหนดให้มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชาภาษาอังกฤษในทุกระดับชั้นเพื่อให้สอดคล้องกับสังคมโลกยุคข้อมูลข่าวสาร เป็นรากฐานและเตรียมความพร้อมในการเรียนของเยาวชนรุ่นใหม่ ซึ่งถือได้ว่าเป็นการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์และสร้างศักยภาพในความคิดการทำงานอย่างสร้างสรรค์ โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อให้นักเรียนเรียนรู้ภาษาและใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความต้องการในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในชีวิตประจำวัน และการทำงานอาชีพ ดังนั้น ในการจัดการเรียนรู้ภาษาที่ดี นักเรียนจะต้องมีโอกาสได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาให้มากที่สุด ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน การจัดกระบวนการเรียนการสอนต้องสอดคล้องกับธรรมชาติ และลักษณะเฉพาะของภาษา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551: 1)

ด้วยเหตุที่ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและความจำเป็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษากลางของโลก ดังนั้นกระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดให้มีการจัดการเรียนรู้ในรายวิชา ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง เริ่มตั้งแต่ในระดับชั้นประถมศึกษา ซึ่งนักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน และแสวงหาความรู้เพื่อการศึกษาต่อระดับ ที่สูงขึ้น ตลอดจนเพื่อการประกอบอาชีพ มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมที่หลากหลาย ของประชาคม ดังนั้น การจัดการเรียนรู้จึงควรจัดกิจกรรมให้หลากหลายอันจะนำไปสู่การเป็น นักเรียนที่พึ่งตนเองได้ (Learner Independent) และสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2545: 3-4)

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดคุณภาพนักเรียนเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ นักเรียนสามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูดและ ทำท่าประกอบในสถานการณ์ต่าง ๆ ใกล้เคียง พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่ายๆ สื่อสารตามหัวเรื่อง เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ และสามารถบอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ ใกล้ตัวได้ (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 213)

จากการติดตามผลการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ รายวิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดสตูล ปีการศึกษา 2556, 2557 และ 2558 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีคะแนนดังนี้ ร้อยละ 72.43, 63.94 และ 54.70 ตามลำดับ ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเป้าหมายที่ตั้งไว้ คือ ร้อยละ 75.00 และมาตรฐานการเรียนรู้ที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่าเกณฑ์ คือ สาระที่ 1 ภาษา เพื่อการสื่อสาร สาเหตุของปัญหา คือ ชั่วโมงเรียนตามโครงสร้างของหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐานมีอย่างจำกัด ทำให้นักเรียนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างเต็มที่ ประการที่สอง ผู้สอนใช้วิธีการสอนไม่หลากหลาย สอนแบบบรรยายและสาธิต ซึ่งเป็นการสอนที่ไม่ฝึกปฏิบัติ ส่งผลให้นักเรียนไม่เกิดกระบวนการการเรียนรู้ และประการที่สาม นักเรียนไม่ได้ให้ความสำคัญ และไม่เอาใจใส่ต่อการเรียนกลุ่มสาระวิชานี้ เนื่องจากนักเรียนมีเจตคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ และไม่มีความกล้าแสดงออก ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า คุณภาพของการจัดการเรียนรู้ประสบปัญหา รวมทั้งการพัฒนาการฟัง-พูดภาษาอังกฤษยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร และความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนอย่างเข้าใจมีน้อย (สำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดสตูล, 2558: 65-67)

ด้วยสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศเพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ พบว่าการจัดการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองโดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response:

TPR) เป็นวิธีที่มีความเหมาะสมและเป็นผลที่เกิดขึ้นจริง ซึ่งได้พัฒนาและปรับปรุงวิธีการสอนโดย เจมส์ แอชเชอร์ (Asher J., 1996) นักจิตวิทยาและนักการศึกษาชาวอเมริกัน โดยมีหลักการสำคัญ คือ เน้นบทบาทความเข้าใจ ซึ่งได้ทำการศึกษาค้นคว้าและสังเกตการณ์รับรู้ภาษาแม่ของเด็ก และได้นำการเรียนภาษาแม่ของเด็กมาประยุกต์ใช้กับการเรียนภาษาของเด็ก โดยเด็กสามารถพูดคำใดคำหนึ่งออกมาได้นั้นต้องผ่านประสบการณ์ฟังมาก่อน ความเข้าใจในการฟังของเด็กจะดีกว่าการพูด และทักษะการฟังยังเป็นปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมและพัฒนาทักษะการพูดอีกด้วย (Asher J., 1996: 3-4) แอชเชอร์ ได้พัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางจากการใช้คำสั่งง่าย ๆ และสั้น ๆ ในการลดความเครียดของนักเรียน โดยผู้สอนจะพูดออกเสียงพร้อมทั้งแสดงท่าทางหรือปฏิบัติตามประโยคคำสั่งนั้น ๆ และให้นักเรียนปฏิบัติตามจนนักเรียนมีความพร้อมที่จะปฏิบัติด้วยตนเอง แอชเชอร์เน้นในด้านพัฒนาเพื่อความเข้าใจ คือ เน้นการฟังก่อนการพูด ซึ่งเป็นนวัตกรรมในการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นสาธิต (Demonstration) 2) ขั้นลังเล (Hesitation) 3) ขั้นทดสอบ (Test) 4) ขั้นออกคำสั่งใหม่ ๆ และแปลก ๆ (Novelty) และ 5) ขั้นสลับบทบาท (Role-reversal) จากหลักการสำคัญทั้ง 5 ข้อ คือ เน้นความเข้าใจในการรับรู้ภาษาที่สอง ลดความตึงเครียดของนักเรียน โดยใช้ประโยคคำสั่ง ผู้สอนจะพูดคำสั่งภาษาต่างประเทศพร้อมทั้งแสดงท่าทางของคำกริยานั้นในการปฏิบัติตามคำสั่ง ทำซ้ำ ๆ หลายครั้งและให้นักเรียนปฏิบัติตามไปด้วยจนกว่านักเรียนมีความพร้อมที่จะปฏิบัติด้วยตนเองโดยไม่มีแบบอย่างจากผู้สอน การแสดงท่าทางเป็นสิ่งสำคัญในการฝึก เพราะจะทำให้ให้นักเรียนเกิดความเข้าใจและสามารถสื่อสารความหมายได้โดยตรง (Asher J., 1996: 44) ทั้งนี้ ชูติมา แซ่ตั้ง (2555) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาศามารถด้านการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีความสัมพันธ์กันระดับมากในเชิงบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับ ปทิตตา ดิวงค์ (2557) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-พูดโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการศึกษาพบว่าความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ .05 และความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางอยู่ในระดับมากที่สุด

นอกจากการศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องการนำเพลงมาใช้ประกอบในกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเพลงสามารถสร้างแรงจูงใจให้เกิดการเรียนรู้และสร้างความจำในระยะยาว รวมทั้งการร้องเพลงเป็นจังหวะจะทำให้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาโดยสามารถพูดเป็นประโยคได้ แทนที่จะพูดเป็นคำ ๆ และมีการเว้นจังหวะได้อย่างถูกต้อง คูเป็นธรรมชาติ ทั้งนี้เพลงสามารถส่งเสริมทักษะในหลายด้าน ทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน ดังนั้น เพลงจึงสามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอนได้ทุกทักษะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการพูด เพราะเป็นทักษะที่ใช้มากที่สุดในชีวิตประจำวัน และเพลงยังก่อให้เกิดประสิทธิภาพทางการสื่อสารมากด้วยเช่นกัน (Kathleen, B. E. 1999) ซึ่งสอดคล้องกับ ณรงค์ กาญจนะ (2553: 233) ได้กล่าวว่า เพลงมีอิทธิพลต่อความรู้สึกของนักเรียน สามารถกระตุ้นให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจ สร้างบรรยากาศในห้องเรียนที่ดี ช่วยให้นักเรียนมีเจตคติที่ดี จดจำเรื่องราวต่าง ๆ ได้ง่ายขึ้น แม่นยำเป็นเวลานาน นอกจากนี้เพลงช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น และช่วยให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้แนวคิดและนำนวัตกรรมดังกล่าวมาใช้ ทั้งนี้ คาดว่าการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงเป็นนวัตกรรมที่สามารถนำมาพัฒนาและแก้ปัญหาได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมเพลง เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เพื่อนำผลวิจัยที่ได้มาเป็นแนวทางในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ และนำไปปรับปรุงการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้โดยสอดคล้องกับสังคมโลกปัจจุบัน

วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง มีวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง

สมมติฐานการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง มีสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

1. ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้
2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้
3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงอยู่ในระดับมาก

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตไว้ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดสตูล จำนวน 21 โรงเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 800 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/4 โรงเรียนอนุบาลมุสลิมสตูล จำนวน 30 คน ซึ่งกำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) โดยมีวิธีการสุ่ม ดังนี้ คือ ขั้นที่ 1 สุ่มนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนของสำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดสตูล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 25 ห้องเรียน มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 800 คน ขั้นที่ 2 สุ่มนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลมุสลิมสตูล อำเภอเมือง จังหวัดสตูล ซึ่งกำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 160 คน และขั้นที่ 3 สุ่มนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/4 โรงเรียนอนุบาลมุสลิมสตูล จำนวน 30 คน ซึ่งกำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560

2. ขอบเขตตัวแปร

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิต (Demonstration)

ขั้นที่ 2 ขั้นลังเล (Hesitation)

ขั้นที่ 3 ขั้นทดสอบ (Test) ร่วมกับเพลง

ขั้นที่ 4 ขั้นออกคำสั่งใหม่ ๆ และแปลก ๆ (Novelty)

ขั้นที่ 5 ขั้นสลับบทบาท (Role-Reversal)

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ซึ่งกำหนดความสามารถในระดับสื่อสาร

2.2.2 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งกำหนดความสามารถในระดับสื่อสาร

2.2.3 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ประกอบด้วย 3 ด้าน ดังนี้

1) ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้

2) ด้านกิจกรรมการเรียนรู้

3) ด้านการใช้สื่อการเรียนรู้

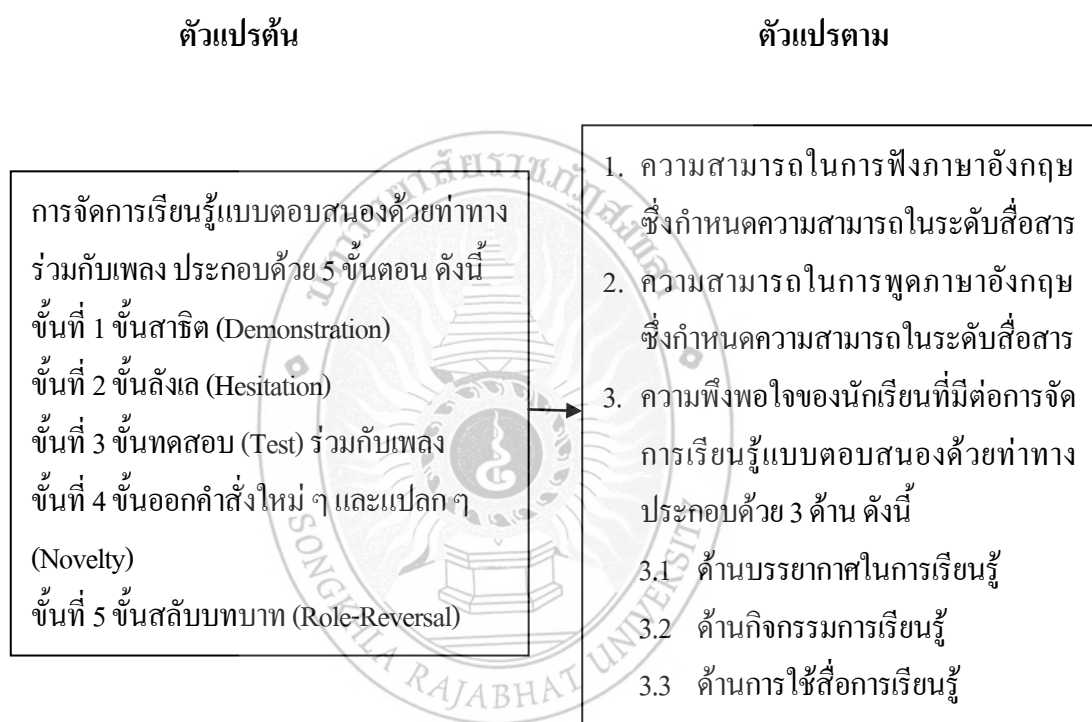
3. ขอบเขตเนื้อหา

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาการพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง ซึ่งเนื้อหาสาระที่ใช้ในการวิจัยสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ค 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล มาตรฐาน ค 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม มาตรฐาน ค.2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก มาตรฐาน ค 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม หน่วยการเรียนรู้ Greeting, About You and Me, My School และ My Routine

4. ขอบเขตระยะเวลา

ผู้วิจัยได้กำหนดระยะเวลาที่ใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 20 คาบ สัปดาห์ละ 5 คาบ คาบละ 45 นาที รวมเป็นเวลา 4 สัปดาห์

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายของคำศัพท์ที่ใช้ในการศึกษาวิจัย ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง หมายถึง การเรียนรู้ที่เน้นพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยผู้สอนใช้ท่าทางประกอบพร้อมกับการพูดออกเสียงคำ นักเรียนสามารถแสดงออกและเลียนแบบท่าทางตามผู้สอน โดยใช้สื่อเป็นแบบอย่างและฝึกฝนกระบวนการเรียนรู้ โดยมีขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิต (Demonstration) ขั้นที่ 2 ขั้นลังเล (Hesitation) ขั้นที่ 3 ขั้นทดสอบ (Test) ขั้นที่ 4 ขั้นออกคำสั่งใหม่ ๆ แปลก ๆ ขั้นที่ 5 ขั้นสลับบทบาท (Role- Reversal)

2. เพลง หมายถึง ทำนองหรือจังหวะที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ภาษา ทำให้สามารถพูดเป็นประโยคได้แทนที่จะพูดเป็นคำ ๆ และมีการเว้นจังหวะได้อย่างถูกต้อง

3. การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง หมายถึง วิธีการจัดการเรียนรู้ที่เน้นพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยผู้สอนใช้ท่าทางประกอบพร้อมกับการพูดออกเสียงร่วมกับการใช้เพลงในขั้นตอนการทดสอบ ซึ่งนักเรียนสามารถแสดงออกและเลียนแบบท่าทางตามผู้สอนได้ โดยมีขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

3.1 ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิต (Demonstration) เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนเป็นผู้แสดงพฤติกรรมในการถ่ายทอดความรู้ด้วยการออกคำสั่งเป็นภาษาอังกฤษ ทำซ้ำ ๆ 2-3 ครั้ง ในขณะที่ออกคำสั่งผู้สอนจะแสดงท่าทางไปด้วยและนักเรียนแสดงท่าทางตาม

3.2 ขั้นที่ 2 ขั้นลังเล (Hesitation) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนเลียนแบบการกระทำและสามารถแสดงออกด้วยท่าทางนั้น โดยผู้สอนไม่ปฏิบัติหรือสาธิตให้ดูเป็นตัวอย่าง

3.3 ขั้นที่ 3 ขั้นทดสอบ (Test) ร่วมกับเพลง เป็นขั้นตอนที่นักเรียนมีความมั่นใจที่จะปฏิบัติด้วยตนเองอย่างถูกต้อง โดยผู้สอนนำเพลงในหน่วยการเรียนรู้เรื่อง Greeting, About you and me, My school และ My routine มาทดสอบเพื่อให้นักเรียนมีความแม่นยำในภาษาอังกฤษ

3.4 ขั้นที่ 4 ขั้นออกคำสั่งใหม่ ๆ และแปลก ๆ (Novelty) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งใหม่ ๆ ได้อย่างชำนาญในสถานการณ์ที่หลากหลาย นักเรียนเริ่มเกิดความคิดใหม่ ๆ หรือมีปฏิกิริยาปรับเปลี่ยนให้เป็นที่ไปตามที่ตนต้องการ ทำให้นักเรียนเกิดทักษะการคิดมากขึ้น

3.5 ขั้นที่ 5 ขั้นสลับบทบาท (Role-Reversal) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนสลับกันออกคำสั่ง โดยให้เพื่อนปฏิบัติตามเพื่อสรุปลงความรู้ที่ได้ หากนักเรียนออกคำสั่งได้อย่างถูกต้อง หรือสามารถตอบสนองในการออกคำสั่งของเพื่อนได้ แสดงว่านักเรียนเกิดการเรียนรู้

4. ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนในการโต้ตอบด้วยภาษาพูดเป็นภาษาอังกฤษเพื่อแสดงออกถึงความเข้าใจในระดับการสื่อสาร โดยสามารถสื่อความหมายในการฟังภาษาอังกฤษด้วยพฤติกรรมดังนี้ 1) ฟังเพลงแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญได้ 2) ฟังข้อความแล้วสรุปสั้น ๆ ได้ 3) ฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดได้ สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ กำหนดวัดความสามารถในการฟังโดยใช้แบบทดสอบฟังเพลง ข้อความ และบทสนทนา รวมทั้งหมด 6 ข้อ โดยให้นักเรียนฟังแล้วตอบคำถามปากเปล่า ซึ่งทำการทดสอบเป็นรายบุคคล โดยใช้เกณฑ์การประเมิน Rubrics 4 ระดับ

5. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนในการถ่ายทอดความรู้ความคิดให้ผู้อื่น ได้รับรู้ออกมาเป็นคำพูดเพื่อแสดงออกถึงความเข้าใจในระดับการสื่อสาร โดยสามารถสื่อความหมายในการพูดภาษาอังกฤษด้วยพฤติกรรมดังนี้ 1) บรรยายภาพเดี่ยวได้ 2) บอกทิศทางจากแผนที่ได้ 3) บรรยายภาพชุดได้ สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ กำหนดวัดความสามารถในการพูดโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดรวมทั้งหมด 6 ข้อ ซึ่งเป็นการสอบพูดบรรยายเป็นรายบุคคล โดยใช้เกณฑ์การประเมิน Rubrics 4 ระดับ

6. ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวัดคือ แบบประเมินความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีประเด็นการวัดดังนี้

6.1 ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ หมายถึง ระดับความพึงพอใจของนักเรียนในขณะที่ทำกิจกรรม นักเรียนมีความสนุกสนานในการเรียน มีความสุขในการร้องเพลง และมีส่วนร่วมในการเรียนรู้

6.2 ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง ระดับความพึงพอใจของนักเรียนในการปฏิบัติตามคำสั่ง และให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม นักเรียนชอบการสาธิต และสนุกกับการแสดงออกด้วยท่าทางร่วมกับเพลง

6.3 ด้านการใช้สื่อการจัดการเรียนรู้ หมายถึง ระดับความพึงพอใจของนักเรียนในการใช้สื่อการจัดการเรียนรู้ที่มีความน่าสนใจ ปฏิบัติได้จริง มีความหลากหลาย และทำให้เข้าใจในเนื้อหามากยิ่งขึ้น

7. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/4 โรงเรียนอนุบาลมุสลิมศตูล จำนวน 30 คน ซึ่งกำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน ผู้สอน โรงเรียน ตลอดจนผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาดังนี้

1. นักเรียนมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
2. ผู้สอนสามารถนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในกลุ่มสาระอื่น ๆ เพื่อพัฒนาทักษะด้านต่าง ๆ ของนักเรียน
3. เป็นแนวทางให้กับผู้สอนในการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง
4. เพื่อยกระดับความสามารถด้านการสื่อสารสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
5. สถานศึกษาสามารถนำไปปรับใช้กับการจัดกิจกรรมอื่น ๆ เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 - 1.1 วิสัยทัศน์
 - 1.2 ความสำคัญ
 - 1.3 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้
 - 1.4 คุณภาพผู้เรียน
 - 1.5 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน
 - 1.6 คุณลักษณะอันพึงประสงค์
2. หลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนอนุบาลมุสลิมสตูล กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชาภาษาอังกฤษ
 - 2.1 คำอธิบายรายวิชา
 - 2.2 หน่วยการเรียนรู้
3. การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
 - 3.1 ความเป็นมาของการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
 - 3.2 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 3.3 วิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 3.4 หลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
4. การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง
 - 4.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง
 - 4.2 ความเป็นมาของการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง
 - 4.3 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง
 - 4.4 ประเภทของการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

5. เพลง

- 1.1 ความหมายของการใช้เพลงในการจัดการเรียนการสอน
- 1.2 วัตถุประสงค์ของการใช้เพลงในการจัดการเรียนการสอน
- 1.3 ขั้นตอนการสอนเพลงในการจัดการเรียนการสอน
6. ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง

7. ความสามารถในการฟัง

- 1.1 ความหมายของการฟัง
- 1.2 ความสำคัญของการฟัง
- 1.3 ระดับของความสามารถในการฟัง
- 1.4 การวัดและประเมินผลของความสามารถในการฟัง

2. ความสามารถในการพูด

- 2.1 ความหมายของการพูด
- 2.2 ความสำคัญของการพูด
- 2.3 ระดับของความสามารถในการพูด
- 2.4 การวัดและประเมินผลของความสามารถในการพูด

3. ความพึงพอใจ

- 3.1 ความหมายของความพึงพอใจ
- 3.2 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ
- 3.3 การวัดและประเมินความพึงพอใจ

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้จัดทำขึ้นสำหรับท้องถิ่นและสถานศึกษาได้นำไปใช้เป็นกรอบและทิศทางในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาและจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนไทยทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานให้มีคุณภาพด้านความรู้และทักษะที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลง และแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต มีรายละเอียด ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551: 5-7)

วิสัยทัศน์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษา การประกอบอาชีพ และการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ การพัฒนาที่สำคัญคือ การพัฒนาที่สมดุลอย่างเป็นองค์รวมทุกด้าน เพื่อความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ มีพื้นฐานทางจริยศาสตร์ ความเป็นคนดีทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม ผู้เรียนทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานต้องสร้างองค์ความรู้ ทักษะหรือกระบวนการเรียนรู้ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ จึงจำเป็นต้องเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ คือ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ การงานอาชีพและเทคโนโลยี ภาษาต่างประเทศ และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ซึ่งเป็นการบูรณาการองค์ความรู้ ทักษะและเจตคติที่เกิดจากการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ และประสบการณ์ของผู้เรียนมาปฏิบัติเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

ความสำคัญของภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิสัยทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรี และความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้ง มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก สามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลก ได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วย สาระสำคัญ ดังนี้

1. ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่านเขียนแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็น ในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม
2. ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม
3. ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยง ความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้และเปิดโลกทัศน์ของตน
4. ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของ เจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยคง่าย ๆ และบทพูดเข้าจังหวะง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน บอกความหมายของคำและกลุ่มคำที่ฟัง ตรงตามความหมาย ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่าย ๆ
2. พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง ใช้คำสั่ง และคำขอร้องง่าย ๆ บอกความต้องการง่าย ๆ ของตนเอง พูดขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเพื่อน บอกความรู้สึกรักของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัวหรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง
3. พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์ และ สิ่งของตามที่ฟังหรืออ่าน
4. พูดและทำท่าประกอบตามมารยาทสังคมหรือวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บอกชื่อและ คำศัพท์ง่าย ๆ เกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วม กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย
5. บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคง่าย ๆ ของภาษาต่างประเทศ และภาษาไทย
6. บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
7. ฟังหรือพูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน
8. ใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว
9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่างและนันทนาการภายในวงคำศัพท์ ประมาณ 300 – 450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)

10. ใช้ประโยคคำเดียว (One Word Sentence) ประโยคเดียว (Simple Sentence) ในการสนทนา
 ได้ตอบสนองสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียน
 ให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรม
 ในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยน
 ข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจา
 ต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผล
 และความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบ
 ที่มีต่อตนเองและสังคม
2. ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิด
 อย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้ หรือ
 สารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม
3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ
 ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจ
 ความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้
 ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้น
 ต่อตนเอง สังคม และสิ่งแวดล้อม
4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้
 ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกัน
 ในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ
 อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จัก
 หลีกเลียงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น
5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้เทคโนโลยี
 ด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคมในด้านการเรียนรู้
 การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตสาธารณะ
9. มีคุณธรรม จริยธรรมตามบทบัญญัติของศาสนาอิสลาม
10. มีความเสียสละเพื่อประโยชน์ส่วนรวม

หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอนุบาลมุสลิมสตูล กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชาภาษาอังกฤษ

หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอนุบาลมุสลิมสตูล (2560) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชาภาษาอังกฤษสร้างขึ้นตามมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (โรงเรียนอนุบาลมุสลิมสตูล, 2560: 2-4)

อ 13101 อังกฤษ
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ
 เวลา 100 ชั่วโมง

ฝึกฟัง พูด อ่าน และเขียน คำศัพท์ กลุ่มคำ ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องของประโยคและบทพูด ในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในโรงเรียน เลือกระบุภาพหรือสัญลักษณ์ตรงตามความหมาย ตอบคำถาม จากการฟัง อ่าน บทสนทนา นิทาน พูดบอกความต้องการ ความรู้สึก และการให้ข้อมูลง่าย ๆ เกี่ยวกับตนเองและเพื่อน ๆ ตามกิจกรรมตามแบบที่ฟัง สามารถจัดหมวดหมู่ตามประเภทของบุคคล สัตว์ สิ่งของ พูดและทำท่าทางประกอบตามมารยาททางสังคม วัฒนธรรม บอกชื่อคำศัพท์ง่าย ๆ เกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา การเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษา วัฒนธรรม ที่เหมาะสมกับวัย บอกชื่อคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องและความแตกต่างของเสียงอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยค ง่าย ๆ ของภาษาต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และสามารถใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง และใช้เทคนิคการจำและกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนมีความสุข และเป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูงขึ้น

รหัสตัวชี้วัด

ต 1.1 ป.3/1 ป.3/2 ป.3/3 ป.3/4

ต 1.2 ป.3/1 ป.3/2 ป.3/3 ป.3/4 ป.3/5

ต 1.3 ป.3/1 ป.3/2

ต 2.1 ป.3/1 ป.3/2 ป.3/3

ต 2.2 ป.3/1

ต 3.1 ป.3/1

ต 4.1 ป.3/1

ต 4.2 ป.3/1

รวมทั้งหมด 18 ตัวชี้วัด

หน่วยการเรียนรู้

ตาราง 1 หน่วยการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	มาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
1	Welcome back!	ต.1.1 ป.3/1 ป.3/2 ป.3/3 ป.3/4 ต.1.2 ป.3/1 ป.3/3 ต.1.3 ป.3/1	- Welcome to School - Meeting Teachers and Friends	5	5
2	Amazing Holiday	ต.1.1 ป.3/1 ป.3/3 ต.1.2 ป.3/1 ป.3/2 ต.2.1 ป.3/1 ต.4.1 ป.3/1	- How was your holiday? - Wonderful!	5	5
3	Time	ต.1.2 ป.3/1 ป.3/2 ป.3/3 ป.3/4 ต.1.3 ป.3/1 ป.3/2 ต.2.1 ป.3/1 ป.3/2 ต.2.2 ป.3/1 ต.3.1 ป.3/1	- Morning Time - At noon! - At night!	5	5
4	Things around me	ต.1.1 ป.3/1 ป.3/3 ต.1.2 ป.3/1 ป.3/2 ต.2.1 ป.3/1 ต.4.1 ป.3/1	- A big Tree and Flower - Enjoy with Toys	5	5
5	Greeting	ต.1.1 ป.3/1 ป.3/2 ป.3/3 ป.3/4 ต.1.2 ป.3/1 ป.3/3 ต.1.3 ป.3/1 ต.2.1 ป.3/1 ต.4.1 ป.3/1	- Hello! How are you? - What's your name? - Where are you from?	5	5
6	About You and Me	ต.1.1 ป.3/1 ป.3/2 ป.3/3 ป.3/4 ต.1.2 ป.3/1 ป.3/3 ต.1.3 ป.3/1 ต.2.1 ป.3/1 ต.4.1 ป.3/1 ต.4.2 ป.3/1	- Part of body - What are you doing? - What is your favorite?	5	5

ตาราง 1 (ต่อ)

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	มาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
7	My School	ต.1.1 ป.3/1 ป.3/2 ป.3/3 ป.3/4 ต.1.2 ป.3/1 ป.3/3 ต.1.3 ป.3/1 ต.2.1 ป.3/1 ต.4.1 ป.3/1	- My Subjects - Supplies - May I?	5	5
8	My Routine	ต.1.1 ป.3/1 ป.3/2 ป.3/3 ป.3/4 ต.1.2 ป.3/1 ป.3/3 ต.1.3 ป.3/1 ต.2.1 ป.3/1 ต.4.1 ป.3/1 ต.4.2 ป.3/1	- Daily Activity - My hobby	5	10
9	My Family	ต.1.1 ป.3/1 ป.3/2 ป.3/3 ป.3/4 ต.3.1 ป.3/1 ต.4.1 ป.3/1	- Member in my family - Relative	10	10
10	Food and Drinks	ต.1.1 ป.3/1 ป.3/2 ต.2.1 ป.3/1 ป.3/2 ต.2.2 ป.3/1 ต.3.1 ป.3/1 ต.4.1 ป.3/1 ต.4.2 ป.3/1	- Break fast - Lunch time Have a dinner	10	10
11	Clothes	ต.1.1 ป.3/1 ป.3/2 ต.2.2 ป.3/1 ต.3.1 ป.3/1 ต.4.1 ป.3/1 ต.4.2 ป.3/1	- Dress up! - Look cool!	10	10
12	Season	ต.1.2 ป.3/1 ป.3/2 ป.3/3 ป.3/4 ต.1.3 ป.3/1 ป.3/2 ต.2.1 ป.3/1 ป.3/2 ป.3/3 ต.2.2 ป.3/1	- Summer - Winter - Raining	15	15

ตาราง 1 (ต่อ)

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	มาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
13	Festival	ต.1.1 ป.3/1 ป.3/3 ต.1.2 ป.3/1 ป.3/2 ต.1.3 ป.3/1	- Celebration - Card and Gift	15	10
รวม				100	100

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจัดการเรียนรู้ในหน่วยการเรียนรู้ที่ 5-8 เรื่อง Greeting, About You and Me, My School และ My Routine โดยใช้เวลาในการจัดการเรียนรู้จำนวน 4 หน่วย เป็นเวลา 20 ชั่วโมง

การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ความเป็นมาของการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ความเป็นมาของหลักสูตรและการจัดเรียนรู้ภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้นพบว่าเริ่มมีการจ้างชาวต่างประเทศมาสอนภาษาอังกฤษครั้งแรกในสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 4) และมีพัฒนาการจนมาถึงปัจจุบัน ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. ในปี พ.ศ. 2404-2411 พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงว่าจ้างครูชาวต่างประเทศจำนวน 2 คน มาสอนภาษาอังกฤษแก่พระองค์เอง และสอนพระเจ้าลูกยาเธอ โดยใช้การสอนแบบวิธีตรง (Direct Method) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้มีความรู้ภาษาอังกฤษติดต่อกับชาวต่างชาติได้ และเป็นการศึกษาเพื่อประโยชน์ในการป้องกันเอกราชของประเทศ

2. ในปี พ.ศ. 2415-2438 พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงโปรดเกล้าฯ ให้มีการจัดตั้งโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษขึ้นในกรมมหาดเล็กหลวง และโรงเรียนในพระราชวังนั้นทออุทยาน โดยจ้างครูต่างประเทศมาสอน โดยใช้วิธีการสอนแบบตรง มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ใช้ประโยชน์ได้ และเป็นหนทางสำหรับการเรียนในระดับสูง

3. ในปี พ.ศ. 2439 พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งโรงเรียนประจำ คือ โรงเรียนราชวิทยาลัย โดยจ้างครูต่างประเทศมาสอนโดยใช้การสอนแบบวิธีตรง มีจุดมุ่งหมายในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมผู้เรียนสำหรับไปเรียนต่างประเทศในทวีปยุโรป

4. ในปี พ.ศ. 2441-2451 มีการปฏิรูปการศึกษา ได้เกิดโครงการศึกษา 2441 ซึ่งมีการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนอังกฤษไทยเบื้องต้นและโรงเรียนอังกฤษไทยเบื้องกลาง โรงเรียนละ 4 ปี โดยมีครูชาวไทยเป็นผู้สอนด้วย โดยใช้การสอนแบบแปลและไวยากรณ์ (Grammar Translation Method) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษ อ่านออกเขียนได้ และเข้าใจกฎเกณฑ์ทางภาษา นำไปใช้ในการเรียนระดับสูงต่อไป

5. ในปี พ.ศ. 2452 - 2472 กระทรวงศึกษาธิการดำเนินการจัดครูชาวไทยสอนนักเรียนชั้นประถมศึกษา และมัธยมศึกษา โดยใช้การสอนแบบแปลและไวยากรณ์ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยเน้นการพูดด้วย

6. ในปี พ.ศ. 2475 -2502 กระทรวงศึกษาธิการดำเนินการจัดครูชาวไทยสอนโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นรากฐานสำหรับเรียนเพิ่มเติมเพื่อประโยชน์ในการทำงานในอนาคต ผู้เรียนจะต้องอ่านและเข้าใจภาษาอังกฤษเบื้องต้น โดยสนทนาเกี่ยวกับสิ่งรอบตัวได้ เพื่อจะเรียนรู้สิ่งที่ยากขึ้นไปตามลำดับ โดยใช้การสอนแบบแปลและไวยากรณ์ และการสอนแบบฟัง-พูด (Aural-Oral Approach)

7. ในปี พ.ศ. 2503-2520 กระทรวงศึกษาธิการได้ขยายการศึกษาระดับประถมศึกษาออกเป็น 7 ปี และให้มีวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับ ในระดับประถมศึกษาตอนปลาย โดยจัดให้ครูชาวไทยเป็นผู้สอน การสอนในช่วงนี้ใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูด หนังสือเรียนที่ใช้สอนเขียนขึ้นตามหลักภาษาศาสตร์ ที่เน้นการสอนแบบฟังพูด อย่างไรก็ตามได้มีการประชุมสัมมนาเพื่อแสวงหาแนวทางการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงวิธีสอน และได้พยายามนำวิธีการสอนแบบอื่น ๆ มาทดลองใช้ด้วย จุดมุ่งหมายของการสอนภาษาอังกฤษในระยะนี้มุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษ สำหรับการเรียนในระดับสูง และสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน

8. ในปี พ.ศ. 2521-2532 รัฐบาลได้ประกาศใช้แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 ซึ่งขยายการศึกษาภาคบังคับระดับประถมศึกษา เป็น 6 ปี และกระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ตามหลักสูตรนี้ ภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกอยู่ในกลุ่มประสบการณ์พิเศษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 การสอนใช้แนวภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) และใช้หนังสือชุด English Is Fun เป็นหลัก

9. ในปี พ.ศ. 2533-2538 รัฐบาลได้ประกาศใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ตามหลักสูตรนี้ภาษาอังกฤษเป็นกิจกรรมเลือก ให้นักเรียนเลือกเรียนตามความสนใจ ไม่นำผลการเรียนมาเป็นเกณฑ์การตัดสิน เพียงแต่ประเมินผลเพื่อดูความก้าวหน้าเท่านั้น การสอนใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และใช้หนังสือชุด On the Springboard

10. ในปี พ.ศ. 2539-2543 กรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ในหลักสูตรประถมศึกษา 2521

11. ในปี พ.ศ. 2544-ปัจจุบัน กระทรวงศึกษาธิการโดยกรมวิชาการได้กำหนดภาษาต่างประเทศเป็นสาระการเรียนรู้หนึ่งในแปดกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามจุดหมายของหลักสูตร การเรียนภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล และเกิดความมั่นใจในการที่จะสื่อสารกับชาวต่างประเทศ รวมทั้งเกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศ โดยยังคงความภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย สำหรับกลุ่มภาษาต่างประเทศ กำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษทุกช่วงชั้น สาระสำคัญของหลักสูตรดังกล่าวประกอบด้วย ลักษณะเฉพาะ โครงสร้าง วิสัยทัศน์ คุณภาพผู้เรียน สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ (สุทธพร รัตนกุล, 2550: 64-71)

แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) เป็นแนวคิดการสอนภาษาที่มุ่งเน้นความสำคัญของตัวผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้จริง มีการจัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นเป็นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน ซึ่งเชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษา ทักษะทางภาษา และความสามารถในการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ด้านภาษาไปใช้ในการสื่อสาร

Krashen and Terrell (1983: 69 อ้างถึงใน สถาบันภาษาอังกฤษ คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2555: 37) ได้ให้แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า ควรให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลทางภาษาที่สามารถเข้าใจได้ให้มากที่สุด และควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงให้มากที่สุด การเรียนควรมีการแก้คำผิดให้น้อยที่สุดเพื่อที่การสื่อสารจะได้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง และในชั้นเรียนควรให้ผู้เรียนทำเฉพาะกิจกรรมที่ก่อให้เกิดการสื่อสาร ส่วนการฝึกรูปแบบภาษานั้น ควรให้ผู้เรียนไปฝึกเองนอกชั้นเรียนจากแบบฝึกหัดที่เตรียมไว้ให้

Finocchario and Brumfit (1983: 110 อ้างถึงใน สถาบันภาษาอังกฤษ คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2555: 37) ได้ให้แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยสรุปดังนี้

1. เป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และเป็นการสอนที่สนองต่อความต้องการและความสนใจของผู้เรียน
2. ผู้เรียนซึมซับภาษาที่เรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสารด้วยภาษานั้น
3. เน้นการใช้ภาษาที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน ให้ผู้เรียนยอมเสี่ยงเพื่อใช้ภาษา และรู้จักการเลือกใช้ภาษา

4. ให้ผู้เรียนเห็นตัวอย่างภาษาที่ใช้จริง โดยผู้คนที่ใช้ภาษานั้น ๆ

5. กฎเกณฑ์ของภาษาไม่ถูกแยกส่วนออกมาจากการใช้ภาษา แต่รูปแบบของภาษาถูกเรียนรู้ในบริบทของการสื่อสาร

6. ผู้เรียนควรได้รับการสนับสนุนให้ค้นพบรูปแบบของภาษาด้วยตนเอง

7. เป็นการเรียนภาษาแบบองค์รวม โดยเรียนทั้ง 4 ทักษะ

(Tayler, 1983: 56 อ้างถึงใน อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ, 2555: 116) ได้ให้แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า การสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับภาษาที่จะเรียน นั่นคือเรียนรู้ภาษาด้วยการใช้ภาษา มากกว่าเรียนภาษาด้วยการศึกษารูปแบบของภาษา

(Savignon, 2002 อ้างถึงใน รูปทอง กว้างสวัสดิ์, 2559: 135-137) ได้ให้แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ว่า การสอนเพื่อการสื่อสารเน้นที่ผู้เรียน โดยใช้ความจำเป็นในการสื่อสารของผู้เรียนเป็นกรอบที่จะนำมาสร้างเป้าหมายในการเรียนรู้ ดังนั้น แก่นของการสอนแบบสื่อสาร คือ การให้ผู้เรียนมีโอกาสได้สื่อสารจะได้เพื่อจะได้พัฒนาสมรรถนะสื่อสาร การสอนแบบสื่อสารเป็นแนวทางการสอนสามมิติสื่อสารต่างวัฒนธรรม กาสร้างบทเรียน และวิธีการสอนแบบสื่อสารขึ้นอยู่กับบริบทของการเรียนรู้ เมื่อบริบทเปลี่ยนไปตามกาลเวลา วิธีการเรียนการสอนแบบสื่อสารก็ต้องเปลี่ยนไปตามด้วย

Savignon ให้ความเห็นเรื่องแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ไว้ดังนี้

1. การสอนแบบสื่อสารไม่ใช่การสอนเฉพาะการสนทนา แต่รวมถึงการจัดกิจกรรมการอ่านและการเขียนที่ผู้เรียนจะมีโอกาสได้ตีความ (interpret) สื่อความ (express) และหาความหมาย (negotiate) เป้าหมายของการสอนเพื่อการสื่อสารมีความหลากหลาย ขึ้นอยู่กับความจำเป็นในการใช้ภาษาของผู้เรียนในแต่ละบท

2. การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไม่ใช่การสอนที่เน้นเฉพาะการทำงานเป็นกลุ่มเล็กหรือเป็นคู่เท่านั้นกิจกรรมที่ทำในกลุ่มใหญ่ก็มีประโยชน์ในหลาย ๆ บริบททำให้ผู้เรียนมีโอกาสในการใช้ภาษามากขึ้น และทำให้มีแรงกระตุ้นที่จะสื่อสารมากขึ้น

3. การสอนเพื่อการสื่อสารไม่ได้ยกเลิกการเน้นการให้ความรู้เรื่องกฎไวยากรณ์ การตีความและการใช้ภาษาให้เหมาะสม และกล่าวว่าหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารควรประกอบด้วย 5 หลักการดังนี้ คือ

3.1 Language Arts คือ การสอนเพื่อสื่อสารจำเป็นต้องมีการเน้นที่รูปแบบ (forms) ของภาษาเช่น วากยสัมพันธ์ (syntax) ระบบหน่วยคำ (morphology) และระบบเสียง (phonology) ดังนั้นผู้สอนอาจใช้กิจกรรมต่าง ๆ เช่น การสอนตัวสะกด การฝึกออกเสียง การแปล การจดตามคำบอก และการท่องจำ เพื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้รูปแบบของภาษา นอกจากนี้ ผู้สอนอาจใช้กิจกรรม

เพื่อการเพิ่มพูนคำศัพท์ด้วยการสอนคำจำกัดความ (definition) คำเหมือน (synonyms) และคำตรงกันข้าม (antonyms) เป็นต้น

3.2 Language for a Purpose คือ ภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้สื่อความเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่ตั้งไว้ ดังนั้น การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงควรให้ความสำคัญกับโอกาสที่ผู้เรียนจะได้ใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ มากกว่าเรียนรู้รูปแบบ (forms) ของภาษาเท่านั้น

ถ้าผู้เรียนใช้ทักษะทางภาษาอังกฤษในการทำความเข้าใจเนื้อหา สอบถามความเห็น อภิปรายและนำเสนอผลงาน ผู้เรียนจะมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษอย่างมีจุดประสงค์

ในการพัฒนาผู้เรียนให้มีสามัคติยะสื่อสาร ผู้สอนจะต้องสอนเทคนิคที่จำเป็นต่าง ๆ เช่น การให้ความสนใจเฉพาะความ (gist) ไม่ใช่ทุกถ้อยคำ การใช้กลยุทธ์ในการตีความ สื่อความ และการหาความหมาย เป็นต้น

3.3 My Language is Me: Personal English Language use คือ การยอมรับในตัวตนของผู้เรียน การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีปรัชญา หรือความเชื่อขั้นพื้นฐานว่า ภาษาเป็นเครื่องมือที่ผู้ใช้เป็นผู้กำหนด และสามารถใช้เพื่อบ่งบอกลักษณะเฉพาะตัวของผู้ใช้ได้ ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่า ภาษาที่ผู้เรียนแต่ละคนใช้จึงมีความเกี่ยวข้องกับตัวตนของผู้เรียน

ความเชื่อเช่นนี้ มีความหมายโดยนัยว่า ผู้สอนต้องยอมรับตัวตนของผู้เรียน ให้เกียรติผู้เรียนเมื่อเขาใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อความ ผู้สอนไม่ควรแก้ความผิดพลาดในการใช้ภาษาที่ไม่ได้ทำให้การสื่อสารไม่ประสบผลสำเร็จ และไม่ยึดติดกับรูปแบบภาษาของเจ้าของภาษาแต่เพียงอย่างเดียว

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ตัวตนของผู้ใช้ภาษามีส่วนในการสื่อความหมาย ดังนั้น ผู้สอนไม่ควรกำหนดให้ผู้เรียนใช้รูปแบบภาษาที่จำกัด แต่ผู้สอนควรให้กำลังใจในการใช้รูปแบบภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนเองมีความพึงพอใจที่จะเลือกใช้ เช่น ผู้เรียนอาจจะรู้สึกสะดวกใจมาก ถ้าได้เลือกใช้รูปแบบของภาษาที่สุภาพมากในการสื่อสาร เพราะคำนึงถึงวัฒนธรรมการใช้ภาษาแม่ของตน ถึงแม้ว่ารูปแบบภาษานั้นเจ้าของภาษาอาจไม่ใช่ก็ตาม

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารถือว่า เจตคติของผู้เรียนเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ ไม่ว่าผู้เรียนจะมีแรงจูงใจเชิงบูรณาการ (integrative motivation) หรือแรงจูงใจในแง่เครื่องมือ (instrumental motivation) เจตคติที่ดีของผู้เรียนมีส่วนในการพัฒนาสามัคติยะสื่อสารของตน จึงพบว่า การสอนภาษาที่ประสบความสำเร็จคือ การสอนที่เน้นทั้งด้านปริฐานวิสัย (Cognitive domain) และจิตวิสัย (affective domain) และเป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนใช้ทั้งสองและจิตใจในการเรียนรู้

3.4 You Be..., I'll Be...: Theatre Arts Arts คือการใช้ศิลปะการแสดงในการสอนภาษา เนื่องจากการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารยึดถือหลักการที่ว่า ผู้เรียนจะเรียนภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ต่อเมื่อเขามีโอกาสได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ดังนั้น กิจกรรมจำนวนมากที่เกี่ยวข้องกับ ศิลปะการแสดงจึงควรได้รับความสนใจจากผู้สอน เช่น การใช้จินตนาการ การแสดงตามบทบาทที่มีบท และไม่มีบท การแสดงละครใบ้ การจำลองสถานการณ์จริง (simulations) ฯลฯ กิจกรรมเหล่านี้ช่วยให้ ผู้เรียนได้ทดลองเล่นบทบาทที่ตัวเองอาจจะต้องเล่นในชีวิตจริง และได้มีโอกาสฝึกตีความ สื่อความ และหาความหมายในภาษาอังกฤษได้อย่างเป็นธรรมชาติ โดยมีผู้สอนทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาที่คอย สนับสนุนและแนะนำเทคนิควิธี และให้กำลังใจ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่จากการ ทำกิจกรรม

3.5 Beyond the Classroom คือ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเชื่อว่า จุดประสงค์ของ การเรียนคือ การเตรียมผู้เรียนไปสู่โลกกว้างนอกห้องเรียน ห้องเรียนเป็นเพียงห้องฝึกซ้อมในการเตรียม ผู้เรียนให้มีความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ดังนั้น ผู้สอนต้องเริ่มต้นด้วยการรับรู้ ถึงความต้องการและความสนใจของผู้เรียน แล้วจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการ และความสนใจนั้น ๆ โดยใช้ประโยชน์จากสื่อรอบตัวที่ผู้เรียนสนใจ เช่น รายการวิทยุ ทีวี วีดีโอ ภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ รวมถึงหนังสือพิมพ์ และนิตยสารภาษาอังกฤษ ฯลฯ เพื่อฝึกซ้อมผู้เรียน นอกจากนี้ ผู้สอนอาจใช้ประโยชน์จากอินเทอร์เน็ตเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สื่อสารกับเจ้าของ ภาษาในหัวข้อเรื่องต่าง ๆ เพื่อฝึกสนทนาสื่อสาร

จากแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สรุปได้ว่า ควรให้ นักเรียนได้รับข้อมูลทางภาษาที่สามารถเข้าใจได้ให้มากที่สุด และควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษา ในสถานการณ์จริง การเรียนควรมีการแก้คำผิดให้น้อยที่สุด เพื่อให้การสื่อสารเป็นไปได้อย่างต่อเนื่อง ในการสื่อสารควรให้นักเรียนเน้นการใช้ภาษามากกว่าเน้นโครงสร้างทางไวยากรณ์ และไม่ละเลย โครงสร้างทางไวยากรณ์ เพียงแต่นำหลักไวยากรณ์ไปใช้ในการสื่อสาร ดังนั้น ในการจัด การเรียนการสอน ผู้สอนควรคำนึงถึงการให้นักเรียนได้สื่อสารในชีวิตจริง กิจกรรมและภาระงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารจริง สื่อที่ใช้ก็เป็นสื่อจริง และไม่ละเลยความรู้ด้านไวยากรณ์ เมื่อเกิดความ ผิดพลาดทางด้านไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย ผู้สอนไม่ควรขัดจังหวะโดยการแก้ไขให้ถูกต้องทันที ควรแก้ไขเมื่อความผิดพลาดนั้นทำให้เกิดความไม่เข้าใจหรือสื่อสารไม่ประสบความสำเร็จเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

วิธีสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

วิธีสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีหลากหลายวิธี ซึ่งในแต่ละวิธีก็มีความแตกต่างกันตามสถานการณ์และการนำไปใช้ โดยส่งผลให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและการประเมินผลแต่ละวิธีนั้นมีลักษณะแตกต่างกัน ดังต่อไปนี้ (แสงระวี คอนแก้วบัว, 2558: 115-136)

1. วิธีการสอนแบบตรง (Direct method)

วิธีการสอนแบบตรง เป็นวิธีสอนภาษาอังกฤษที่นิยมใช้กันมาแล้วในยุโรป และมักจะนิยมใช้ปะปนกับการสอนแบบไวยากรณ์และแปล ในบางครั้งก็ใช้วิธีสอนทั้งสองแบบผสมกัน เรียกวิธีการสอนแบบผสมนี้ว่า “Compromise Method หรือ Oral Method” วิธีการสอนแบบตรงเริ่มเป็นที่นิยมมากขึ้น เมื่อคนเริ่มสนใจการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเฉพาะเมื่อมีการค้าระหว่างประเทศ และการเดินทางติดต่อธุรกิจเพิ่มมากขึ้น มีการท่องเที่ยวไปต่างประเทศหรือโยกย้ายถิ่นฐานที่อยู่อาศัย ทำให้เห็นว่าการเรียนการสอนด้วยวิธีแบบไวยากรณ์และแบบแปลไม่สามารถทำให้ใช้ภาษาได้ดี ยังไม่สามารถติดต่อสื่อสารได้ จึงหันมาใช้วิธีเรียนโดยให้เจ้าของภาษาเป็นผู้สอนเน้นทักษะการพูด โดยไม่มีการแปล วิธีการสอนแบบตรงนี้ได้ชื่อเรียกจากข้อเท็จจริงที่ว่า การเรียนรู้ความหมายต่าง ๆ เรียนด้วยวิธีเชื่อมโยงโดยตรงกับภาษาที่เรียนโดยไม่ผ่านกระบวนการแปลเป็นภาษาของผู้เรียนนั่นเอง

แนวคิดพื้นฐาน

วิธีสอนแบบตรง อิงแนวคิดที่ว่า ภาษาคือ ภาษาพูด การเรียนภาษา คือ การให้ผู้เรียนได้สื่อสารด้วยภาษาที่เรียนนั้น และเพื่อให้ประสบความสำเร็จยิ่งขึ้น ควรให้ผู้เรียนได้เรียนรู้วิธีการที่จะเป็นภาษาที่เรียนด้วย เพราะฉะนั้น การเรียนการสอนภาษาจึงควรใช้ภาษาอังกฤษที่เรียนตลอดเวลาและสื่อสารราวกับว่าอยู่ในสถานการณ์จริง

ลักษณะสำคัญ

จุดประสงค์ของการเรียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของวิธีสอนแบบตรงนี้ เพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อสื่อสารได้ บทเรียนส่วนใหญ่จึงประกอบด้วยกิจกรรมที่เป็นบทสนทนา เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เป็นจริง เช่น ภาษาที่ใช้ในการติดต่อกับธนาคาร ภาษาที่ใช้ในการไปซื้อของ หรือพูดคุยเกี่ยวกับสภาพอากาศ ผู้เรียนจะถูกกระตุ้นให้พูดโต้ตอบด้วยภาษาอังกฤษที่เรียนรู้อยู่ตลอดเวลา ไม่เน้นสอนไวยากรณ์มาก จะมีการบอกกฎไวยากรณ์ที่ชัดเจน แต่การเรียนรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์จะเป็นแบบโน้มน้าวด้วยเหตุผลให้เรียนรู้จากตัวอย่างและสามารถสรุปเป็นกฎด้วยตนเองในการสอนศัพท์และวลีใหม่ ๆ ผู้สอนจะอธิบายโดยใช้ภาษาอังกฤษที่เรียน โดยใช้วิธีการลดความการใช้ของจริง รูปภาพ หรือ การแสดงท่าทางประกอบการอธิบายความหมายของเนื้อเรื่องที่จะให้มีวิธีการถามคำถามเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ ถึงแม้ว่าจะมีการฝึกทักษะทั้ง 4 คือ

การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มาแต่ต้น แต่การฝึกทักษะพูดเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่สุดทักษะ การอ่านและการเขียนจะมีพื้นฐานมาจากการพูดก่อน ส่วนการฝึกออกเสียงที่ถูกต้องก็ได้รับความสนใจ ตั้งแต่แรกเริ่ม และวิธีการสอนแบบนี้มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถที่จะนำภาษาอังกฤษที่เรียนไปใช้ใน สังคมที่พูดภาษาอังกฤษนั้นได้ วิธีการแบบนี้เน้นการเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษารวมทั้งข้อมูล เกี่ยวกับชีวิตประจำวันของผู้พูดภาษานั้น ๆ ด้วยถึงนิมิตใช้เจ้าของภาษา หรือผู้ที่มีความสามารถใกล้เคียง กับเจ้าของภาษาเป็นผู้สอน และถึงแม้ว่าผู้สอนจะเป็นผู้นำในการทำกิจกรรมในชั้นเรียน แต่ผู้สอน และผู้เรียนก็มีบทบาทร่วมกันในกระบวนการเรียนการสอน

ขั้นตอนในการดำเนินการเรียนการสอน

การเรียนการสอนด้วยวิธีการสอนแบบตรงมักจะประกอบด้วยข้อความให้อ่านและ สถานการณ์ หรือเรื่องที่จะให้ฝึกพูด ผู้สอนมักจะดำเนินการเรียนการสอนตามขั้นตอนดังนี้

- 1) ให้ผู้เรียนฟังหรืออ่านข้อความในบทเรียน
- 2) ผู้สอนอธิบายคำศัพท์และสำนวนที่ยากและที่ผู้เรียนไม่เข้าใจ โดยที่ผู้สอนใช้ภาษาอังกฤษ ที่กำลังเรียนอยู่นั้นในการอธิบายอาจใช้การถอดความ และมักจะใช้คำที่มีความหมายเหมือนกัน การวาดภาพประกอบหรือแสดงท่าทาง
- 3) ผู้สอนฝึกการออกเสียงคำได้ถูกต้อง
- 4) ผู้สอนถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่านหรือฟังเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องยิ่งขึ้น และพยายามเน้นให้ผู้เรียนตอบคำถามแบบเต็มประโยค
- 5) ผู้สอนดึงกฎไวยากรณ์จากเรื่องมาฝึกเพิ่มเติมโดยถามคำถามเกี่ยวกับตัวผู้เรียน และ สภาพห้องเรียน ด้วยโครงสร้างที่ต้องการเน้นเข้าไปด้วย แล้วให้นักเรียนถามตอบโดยใช้โครงสร้าง ดังกล่าว
- 6) ผู้สอนให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเช่นการเติมคำที่ขาดหายไปประโยค และการเขียน ตามคำบอก และการแต่งเรียงความ

ข้อดีและข้อจำกัด

ข้อดี

- 1) ถ้าผู้เรียนเรียนด้วยวิธีการสอนนี้เป็นเวลานานพอสมควรจะสามารถใช้ภาษาอังกฤษ ในการสื่อความหมายได้ เพราะโอกาสฝึกใช้ภาษาในสภาพที่เป็นจริง
- 2) ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาแบบเดียวกับการเรียนรู้ภาษาของตนเองโดยอยู่ในสภาพที่ใช้ ภาษานั้นตลอดเวลา
- 3) ผู้เรียนได้ร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยตนเอง ทำให้ไม่เบื่อและทำให้เกิด ความมั่นใจในการใช้ภาษา

ข้อจำกัด

- 1) มีข้อจำกัดเรื่องความสามารถของผู้สอน เพราะผู้สอนที่ใช้วิธีสอนแบบนี้ต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่สอนอย่างถูกต้อง และคล่องแคล่วอย่างเจ้าของภาษา ถ้าจะใช้เจ้าของภาษาเป็นผู้สอนต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงในการว่าจ้าง
- 2) การเรียนโดยใช้ภาษาอังกฤษในการอธิบายสิ่งที่เป็นนามธรรมทำให้เสียเวลา และอาจทำให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายผิดไปได้
- 3) การที่ผู้เรียนต้องสรุปไวยากรณ์ด้วยตนเอง อาจทำให้เข้าใจผิด และนำเอกลักษณ์ของภาษาของตนเองเข้าไปปะปนในการใช้ภาษาคำทำให้เกิดความจำฝังลึก (fossilization) ได้ ซึ่งหากผิดแล้วยากที่จะแก้ไขให้ถูกต้อง
- 4) การสอนด้วยวิธีนี้จะได้ผลดีเมื่อผู้เรียนในชั้นไม่มากนัก เพื่อผู้สอนจะได้ดูแลและฝึกอย่างทั่วถึง ซึ่งไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงของห้องเรียน

2. วิธีการสอนแบบฟัง-พูด (The Audio-lingual method)

วิธีการสอนแบบฟัง-พูดนี้ได้พัฒนาขึ้นในสหรัฐอเมริกาในช่วงระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 จากความจำเป็นที่ทหารจะต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้ได้รวดเร็วเพื่อนำไปใช้ในการรบ วิธีการสอนแบบไวยากรณ์และแปลที่ใช้แต่เดิมนั้นไม่สามารถให้ช่วยพูดภาษาอังกฤษได้ และถึงแม้ว่าจุดมุ่งหมายของวิธีสอนแบบตรงนั้นให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษที่เรียนได้ แต่ในขณะนั้นแนวคิดใหม่เกี่ยวกับการเรียนภาษาซึ่งมีพื้นฐานจากแนวคิดของนักภาษาศาสตร์เชิงบรรยาย และนักจิตวิทยาเชิงพฤติกรรมกำลังเป็นที่นิยมกัน แนวคิดดังกล่าวนำไปสู่วิธีสอนแบบฟังพูด ซึ่งมีหลักการบางอย่างคล้ายคลึงกับวิธีสอนแบบตรง แต่ส่วนใหญ่แล้วจะแตกต่างกัน โดยมีพื้นฐานความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้ภาษาหลักของภาษาศาสตร์และจิตวิทยา การสอนแบบฟังพูดนี้มีชื่อเรียกแตกต่างกันในช่วง ค.ศ. 1950-1960 เรียกวิธีการสอนแบบนี้ว่า วิธีสอนแบบภาษาศาสตร์ (Linguistic Method) หรือ วิธีสอนแบบฟัง-พูด (Aural-Oral Method) ต่อมาใน ค.ศ. 1964 เนลสัน บรูคส์ (Nelson Books) แห่งมหาวิทยาลัยเยล ได้เรียกวิธีการสอนแบบนี้ว่า Audio-Lingual Method ซึ่งเป็นที่แพร่หลายจนถึงปัจจุบัน

แนวคิดพื้นฐาน

วิธีการสอนแบบฟัง-พูด อิงแนวคิดที่ว่า ภาษาคือ ภาษาพูด การสอนภาษาจึงควรเริ่มเรียนจากการฟังพูด อันเป็นพื้นฐานของการอ่านและการเขียน ดังนั้นภาษาที่นำมาให้ผู้เรียนเรียน ควรเป็นภาษาที่เจ้าของภาษาใช้พูดในชีวิตประจำวัน ไม่ใช่การสอนเกี่ยวกับตัวภาษาเนื่องจากภาษาแต่ละภาษามีความแตกต่างกัน ลักษณะที่แตกต่างกันของระบบเสียงและโครงสร้างจะเป็นปัญหาแก่ผู้เรียนที่ผู้สอนควรสนใจเป็นพิเศษด้วย วิธีสอนแบบนี้อิงความคิดของนักจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยมที่เชื่อว่า

ภาษาเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากความสัมพันธ์ของสิ่งเร้าและปฏิกิริยาตอบสนอง การเรียนรู้จะมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นเมื่อได้รับการยกย่องชมเชยหรือรางวัล และเมื่อได้รับการสนับสนุนและเสริมแรงให้ทำซ้ำ ๆ จะทำให้เกิดการกระทำโดยอัตโนมัติจนเป็นนิสัย การสร้างนิสัยทางภาษาจึงทำได้โดยการฝึกซ้ำ ๆ

ลักษณะสำคัญ

จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาตามวิธีสอนแบบฟัง-พูดนี้ มุ่งสร้างให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษที่เรียนได้ โดยผู้เรียนจะต้องฝึกภาษาที่เรียนนั้นซ้ำ ๆ จนเกิดเป็นนิสัยสามารถพูดได้โดยไม่ต้องหยุดคิด ผู้สอนต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษาที่เรียนให้แก่ผู้เรียนในการเลียนแบบ ส่วนผู้เรียนนั้นเป็นผู้ลอกเลียนแบบและปฏิบัติตามคำสอนวิธีสอนแบบฟัง-พูด เป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันซึ่งผู้สอนจะจัดระดับความซับซ้อนของภาษาไว้ ฉะนั้นผู้เรียนที่ฟังเรียนภาษาก็จะเรียนรู้รูปแบบที่ง่าย ๆ ก่อน โดยจะนำคำศัพท์ใหม่ ๆ และโครงสร้างประโยคในบทสนทนา มาให้ฝึกซึ่งอาจจะเป็นการฝึกในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การพูดซ้ำ ๆ การถามตอบ ผู้เรียนจะเรียนรู้กฎไวยากรณ์จากตัวอย่างที่ให้ แต่จะไม่เน้นข้อมูลทางวัฒนธรรมนั้นอาจได้มาจากบทสนทนา หรือครูนามาวุฒิให้ฟัง งานอ่านและงานเขียนเป็นผู้เรียนจะอิงสิ่งที่ได้พูดปากเปล่าในตอนแรก การฝึกทักษะโดยทั่วไปจึงมีลำดับขั้นตอนนี้ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ทักษะการพูดและการฟัง จะได้รับความสนใจมากที่สุด การฝึกออกเสียงจากฝึกตั้งแต่เริ่มแรกอาจจะให้นักเรียนเข้าฟังในห้องปฏิบัติการทางภาษา การเรียนการสอนในห้องเรียนจึงควรใช้ภาษาอังกฤษที่เรียนไม่ใช่ภาษาแม่ของผู้เรียน การวิเคราะห์ความแตกต่างของภาษาของผู้เรียนและภาษาอังกฤษที่เรียน จะทำให้ผู้สอนคาดได้ว่าจุดไหนที่นักเรียนจะประสบความสำเร็จมากที่สุดการป้องกันไม่ให้ผู้เรียนทำผิดนั้นสำคัญ เพราะความผิดพลาดจะก่อนิสัยไม่ดี ฉะนั้นเมื่อผู้เรียนทำผิดจะต้องแก้ไขทันทีที่สอนแบบนี้เน้นการใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนเพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจรวดเร็ว ถูกต้องทำให้การเรียนการสอน น่าสนใจไม่น่าเบื่อหน่าย

ขั้นตอนในการดำเนินการสอน

การเรียนการสอนภาษาด้วยวิธีสอนแบบฟังพูดนี้ มักจะประกอบด้วยบทสนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ มาให้นักเรียนฝึกและจำ ผู้สอนมักจะดำเนินการเรียนการสอนต่อไปนี้

- 1) ให้ผู้เรียนฟังบทสนทนาใหม่ ๆ ที่นำมาอ่านให้ฟัง หรือฟังจากเทปบันทึกเสียงของผู้พูดเป็นแบบ และพยายามจำบทสนทนานั้นให้ได้
- 2) ให้ผู้เรียนทั้งชั้นพูดตามที่ละบรรทัด นักเรียนพูดซ้ำ ๆ หลายครั้ง
- 3) ผู้สอนนำประโยคที่เป็นปัญหาฝึกเป็นพิเศษ โดยอาจจะใช้วิธีฝึกส่วนย่อย ๆ แล้วค่อย ๆ เพิ่มส่วนของประโยคจะทำให้ผู้เรียนสามารถพูดประโยคนั้นได้ดีขึ้น

- 4) ให้ผู้เรียนฝึกตอบบทสนทนาพร้อมกันทั้งห้อง เป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มเล็ก และทีละคน
- 5) ให้ผู้เรียนฝึกโต้ตอบบทสนทนานั้น โดยดัดแปลงให้เข้ากับเหตุการณ์ของผู้เรียน เมื่อคุ้นกับบทสนทนาแล้ว ก็จะฝึกการออกเสียงและการสอนประโยคตามโครงสร้างในบทสนทนา ด้วยปากเปล่า โดยใช้รูปภาพ บัตรคำ และเกมต่าง ๆ เป็นสื่อในการฝึกให้ผู้เรียนพูดโต้ตอบจนคล่อง จากนั้นจึงให้ฝึกอ่าน จนเมื่ออ่านได้คล่องแคล่วแล้วจึงจะให้เลือกอ่านตามใจชอบ ในเรื่องของการเขียน ก็เช่นกัน จะฝึกหัดเขียนโดยการเลียนแบบก่อน เมื่อเกิดความมั่นใจแล้วจึงให้แสดงออกในรูปแบบของการเขียนเรียงความสั้น ๆ แต่จะต้องเป็นเรื่องที่ผู้เรียนสามารถพูดได้แล้ว

ข้อดีและข้อจำกัด

ข้อดี

- 1) ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ตลอดจนองค์ประกอบของภาษา คือ เสียง ศัพท์ และ โครงสร้าง แต่ได้ทักษะฟังมากเป็นพิเศษด้วย
- 2) จุดมุ่งหมายของวิธีการสอนแบบนี้เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน เน้นภาคปฏิบัติ ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกภาษาตลอดเวลา จนสามารถใช้ได้โดยอัตโนมัติ
- 3) ผู้เรียนได้ใช้ภาษาตามที่ใช้จริง เหมาะกับชีวิตประจำวันและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา โดยเฉพาะกับเด็กเล็กซึ่งเป็นวัยที่ชอบเลียนแบบ
- 4) ผู้สอนสามารถให้ความสนใจใส่ผู้เรียนแต่ละคนได้มากขึ้น

ข้อจำกัด

- 1) การฝึกซ้ำ ๆ โดยการเลียนแบบ ผู้เรียนอาจไม่เข้าใจความหมายของเรื่องที่กำลังพูดอยู่ได้
- 2) การฝึกซ้ำ ๆ ทำให้เบื่อหน่าย โดยเฉพาะเด็กเก่งและผู้ใหญ่
- 3) การแบ่งเนื้อหาออกเป็นช่วงย่อย ๆ บางครั้งผู้เรียนไม่สามารถนำไปบูรณาการได้
- 4) การเรียนการสอนเน้นหลักการวางเงื่อนไข เมื่อสถานการณ์เปลี่ยนไปผู้เรียนไม่สามารถใช้สิ่งที่เรียนหรือฝึกมาได้ ทำให้ขาดแรงจูงใจ
- 5) วิธีสอนแบบนี้ต้องการผู้สอนที่มีความกระตือรือร้น และมีประสิทธิภาพ มีการเตรียมสื่อต่าง ๆ เพื่อช่วยในการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพด้วย

3. วิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ (The Cognitive Code Learning Theory)

วิธีสอนแบบฟัง-พูดได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในระแวกหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นต้นมา ผู้สอนภาษาอังกฤษต่างได้รับการเชิญชวนให้สอนโดยใช้วิธีการสอนแบบฟังพูด ซึ่งดำเนินการเรียนการสอนตามหลักภาษาศาสตร์ และจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยม แต่เมื่อนำไปปฏิบัติในห้องเรียน ปรากฏว่าผลที่ได้ไม่ได้เป็นไปตามที่คาดหวัง นอกจากนี้ การวิจัยยังพบว่าผลที่ได้ไม่ดีไปกว่า

วิธีการสอนที่ใช้มาแต่เดิม ดังนั้น การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาสนใจวิธีการสอนแบบใหม่ ตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ ซึ่งได้แนวคิดจากนักจิตวิทยาภาษาศาสตร์ เช่น จอห์น บี แครร์รอล (John B Carroll) เคนเนท เซสเทน (Kenneth Chastain) ซึ่งไม่เห็นด้วยกับนักจิตวิทยากลุ่ม พฤติกรรมนิยมที่เชื่อว่าภาษาเป็นเรื่องของการสร้างสมนัยจากการวางเงื่อนไข และการมีปฏิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าภายใน พวกเขาเชื่อว่าการเรียนรู้ภาษาของคนเรามีความสลับซับซ้อนมากกว่า เพราะเป็นกระบวนการสร้างสรรค์ภายในสมองมนุษย์ หรือเกิดความรู้ความเข้าใจ และการใช้ความคิด เป็นพื้นฐาน แครร์รอลกล่าวถึงวิธีการสอนแบบนี้ว่า เป็นแนวการสอนแบบไวยากรณ์และแปลโฉมหน้าใหม่ ทั้งนี้เพราะวิธีการสอนแบบนี้คือ การเรียนภาษาเป็นกระบวนการเรียน เสี่ยง คำศัพท์ โครงสร้าง และการวิเคราะห์ภาษาอย่างมีแบบแผน และให้ความสำคัญต่อความเข้าใจโครงสร้างของภาษามาก การฝึกหัดนั้น จะทำเมื่อผู้เรียนมีความเข้าใจแล้ว ต่อมาแนวคิดนี้ได้ขยายมาเป็น Task based Learning โดยการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้เองตลอดชีวิต ลักษณะสำคัญคือ เรียนเกี่ยวกับเนื้อหาที่บูรณาการ กับชีวิตจริง เรียนรู้จากการปฏิบัติและเน้นการเรียนรู้ด้วยตนเอง

แนวคิดพื้นฐาน

การสอนภาษาตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ อิงแนวคิดที่ว่าภาษาเป็นระบบ ที่ว่าไปตามกฎความเข้าใจ และการแสดงออกทางภาษาขึ้นอยู่กับความเข้าใจในกฎเกณฑ์ เมื่อผู้เรียน มีความเข้าใจในรูปแบบของภาษาและความหมายแล้ว ก็จะสามารถที่จะเรียนรู้ภาษามาตั้งแต่เกิด ไม่ได้เกิดจากการเรียนรู้เงื่อนไขเพียงอย่างเดียว แต่ยังต้องใช้สติปัญญาของตนเองและความคิด สร้างสรรค์ในการผสมผสานความรู้เดิมที่มีอยู่

ลักษณะสำคัญ

จุดมุ่งหมายของการสอนภาษาตามวิธีสอนแบบนี้ อยู่ที่การพัฒนาความสามารถให้ เข้าใจเป็นสำคัญ การเรียนภาษาอังกฤษจึงควรให้ผู้เรียนได้รู้ระบบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของภาษาที่เรียนนั้น ก่อนที่จะนำไปประยุกต์ใช้ การเลียนแบบและจดจำไม่ได้ช่วยให้เกิดความเข้าใจ ดังนั้น สิ่งที่น่ามา ให้ผู้เรียนจะต้องเป็นสิ่งที่มีความหมายและมีการจัดลำดับความยากง่าย เพื่อช่วยในการพัฒนา ทักษะภาษาของผู้เรียนให้เป็นไปตามขั้นตอน เน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้และเข้าใจระบบภาษาให้มากที่สุด การฝึกนั้นยังคงมีอยู่ แต่ผู้เรียนคุ้นเคยกับกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของภาษา และการใช้ภาษาจริง ในชีวิตประจำวัน โดยพยายามให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เป็นจริงให้มากที่สุด ทั้งนี้ ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงอยู่เสมอว่าภาษาคือการสื่อความหมาย ฉะนั้น ในการสอนจะต้องให้ เข้าใจถึงความหมายของภาษาพูดหรือภาษาเขียน อย่างหนึ่งอย่างใดจะช่วยในการเรียนการสอน ดำเนินไปอย่างสะดวกง่ายได้ และได้ผลดีก็ควรใช้สิ่งนั้น การสอนจึงไม่จำเป็นต้องเรียงลำดับ พูด อ่าน และเขียน ทั้งนี้ควรเน้นให้ผู้เรียนมีความเข้าใจภาษา (Competence) ก่อนจะแสดงออกทางภาษา

(Performance) และควรหลีกเลี่ยงการท่องจำ ผู้สอนอาจจะใช้ภาษาของผู้เรียน อุปกรณ์ และการสาธิตช่วยในการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ ถ้าผู้เรียนทำผิดถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา และเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จึงไม่จำเป็นต้องแก้ไขโดยทันที โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าสิ่งนั้นสามารถใช้สื่อความหมายได้ ประโยคที่ยังไม่ถูกต้องตามกฎไวยากรณ์ก็เป็นที่ยอมรับว่าเกิดขึ้นตามขั้นตอนของการใช้ภาษาเช่นเดียวกับการเรียนรู้ภาษา แต่แตกต่างกันที่จุดมุ่งหมาย การสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจมุ่งที่กระบวนการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาที่เรียน และเน้นการพัฒนาทักษะทั้ง 4 ตั้งแต่แรกเริ่มไม่ใช่การฝึกซ้ำ ๆ ตามวิธีการสอนแบบฟัง-พูด

ขั้นตอนในการดำเนินการเรียนการสอน

การเรียนการสอนด้วยวิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจนี้ มักจะดำเนินตามขั้นตอน ดังนี้

- 1) ให้ผู้เรียนอ่านข้อความหรือบทสนทนา ซึ่งมีคำศัพท์และโครงสร้าง ที่ผู้สอนดึงออกมาสอนโดยมีความหมายของคำศัพท์ และ โครงสร้างเหมาะสมกับระดับชั้น
- 2) ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกโครงสร้าง หลังจากที่ผู้เรียนมีความเข้าใจในโครงสร้างที่นำมาเสนอแล้ว เพื่อช่วยให้เข้าใจยิ่งขึ้น
- 3) ให้ผู้เรียนฝึกสนทนาได้ตอบ เพื่อใช้ความรู้ที่เรียนมาในสถานการณ์ จะนำภาษาไปใช้อย่างแท้จริง
- 4) จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพิ่มเติม โดยใช้ภาษาที่เรียนมาด้วยตนเอง ขั้นตอนในการสอนอาจจะสลับกันได้ โดยอาจจะเริ่มด้วยการอธิบายกฎไวยากรณ์เสียก่อน แล้วจึงให้อ่านข้อความ จากนั้นทำแบบฝึกหัด บทสนทนาและทำกิจกรรมตามลำดับ

ข้อดีและข้อจำกัด

ข้อดี

- 1) เป็นวิธีการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มุ่งให้ผู้เรียนได้ใช้สติปัญญาและความคิดสร้างสรรค์ ทำให้ผู้เรียนได้รู้จักคิดอย่างมีเหตุผลทำให้เกิดความเข้าใจและสามารถนำไปใช้ได้
- 2) การฝึกหัดหลังจากที่เข้าใจแล้วจึงเป็นการหัดสิ่งที่มีความหมาย และผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกการใช้ภาษาตามสภาพการณ์จริงด้วย

- 3) ผู้เรียนได้มีการพัฒนาทักษะทั้ง 4 ไปพร้อม ๆ กัน

ข้อจำกัด

- 1) วิธีสอนแบบนี้จะได้ผลดีขึ้นอยู่กับผู้สอนที่จะต้องเตรียมการ และสร้างสภาพแวดล้อมที่ดี
- 2) การเรียนภาษาดังวิธีนี้ขึ้นอยู่กับสติปัญญาของผู้เรียน ดังนั้นจะได้ผลดีกับเด็กเก่งมากกว่าเด็กอ่อน

4. วิธีการสอนแบบเงียบ (The Silent way)

วิธีการสอนแบบเงียบมีหลักการบางอย่างที่คล้ายคลึงกันกับการสอนแบบความรู้ความเข้าใจ ผู้ริเริ่มวิธีการนี้ คือ กาลิเบ้ แกตเตกโน (Caleb Gattegno) ค.ศ. 1963 โดยมีหลักการพื้นฐานของวิธีการสอนแบบเงียบที่ว่า “การสอนควรเป็นรองการเรียน” นั้น เป็นหลักการที่สำคัญข้อหนึ่งของการเรียนการสอนตามแนวคิดที่เน้นความรู้ความเข้าใจ ซึ่งเน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้ที่จะคิดด้วยตนเอง

แนวคิดพื้นฐาน

วิธีการสอนแบบนี้มีแนวคิดที่ว่า การเรียนรู้ภาษาเกิดจากความคิดหรือพลังสมองของผู้เรียนเอง ผู้เรียนจะค้นพบกฎเกณฑ์ทางภาษาจากการทดลองพูด ผู้สอนจึงควรมีบทบาทในการพูดให้น้อยที่สุด เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดและใช้ความคิดความเข้าใจที่จะค้นพบเกณฑ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง ผู้สอนเป็นเพียงผู้ช่วยเหลือให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสิ่งแวดล้อม รู้จักคิดด้วยตนเองและจากเพื่อน ๆ การเงียบของผู้สอนจะช่วยให้ผู้เรียนมีอิสระที่จะคิดอย่างสร้างสรรค์ และช่วยให้เกิดความร่วมมือกันในหมู่ผู้เรียนมากยิ่งขึ้น ข้อผิดพลาดทางภาษาของผู้เรียนเป็นสิ่งที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนากฎเกณฑ์ที่ถูกต้องด้วยตนเอง ผู้สอนจึงควรกระตุ้นให้ผู้เรียนได้พยายามและคิดที่จะแก้ไขความผิดพลาดของตนเอง

ลักษณะสำคัญ

จุดมุ่งหมายของวิธีการสอนแบบเงียบ เน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถที่จะใช้ภาษาด้วยตนเอง ผู้สอนเป็นเพียงผู้ช่วยเหลือในสิ่งที่จำเป็นเท่านั้น ผู้เรียนจะต้องพยายามนำสิ่งที่ตนรู้มาใช้ให้เกิดประโยชน์ และจะต้องจดจำอยู่กับบทเรียนตลอดเวลา พร้อมทั้งสำรวจภาษาที่เรียน ดังนั้นในระยะเริ่มเรียน ผู้สอนจะสอนเสียงซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของทุกภาษา ผู้สอนจะใช้แผนภูมิเสียง และสีมาช่วยในการเรียนการสอน และอาศัยความรู้เกี่ยวกับเสียงในภาษาแม่มาเชื่อมโยงกับเสียงในภาษาใหม่ที่เรียน และยังใช้ความรู้เกี่ยวกับสีมาช่วยในการเรียนคำศัพท์ ตลอดจนการอ่านออกเสียงคำเหล่านั้น จากนั้นผู้สอนจะดึงความสนใจของผู้เรียนไปยัง โครงสร้างของภาษา สถานการณ์จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายด้วย ส่วนใหญ่แล้วสถานการณ์หนึ่งจะเน้นการสอน โครงสร้างเดียวเท่านั้น และจากตัวนะที่ให้ผู้เรียนได้รับการชี้แนะในการสร้างประโยค ให้ออกเสียงอย่างถูกต้อง ผู้สอนจะใช้ข้อผิดพลาดของผู้เรียนเป็นเครื่องชี้ให้ผู้เรียนทราบว่าตอนใดยังไม่ถูกต้องและควรแก้ไข ผู้เรียนจะได้รับการฝึกการใช้โครงสร้างทางภาษาที่เรียนโดยไม่มีการฝึกซ้ำ ๆ แต่ให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งเป็นการให้ข้อมูลที่มีคุณค่า และส่งเสริมให้ผู้เรียนรับผิดชอบการเรียนของตนเอง ผู้สอนจะเป็นฝ่ายเงียบ แต่ขณะเดียวกันเป็นผู้สร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้คิด ผู้สอนจะทำงานอย่างเงียบ ๆ ไปพร้อมกับผู้เรียน ผู้สอนจะพูดเมื่อจำเป็นต้องชี้ทางในการแก้ไขปัญหาให้แก่ผู้เรียน ส่วนผู้เรียนนั้นจะต้องมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน เรียนรู้จากกันและกัน การเรียนด้วยวิธีแบบเงียบนี้มักจะไม่มีการฝึกที่เป็นแบบแผนที่ชัดเจน ผู้สอนจะเป็น

ฝ่ายเริ่มสอนจากสิ่งที่ผู้เรียนรู้อยู่แล้ว และสอนจากโครงสร้างหนึ่งไปอีกโครงสร้างหนึ่งต่อ ๆ ไป เมื่อผู้เรียนมีความรู้กว้างขึ้น โครงสร้างเดิมจะถูกนำไปใช้อย่างต่อเนื่อง หลักสูตรพัฒนาไปตามความต้องการของผู้เรียนด้วยปากเปล่าได้แล้ว ทักษะทั้งหลายจะเสริมสิ่งที่ผู้เรียนกำลังเรียนอยู่ ผู้สอนอาจจะประเมินผลการเรียนของผู้เรียนได้ตลอดเวลา ซึ่งผู้สอนอาจจะสังเกตได้จากพฤติกรรมของผู้เรียนและประเมินได้จากความสามารถของผู้เรียนในการถ่ายโอนสิ่งที่เรียนรู้ออกไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ ดังนั้น ผู้สอนจึงประเมินความก้าวหน้าของผู้เรียนมากกว่าความถูกต้อง เป็นการเน้นการเรียนรู้ตามความสามารถของแต่ละบุคคล และเนื่องจากผู้สอนเขียนว่าข้อผิดพลาดของผู้เรียนนั้นเป็นเรื่องธรรมดาสามัญที่เกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ข้อผิดพลาดจึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ผู้สอนจึงควรใช้ข้อผิดพลาดนั้นเป็นฐานในการตัดสินใจว่าบทเรียนต่อไปควรจะเป็นอย่างไร และพยายามช่วยให้ผู้เรียนได้แก้ไขข้อผิดพลาดเหล่านั้นด้วยตนเองโดยให้หัดฟังสิ่งที่ตนพูดกับบรรทัดฐานภายในที่ตนเองพัฒนามากขึ้น เมื่อผู้เรียนไม่สามารถแก้ไขด้วยตนเองแล้วผู้สอนจึงจะให้ข้อมูลที่ถูกต้อง

ขั้นตอนในการดำเนินการสอน

อาจสรุปขั้นตอนในการสอนตามวิธีการสอนแบบเจียบได้ดังนี้

1) สอนการออกเสียง สระ และพยัญชนะต่าง ๆ โดยใช้แผนภูมิเสียง สี และท่าทาง ช่วยให้ผู้เรียนออกเสียงได้ถูกต้อง และให้ผู้เรียนผลัดกันออกเสียงให้ถูกต้อง

2) สอนการออกเสียงคำต่าง ๆ โดยใช้แท่งไม้และแผนภูมิช่วย

3) สอนรูปประโยคต่าง ๆ โดยการเอาคำมารวมกัน

4) ฝึกอ่านประโยคต่าง ๆ ที่ผู้เรียนสร้างขึ้น โดยอาศัยแผนภูมิช่วย

5) ฝึกเขียนประโยคที่เรียนมาแล้ว

ข้อดีและข้อจำกัด

ข้อดี

1) ผู้เรียนได้คิดและใช้ภาษาอย่างเต็มที่ โดยที่ผู้สอนเป็นเพียงผู้ช่วยเท่านั้น

2) ผู้เรียนได้ร่วมกิจกรรมอยู่ตลอดเวลา เพราะต้องตั้งใจและจดจ่อกับบทเรียน และต้องมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้นเรียนตลอดเวลา

3) เนื่องจากการสอนเป็นรองการเรียน ทำให้ผู้สอนมีเวลาและโอกาสสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน ได้เห็นจุดอ่อนและหาทางแก้ไขได้

ข้อจำกัด

1) การสอนสิ่งที่เป็นรูปธรรม อาจจะทำให้ได้ง่าย แต่ยากในการสอนสิ่งที่เป็นนามธรรม เนื่องจากผู้เรียนต้องสร้างความเข้าใจเอง จึงต้องใช้เวลาที่ผู้เรียนจะเข้าใจในแต่ละเรื่อง

2) ผู้เรียนอาจรู้สึกอึดอัด เพราะบางครั้งอาจจะไม่ทราบว่าอะไรถูกหรือผิด

3) การเรียนการสอนแบบนี้ไม่เหมาะกับผู้เรียนกลุ่มใหญ่ เพราะอาจจะดูแลไม่ทั่วถึง ทำให้ผู้เรียนไม่เข้าใจ เกิดความเบื่อหน่ายได้

4) เนื่องจากวิธีการสอนแบบนี้เน้นการสอนตามความต้องการและความสนใจของผู้เรียน การสอนจึงต้องการผู้สอนที่มีความชำนาญและมีประสิทธิภาพ

5. วิธีสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach)

วิธีการสอนนี้เกิดจากแนวคิดของ เทรซี ดี เทอเรล (Tracy D. Terrel) ซึ่งเป็นครูสอนภาษาสเปนในรัฐแคลิฟอร์เนีย ผสมกับแนวคิดของ สตีเฟน แครเชน (Stephen Krashen) นักภาษาศาสตร์ประยุกต์แห่งมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ทั้งสองได้นำเสนอความคิดเรื่องวิธีการตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ค.ศ. 1983 ทำให้มีผู้สนใจวิธีการเรียนการสอนภาษาตามแนวคิดนี้อีกวิธีหนึ่ง

แนวคิดพื้นฐาน

วิธีการสอนแบบนี้ได้รับการพัฒนาจากการศึกษาค้นคว้าเรื่องการรับรู้ภาษาแรกของเด็ก ๆ เทรซี ดี เทอเรล ผู้บุกเบิกการสอนแนวนี้เชื่อว่า นักเรียนควรรับรู้ภาษาที่ตนเองจะเรียนรู้ได้อย่างเป็นธรรมชาติก่อนที่จะเรียนรู้ภาษา ปัจจัยทางอารมณ์ อันได้แก่ บรรยากาศในชั้นเรียน ความวิตกกังวลของนักเรียน ตัวครูล้วนแต่เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องคำนึงถึงในการเรียนภาษา นอกจากนี้ สตีเฟน แครเชน ผู้บุกเบิกอีกท่านหนึ่งของวิธีการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาตินี้ ได้เสนอสมมติฐาน 5 ประการในการรับรู้ภาษาที่สองของนักเรียน (Krashen, 1981: 98-102) ได้แก่

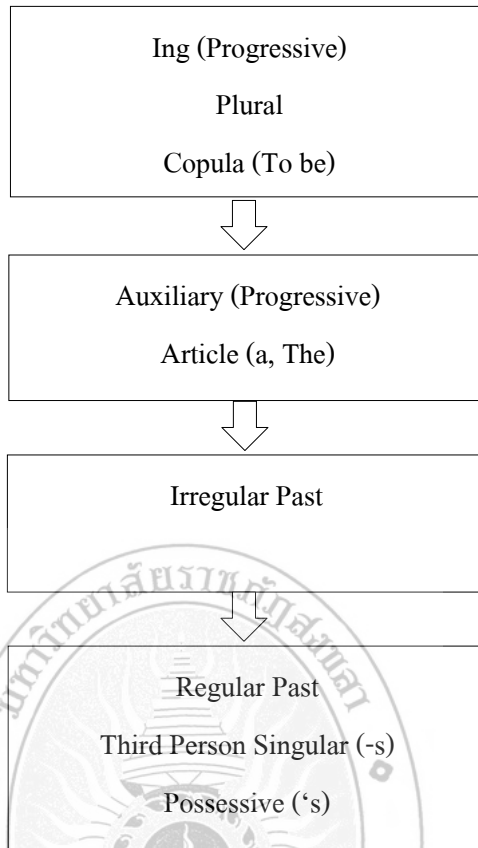
1) สมมติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างการรับรู้และการเรียนรู้ภาษาที่สอง สมมติฐานข้อนี้ได้ให้ความแตกต่างของคำศัพท์สองคำคือ คำว่าการรับรู้และการเรียนรู้ภาษา ว่ามีความแตกต่างกัน กล่าวคือ การรับรู้ภาษาที่สองเป็นวิธีที่ภาษาได้รับการพัฒนาอย่างเป็นธรรมชาติเหมือนเป็นภาษาแรกได้โดยไม่ต้องเรียนในโรงเรียน ไม่ต้องเรียนรู้หลักภาษา เช่น คนไทยก็สามารถพูดภาษาไทยได้ คนจีนก็สามารถพูดภาษาจีนได้ การเรียนรู้ภาษาแรกนี้เป็นกระบวนการเรียนภาษาที่เกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัวในการรับรู้ภาษา ผู้เรียนจะไม่รู้สึกว่าคุณเองกำลังศึกษาภาษา และการรับรู้ทางภาษาจะไม่เน้นที่กฎเกณฑ์ของภาษา แต่ผู้เรียนจะรู้ว่าการใช้ภาษานั้นถูกหรือผิดหรือไม่จากบุคคลที่สื่อสารด้วย เปรียบเสมือนเด็กเล็ก ๆ ที่พูดไม่ได้ แต่พออายุขวบกว่า ๆ จะเริ่มพูดและพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ จนสามารถสื่อสารให้เป็นที่เข้าใจได้เป็นที่สุด การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ภาษาพัฒนาขึ้นอย่างไม่เป็นธรรมชาติ และเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นแบบทางการที่ผู้เรียนรู้ตัว กล่าวคือ นักเรียนรู้ตนเองที่กำลังเรียนภาษาในการเรียนรู้ภาษาจะเรียนรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษาเพื่อให้เข้าใจหลักการของภาษาที่เรียน

2) สมมติฐานเกี่ยวกับการตรวจสอบทางภาษา สมมติฐานได้บอกให้ทราบถึงประโยชน์ของการรับรู้ทางภาษา ซึ่งแตกต่างจากประโยชน์ของการเรียนรู้ทางภาษา กล่าวคือ การรับรู้ทางภาษาจะช่วยให้ นักเรียนสามารถนำไปใช้ในการติดต่อสื่อสารได้ ส่วนการเรียนรู้ทางภาษาจะช่วยให้ นักเรียนสามารถ

นักทฤษฎีหลักภาษามาดูตรวจสอบความถูกต้องในการใช้ภาษา อย่างไรก็ตาม การตรวจสอบความถูกต้องของการใช้ภาษาด้านการใช้ทฤษฎีและหลักภาษามีข้อจำกัด 3 ด้าน ประกอบด้วย ด้านแรก คือด้านเวลา ต้องมีเวลาเพียงพอที่จะตรวจสอบความถูกต้องของภาษา แต่การสื่อสารในชีวิตประจำวันหากมีวแต่แก้ไข ตรวจสอบคำพูดให้ถูกต้องตามหลักภาษาจะทำให้เกิดการติดต่อสื่อสารช้า ไม่น่าสนใจ ด้านที่สอง คือด้านรูปแบบภาษา เราจะตรวจสอบความถูกต้องของภาษาได้โดยการตรวจสอบความถูกต้องของภาษาได้โดยการตรวจสอบรูปแบบการใช้ภาษาว่าถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์หรือไม่ แต่ในความจริงแล้วเราต้องสนใจเนื้อหาที่พูดมากกว่ารูปแบบ และด้านที่สาม คือด้านความรู้เกี่ยวกับทฤษฎี ซึ่งผู้ใช้ภาษาต้องมีความรู้ในด้านนี้มาก จึงจะตรวจสอบความถูกต้องของภาษาได้

3) สมมติฐานเกี่ยวกับลำดับในการรับรู้ภาษาตามธรรมชาติ สมมติฐานข้อนี้ได้อธิบายให้ทราบว่า การรับรู้ทางภาษานั้น เป็นไปอย่างมีลำดับตามธรรมชาติ กล่าวคือ นักเรียนต้องมีการรับรู้โครงสร้างบางเรื่องก่อนการรับรู้โครงสร้างอื่น ๆ และลำดับของการรับรู้ภาษานี้ จะเกิดคล้ายคลึง ๆ กัน ในนักเรียนทุกคน ดังแผนภาพนี้

ภาพ 2 แผนภาพ: ลำดับขั้นการเรียนรู้ทางภาษา

ที่มา: อรุณี วิริยะจิตรา (2532: 11)

จากแผนภาพจะเห็นว่ามีการรับรู้เรื่อง 's เพื่อแสดงความเป็นเจ้าของนั้น อยู่ในอันดับหลัง ๆ ดังนั้น ในการสอนครูจึงไม่ควรสอนเรื่องนี้ก่อนการสอบเรื่องเติม -s เมื่อประธานเป็นเอกพจน์บุรุษที่ 3

4) สมมติฐานเกี่ยวกับการป้อนข้อมูลทางภาษา สมมติฐานข้อนี้กล่าวว่า สิ่งที่มีความสำคัญยิ่งในการรับรู้ภาษาที่สอง คือการป้อนข้อมูลทางภาษา ที่สามารถเข้าใจได้ การที่จะให้นักเรียนเข้าใจภาษาที่สองได้นั้น เนื้อหาสาระของบทเรียนควรเป็นสิ่งที่นักเรียนสามารถเข้าใจได้ เป็นเรื่องที่น่าสนใจ หรือเป็นเรื่องที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ทั้งนี้ สิ่งที่เป็นข้อมูลทางภาษาป้อนให้กับนักเรียนนั้น ไม่ใช่มีเพียงตัวหนังสือ เสียง หรือกฎเกณฑ์ใหม่ทางภาษา และคำศัพท์เท่านั้น หากแต่ยังมีท่าทาง หรือบริบททางภาษาที่ผู้เรียนควรรู้จักด้วย เพื่อให้ข้อมูลที่ป้อนให้กับนักเรียนเป็นที่เข้าใจได้

5) สมมติฐานเกี่ยวกับสิ่งที่เป็นอุปสรรคในการรับรู้ภาษาที่สอง อุปสรรคที่สำคัญในการรับรู้ภาษาที่สองคือ อารมณ์และจิตใจของผู้เรียน แครเซน กล่าวว่า องค์ประกอบด้านอารมณ์

และจิตใจมีผลต่อการรับรู้ภาษาที่สองเป็นอย่างมาก องค์ประกอบด้านอารมณ์และจิตใจได้แก่ แรงจูงใจในการเรียน ความเชื่อมั่นในตนเอง และความวิตกกังวลที่มีต่อการรับรู้ในการเรียนภาษาที่สอง

แม้ผู้เรียนจะได้รับการป้อนข้อมูลภาษาที่สามารถเข้าใจได้ แต่ถ้านักเรียนมีความวิตกกังวล ขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่สอง จะส่งผลทางลบโดยตรงต่อการเรียนของผู้เรียน ครูจึงควรคำนึงถึงการสร้างแรงจูงใจ ความเชื่อมั่นในตนเอง และการลดความวิตกกังวล โดยการสร้างบรรยากาศ ในชั้นเรียนให้สนุกสนานปราศจากความเครียด ไม่ทำโทษเมื่อนักเรียนทำข้อผิดพลาดทางภาษา

ลักษณะสำคัญ

วิธีการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ มีลักษณะสำคัญ ดังนี้

1) การเรียนการสอนเน้นการให้ข้อมูลทางภาษาที่มีความหมายต่อผู้เรียน และผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ กล่าวคือ สิ่งที่นำมาให้นักเรียนต้องมีความเหมาะสมกับวัย ความต้องการ และมีระดับความยากง่ายเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน ไม่ควรง่ายเกินไป และไม่ควรรายเกินไป

2) นักเรียนจะไม่ถูกบังคับให้พูดจนกว่านักเรียนมีความพร้อมที่จะพูด ดังนั้น ในช่วงแรก ๆ จะเน้นให้นักเรียนฟังเป็นส่วนใหญ่ ในช่วงที่นักเรียนยังไม่พร้อมที่จะพูด นักเรียนจะแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบคำสั่งของครู โดยการแสดงออกอย่างอื่นที่ไม่ใช่ภาษาพูด เช่น การตอบโต้ด้วยท่าทาง ภาษาใบ้ หรือใช้อุปกรณ์อื่น ๆ

3) การเรียนการสอนตามวิธีนี้เน้นการสร้างแรงจูงใจเพื่อให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และลดความวิตกกังวลในการเรียน

4) เป็นวิธีสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ครูมีบทบาทสำคัญในการเป็นผู้ป้อนข้อมูลทางภาษา และจัดสภาพการเรียนการสอนให้สนุกสนาน

5) วิธีการสอนนี้ เน้นการสอนภาษาแบบรับรู้ภาษามากกว่าการเรียนรู้ภาษา นักเรียนเรียนภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ ไม่เป็นทางการ นักเรียนเรียนแบบไม่รู้ตัวโดยอาศัยสื่อการสอนต่าง ๆ เช่น เกมภาษา หรือเพลง เป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มเล็ก และเป็นคู่

ขั้นตอนในการดำเนินการสอน

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามวิธีการสอนนี้ มีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

1) การเรียนการสอนเริ่มจากการที่ครูออกคำสั่งง่าย ๆ ให้นักเรียนปฏิบัติโดยการตอบสนอง ด้วยกิริยาท่าทาง เช่น Stand up และ Turn around

2) ใช้วิธี Total Physical Response (TPR) เช่น สอนคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกายสอนตัวเลขและคำแสดงลำดับในภาษาอังกฤษที่เรียน สอนอะไรก็ให้นักเรียนแสดงออกมาตามที่สอนเช่น

Lay your right hand on your head

Put both hands on your shoulders

- 3) นำเสนอคำศัพท์เกี่ยวกับ สิ่งของในห้องเรียน โดยวิธีการออกคำสั่ง เช่น

Pick up pencil and put it under the book

Touch a wall and go to the door and knock three times

เทคนิคนี้สามารถนำไปใช้กับการสอนคำศัพท์สิ่งของวิธีอื่น ๆ (ที่อยู่นอกห้องเรียนก็ได้)

ไม่สามารถนำมาสอนในห้องเรียนได้ เช่น

Pick up record and place it in the tray.

Take the green blanket to Tom. (เพื่อนนักเรียน)

- 4) ใช้คำศัพท์ที่บรรยายลักษณะทางกายภาพ ประกอบกับคำศัพท์เกี่ยวกับการแต่งกาย เพื่อบรรยายลักษณะของเพื่อนนักเรียนในห้องเรียนแทนการเรียกชื่อ ครูใช้บริบททางภาษาและสิ่งต่าง ๆ ที่มองเห็นในการบอกความหมายของคำศัพท์ให้ชัดเจนขึ้น

5) ใช้วัสดุสื่อการเรียนการสอนประกอบการเรียนการสอน ซึ่งมักจะเป็นรูปภาพจาก นิตยสารต่าง ๆ เพื่อช่วยนำเสนอศัพท์ใหม่ เช่น ครูนำเสนอภาพต่าง ๆ ทีละภาพ ในแต่ละภาพสามารถ สอนคำศัพท์ใหม่ได้ 1-5 คำ ครูส่งภาพไปให้นักเรียน 1 คน หน้าที่ของนักเรียนคนอื่น ๆ คือ จำชื่อ ของนักเรียนคนนั้นไว้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ครู : Tom has a picture of the sailboat.

Joan has the picture of the family watching television.

หลังจากนั้นครูจะถามคำถามว่า

Who has the picture of the sailboat?

Does Susan or Tom have the picture of the people on the beach?

- 6) ใช้รูปภาพร่วมกับ Total Physical Response (TPR) เช่น ครูสั่งว่า

ครู: Jim, find the picture of the little girl with her dog and give it to the woman .

หาก Jim ปฏิบัติตามได้ถูกต้องย่อมแสดงว่า Jim เข้าใจความหมายของข้อมูลภาษา ที่ครูป้อนให้

- 7) ใช้การสังเกตรูปภาพร่วมกับการปฏิบัติตามคำสั่ง และประโยคเงื่อนไข เช่น

If there is a woman in your picture, touch your right shoulder.

8) การใช้รูปภาพหลาย ๆ ภาพมาเป็นสื่อการสอน เพื่อให้ให้นักเรียนชี้ภาพที่ครูกำลังบรรยาย เช่น ให้นักเรียนเรียงภาพตามลำดับที่ครูพูด

แม้ว่าในขั้นตอนการเรียนการสอนอาจจะไม่มีสูตรสำเร็จที่แน่นอนตายตัว แต่หัวใจของ วิธีการสอนตามแนวทฤษฎีนี้ คือ ป้อนข้อมูลทางภาษาให้เป็นที่เข้าใจแก่นักเรียน โดยข้อมูลทางภาษา

ที่จะป้อนแก่นักเรียนนั้นต้องอยู่ในความสนใจของนักเรียน และควรมีระดับสูงกว่าความสามารถของนักเรียนเล็กน้อย แครเซนเรียกกระตักความสามารถนี้ว่า ระดับ $I + 1$ กล่าวคือ I แทนระดับความสามารถของนักเรียนที่มีอยู่แล้ว และ $I + 1$ เซ็ระดับความสามารถที่เหนือกว่าระดับความสามารถจริงของนักเรียนเล็กน้อย บรรยากาศในชั้นเรียนต้องเสริมสร้างความสนุกสนาน สบาย ๆ ไม่ต้องเครียด ครูจะป้อนนักเรียนทีละเล็กทีละน้อย อย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยไม่เร่งรัดนักเรียนให้ต้องพูดได้ หรือพูดตามในระยะเริ่มต้น แต่ต้องให้นักเรียนค่อย ๆ ตอบสนองและใช้ทักษะการฟังเพื่อให้เข้าใจมากขึ้น ก่อนที่จะตอบสนองด้วยท่าทางและคำพูด

ข้อดีและข้อจำกัด

ข้อดี

1) เป็นวิธีการสอนที่นักเรียนไม่มีความวิตกกังวลในการเรียน นักเรียนเรียนภาษาในบรรยากาศที่เป็นธรรมชาติ สนุกสนานกับการเรียน

2) เป็นวิธีการเรียนภาษาที่ค่อยเป็นค่อยไป นักเรียนได้รับข้อมูลทางภาษาตามลำดับความยากง่าย

3) นักเรียนทั้งเก่ง ปานกลาง และอ่อน สามารถเรียนภาษาตามวิธีนี้ได้โดยไม่น่าเบื่อหน่าย

ข้อจำกัด

1) การพัฒนาภาษาตามวิธีนี้ต้องใช้ระยะเวลาที่นาน ซึ่งในความเป็นจริงจะขัดกับการจัดการศึกษาในโรงเรียนซึ่งมีการกำหนดเนื้อหา กำหนดระยะเวลาเรียนและสอนไว้แล้ว

2) วิธีการเรียนการสอนตามแนวคิดนี้ต้องอาศัยครูที่มีความรู้ ได้มีการเตรียมการสอนอย่างดี เตรียมสื่อการเรียนการสอนเสมอ ครูเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการเป็นผู้ป้อนข้อมูลทางภาษาแก่นักเรียน

3) วิธีการสอนนี้จะใช้ได้ผลดีกับนักเรียนที่เริ่มเรียนรู้ภาษา เพื่อพัฒนาสื่อการเรียนภาษาที่สูงขึ้น

6. วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Approach)

การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้ได้อย่างแท้จริงนั้น ไม่ได้อาศัยความรู้ความเข้าใจในเรื่องเนื้อหาภาษา กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ศัพท์ที่ดีแต่เพียงอย่างเดียว แต่นักเรียนต้องเข้าใจถึงสถานการณ์ในการใช้ภาษา หน้าที่ในการใช้ภาษาให้เหมาะสมตามกาลเทศะ และเป็นที่ยอมรับของสังคมวิธีสอนการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้จึงได้รับการพัฒนาขึ้นเพื่อมุ่งเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง

แนวคิดพื้นฐาน

วิธีสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารนี้ มีแนวคิดว่าเป็นเป้าหมายของการเรียนการสอนภาษาเพื่อพัฒนาความสามารถทางการสื่อสาร (Communicative Competence) นักเรียนจะสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามสถานการณ์ กาลเทศะ รู้ว่าภาษาแบบใดควรหรือไม่ควรใช้ในแต่ละโอกาส ความสามารถในการสื่อสารเพื่อที่จะใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมนั้นประกอบด้วย

1) ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์หรือไวยากรณ์ (Linguistic or Grammatical Competence) นักเรียนจะต้องมีความเชี่ยวชาญด้านกฎเกณฑ์ของภาษา คำศัพท์ รูปประโยค การออกเสียง การสะกดคำ ทั้งที่เป็นภาษาพูด (Verbal) และไม่ใช่ภาษาพูด (Non-Verbal)

2) ความสามารถสร้างภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) นักเรียนจะต้องแยกแยะภาษาที่ใช้ในสังคมที่แตกต่างกันได้ว่าเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ ใครพูดกับใคร ระดับเสียงแบบใด เช่น นักเรียนคนหนึ่ง เมื่อพูดกับเพื่อน ก็ใช้ภาษาแบบหนึ่ง แต่เมื่อพูดกับครูภาษา ก็จะเปลี่ยนไป

3) ความสามารถด้านการสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Competence) นักเรียนจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับระเบียบวิธีความสัมพันธ์ระหว่างประโยค โดยใช้ความรู้ทางไวยากรณ์และความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายทางภาษาให้เข้ากันได้อย่างถูกต้อง มีความเข้าใจและทำนายข้อความข้างหน้าเกี่ยวกับรูปลักษณะของภาษาที่จะเกิดขึ้นในบริบทได้ถูกต้อง

4) ความสามารถทางด้านกลวิธีในการสื่อความหมาย (Pragmatic Competence or Strategic Competence) นักเรียนจะต้องมีความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ ตลอดจนใช้กริยาท่าทาง สีหน้า และน้ำเสียง ประกอบในการสื่อความหมาย การใช้กลวิธีนี้เป็นการแสดงออกทั้งในคำพูด (Verbal) และไม่ใช่คำพูด (Non-Verbal) การขยายความด้วยคำศัพท์แทนคำศัพท์ที่ไม่รู้ หรือนึกไม่ออก ในขณะนั้น การพยายามอธิบายโดยใช้กริยาท่าทางประกอบ

ลักษณะสำคัญ

วิธีการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร เป็นวิธีสอนที่เปลี่ยนแนวความคิดทางการสอนภาษาที่มีไข่มุ่งความถูกต้องแม่นยำตามกฎเกณฑ์ภาษาเท่านั้น หากแต่คำนึงถึงการนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารที่แท้จริงด้วย จึงพอที่จะสรุปสัญลักษณ์สำคัญของวิธีการสอนแบบนี้ได้ดังนี้

1) มุ่งเน้นการนำภาษาไปใช้จริง มากกว่าการสอนวิธีการใช้ภาษาตามหลักภาษา และให้ความสำคัญกับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา มากกว่าความถูกต้องในการใช้ภาษา ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าวิธีการสอนจะละเลยการสอนหลักไวยากรณ์ เมื่อนักเรียนใช้ภาษาผิด ครูก็จะเข้าไปแก้ไขข้อผิดพลาดในช่วงเวลาที่เหมาะสมไม่เข้าไปขัดจังหวะนักเรียนทันที ซึ่งจะทำให้การใช้ภาษา

หรือการสื่อสารของนักเรียนหยุดชะงัก และการแก้ไขครูจะแก้ไขเฉพาะสิ่งสำคัญ ๆ และสิ่งที่ผิดพลาดบ่อย ๆ เท่านั้น

2) มุ่งเน้นการเรียนการสอน ทั้ง 4 ทักษะแบบบูรณาการ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมุ่งฝึกนักเรียนให้มีทักษะทางภาษาในการติดต่อสื่อสาร

3) มุ่งเน้นให้นักเรียนมีบทบาทในการฝึกภาษาเป็นสำคัญ โดยมีครูเป็นผู้ริเริ่มกิจกรรมและเป็นผู้ช่วยในการฝึกภาษาดำเนินต่อไประหว่างนักเรียนด้วยกันในลักษณะของกิจกรรมกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย และกิจกรรมคู่ นอกจากนี้ครูเป็นผู้ร่วมสื่อสาร ในบางสถานการณ์เพื่อเป็นตัวอย่างในการฝึกภาษาแก่นักเรียน

4) มุ่งเน้นการสอนหน้าที่ทางภาษา มากกว่าสอนรูปแบบทางภาษา เพราะอาจจะมีรูปแบบทางภาษาหลายอย่างที่ทำหน้าที่อย่างเดียวกัน การสอนที่มุ่งเน้นหน้าที่ของภาษานี้จะช่วยให้ นักเรียนได้ทราบว่าตนเองมีความประสงค์ในการสื่อสารอย่างไร เช่น นักเรียนอยากจะแนะนำตนเอง หน้าที่ของภาษาที่นักเรียนต้องใช้คือ การแนะนำตนเอง (Self-Introduction) รูปแบบภาษาอาจจะมีหลายอย่างที่นักเรียนสามารถเลือกมาใช้ได้ คือ

My name is.....

I am.....

ลักษณะกิจกรรมการเรียนการสอนที่สำคัญของวิธีการสอนแบบนี้คือ กิจกรรมการเรียนการสอนทุกกิจกรรมต้องเป็นไปเพื่อการสื่อสาร ไม่ว่าจะเป็นการเล่นเกม การแสดงบทบาทสมมุติ การแก้ปัญหา กิจกรรมที่เป็น การสื่อสารที่แท้จริงต้องมีลักษณะเหมือนกับการใช้ในชีวิตประจำวันมากที่สุด

ขั้นตอนในการดำเนินการเรียนการสอน

วิธีการสอนตามแนวการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้ เป็นแนวคิดมากกว่ารูปแบบวิธีการสอน ดังนั้น อาจจะไม่มรูปแบบที่เป็นสูตรสำเร็จในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน แต่ใช้หลัก Present-Practice-Production กล่าวคือ มีขั้นตอนการนำเสนอเนื้อหา การฝึกใช้ และนำสิ่งที่เรียนมาฝึกฝน มาผลิตภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสารเอง อย่างไรก็ตาม ขั้นตอนการเรียนการสอนที่สำคัญพอสรุปได้ดังนี้

1) ขั้นนำเสนอเนื้อหา เริ่มจากการใช้ทักษะการรับสารคือ การฟังหรือการอ่าน โดยครูจะนำเสนอเนื้อหาซึ่งมีบริบทหรือสถานการณ์กำกับอยู่ด้วย โดยใช้ภาพการเล่าเรื่องให้ฟังหรือการอ่านให้ฟัง เนื้อหาที่สอนนั้นควรมีทั้งคำศัพท์และ โครงสร้างที่เคยเรียนมาแล้ว และเนื้อหาที่จะนำเสนอใหม่แก่นักเรียนเพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถเข้าใจเรื่องราวที่เรียน ได้บ้าง จากนั้นครูจะกระตุ้นการเรียนรู้ด้วยการใช้คำถาม ซึ่งไม่ได้เจาะจงรายละเอียดของเรื่องราวมากนัก เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจ

มีส่วนร่วมในชั้นเรียนแล้วจึงนำเสนอคำศัพท์ใหม่ด้วยบัตรคำ รูปภาพ ของจริง และนำเสนอโครงสร้างด้วยแถบประโยคหรือตาราง

2) ชั้นการฝึก ครูเป็นผู้นำการฝึกโดยเน้นความถูกต้องของเนื้อหาภาษาเป็นสำคัญ เพื่อให้นักเรียนทำความเข้าใจความหมาย และวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น ๆ การฝึกในชั้นตอนนี้จะเป็นการฝึกซ้ำ ๆ ตามตัวอย่าง หรือการฝึกแบบควบคุม ครูต้องพยายามให้นักเรียนได้ฝึกอย่างทั่วถึงทั้งชั้น อ่านให้ฟังเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มเล็ก เป็นคู่ หรือฝึกเดี่ยว แต่ต้องมีข้อมูลย้อนกลับให้นักเรียนได้ทราบว่าการออกเสียง ความเข้าใจ การตอบคำถามของนักเรียนนั้นประสบความสำเร็จหรือไม่และต้องมีการปรับปรุงแก้ไขส่วนใดบ้าง ในขั้นนี้ครูอาจมีกิจกรรมช่วยฝึกความพร้อม อุปกรณ์การสอน เพื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้มากที่สุด

3) ชั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ครูสามารถทำได้โดยการกำหนดสถานการณ์ในการใช้ภาษาขึ้นใหม่แก่นักเรียนและเปิดโอกาสให้นักเรียนใช้ภาษาได้อย่างอิสระ ซึ่งต้องอาศัยความรู้ที่ได้จากการฝึกแบบควบคุมตามขั้นตอนที่สองมาประยุกต์ใช้ให้เหมือนกับลักษณะของการใช้ภาษาสื่อสารจริง ขั้นตอนนี้นับว่าสำคัญมากเพราะนักเรียนจะได้ใช้ความสามารถในการถ่ายโอนความรู้จากสิ่งที่ได้ศึกษามาแล้วสู่สิ่งที่ต้องการสื่อสาร ให้นักเรียนเกิดความต้องการหรืออยากที่จะสื่อสารเพื่อหาข้อมูลที่ตนเองยังไม่ทราบ โดยมีทางเลือกที่จะสื่อสารด้วยเนื้อหา หรือรูปแบบภาษาที่พิจารณาแล้วว่ามีเหมาะสม และในการฝึกภาษาต้องมีข้อมูลย้อนกลับให้นักเรียนได้ทราบผลการปฏิบัติหรือผลการเรียนรู้ของนักเรียนเอง กิจกรรมที่อาจทำได้เพื่อใช้ภาษาอย่างอิสระนี้ เช่น การให้ใบงานที่ต้องการได้ข้อมูลเพิ่มเติม การแสดงบทบาทสมมติโดยมีนักเรียนเป็นผู้คิดเอง การอภิปราย รายงานหน้าชั้นเรียน หรือรายงานภายในกลุ่มย่อย

ข้อดีและข้อจำกัด

ข้อดี

1) เป็นวิธีสอนที่สอดคล้องกับเป้าหมายของการเรียนภาษา คือ มุ่งให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ในชีวิตจริง

2) เป็นวิธีสอนที่เน้นกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนภาษาเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ ฝึกใช้ความคิดและมีความกล้าในการใช้ภาษา ทำให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการใช้ภาษา

3) ผู้เรียนได้เรียนรู้การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีวินัย และมีความรับผิดชอบ

ข้อจำกัด

1) วิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้ ต้องการผู้สอนที่มีความพร้อมในด้านต่าง ๆ เช่น ความรู้ ความเข้าใจด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม การจัดกิจกรรมและการสร้างสถานการณ์ในห้องเรียนที่เหมือนจริง

2) เป็นวิธีสอนที่เน้นความสามารถในการสื่อสารมากกว่าความรู้ความสามารถในรูปแบบของภาษา ดังนั้น การวัดและประเมินตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารจะเน้นทักษะสัมพันธ์ และต้องวัดตลอดเทอม จึงจะเห็นพัฒนาการในการสื่อสารของผู้เรียน ผู้สอนจึงต้องวัดผลอยู่ตลอด และต้องมีความรู้มีทักษะในการวัดผลแบบต่าง ๆ และนำมาใช้อย่างถูกต้องจึงจะทำให้ประเมินผลได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากถ้าเน้นแต่ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอย่างเดียวอาจทำให้ขาดความถูกต้องในการใช้ภาษาได้ และมีการวิจารณ์กิจกรรมไม่ได้เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการสื่อสาร แต่แท้จริงแล้วเป็นสถานการณ์ที่สร้างขึ้น ไม่ใช่สถานการณ์จริง

7. วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนอิงเนื้อหา (Content-Based Learning: CBL)

ทฤษฎีนี้มีพื้นฐานมาจาก English for Specific Purpose (ESP) และ English for Academic Purpose (EAP) การนำภาษาที่สองเข้าสู่ชั้นเรียน การสอนภาษาอังกฤษในช่วงต้น ๆ ของการเรียนรู้ การสอนภาษาเพื่อการทำงานอาชีพ โดยมีสมมติฐานการทำความเข้าใจในบทเรียน และมีความเชื่อว่าการเรียนภาษาเป็นการเรียนแบบค่อย ๆ ซึมซับ ด้วยเหตุนี้ทำให้การสอนภาษาส่งเสริมทักษะการรับ (Receptive Skills) อย่างมากจากการฟังและการอ่าน แต่ไม่ใช่กับทักษะในการผลิตใช้ภาษา (Productive Skills) มากนักจากการพูดและการเขียน แต่ก็มีข้อดีคือ ให้ความสำคัญทั้งต่อรูปลักษณ์ และความหมาย โดยการเรียนการสอนทั้งคู่นี้ส่งเสริมก้าวใหม่ของการเรียนรู้ด้วยตนเองจากการอ่านหนังสือนอกเวลา กล่าวคือ เมื่อยามอ่านจะเกิดการเรียนรู้แบบค่อยเป็นค่อยไปในระหว่างที่พลิกพลิกกับเนื้อเรื่องที่กำลังอ่าน ในขณะที่ส่งเสริมการเรียนเป็นกลุ่มโดยผู้เรียนก็ช่วยเหลือกันในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ ซึ่งทำให้เกิดการเรียนรู้ระหว่างผู้เรียนกระตุ้นการเรียนรู้ การสร้างแรงจูงใจในการเรียน และทำให้มีความมั่นใจในตนเองเพิ่มขึ้น

ข้อดีของการสอนทฤษฎีนี้คือ ทำให้เกิดการเรียนรู้ระหว่างผู้เรียน เนื่องจากการเรียนการสอนตอบสนองต่อการต่อรองทางภาษา เพื่อส่งเสริมความเข้าใจกระตุ้นการเรียนรู้จากการต้องเลือกหนังสืออ่านนอกเวลาเอง โดยสามารถเลือกเรื่องใดก็ได้ตามความสนใจทำให้สร้างแรงจูงใจส่งผลให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเองเพิ่มมากขึ้นในการเรียนรู้ภาษา แต่ทั้งนี้ข้อจำกัดก็มีในแง่ที่ว่า การเรียนรู้ อาจเกิดขึ้นอย่างช้า ๆ ใช้เวลานาน และต้องสร้างกำลังใจและความมุ่งมั่นในการเรียนเช่นนี้อย่างสูง

จากวิธีการสอนภาษาอังกฤษข้างต้น สรุปได้ว่า วิธีการสอนภาษาอังกฤษมีหลายรูปแบบ ไม่อาจกล่าวได้ว่าวิธีใดดีกว่าวิธีใด แต่ละวิธีได้รับการพัฒนามาในรูปแบบที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ

แนวคิดทางภาษาศาสตร์ทางจิตวิทยาทางการศึกษา ตลอดจนจุดมุ่งหมายทางการเรียนภาษาที่แตกต่างกัน วิธีสอนที่กล่าวถึงข้างต้น ได้แก่ 1) วิธีสอนแบบตรง เป็นวิธีสอนที่มุ่งให้นักเรียน ฟัง พูด อ่าน เขียน และคิดเป็นภาษาต่างประเทศ โดยไม่ผ่านขั้นตอนการแปล 2) วิธีสอนแบบฟังและพูด เป็นวิธีสอนที่มุ่งทักษะฟัง-พูดก่อน แล้วจึงสอนทักษะอ่าน-เขียน โดยในการสอนจะเน้นที่องค์ประกอบของภาษาคือ เสียง คำศัพท์ โครงสร้างบทเรียนส่วนใหญ่จึงเป็นบทสนทนาและเป็นแบบฝึก 3) วิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ เป็นวิธีสอนที่เน้นความเข้าใจในกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษา และความหมาย เพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษามากกว่าเรียนรู้จากการฝึกซ้ำ ๆ หรือเลียนแบบและท่องจำคำแปล 4) วิธีสอนแบบเจียบ เป็นวิธีสอนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนได้คิด และทดสอบปฏิบัติการพูด มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันและกัน โดยผู้สอนจะเป็นฝ่ายเจียบแต่ขณะเดียวกันก็เป็นผู้สร้างสถานการณ์ให้นักเรียนได้คิด 5) วิธีสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ เป็นวิธีสอนที่เน้นการเรียนการสอนภาษาแบบการรับรู้ภาษามากกว่าการเรียนรู้ภาษา นักเรียนเรียนภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ ไม่เป็นทางการ นักเรียนเรียนแบบไม่รู้ตัว โดยอาศัยสื่อการสอนต่าง ๆ และในบรรยากาศที่สนุกสนาน ปราศจากความเครียด 6) วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นวิธีสอนที่มุ่งเน้นการนำภาษาไปใช้จริงมากกว่าการสอนวิธีการใช้ภาษาตามหลักภาษา และให้ความสำคัญกับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษามากกว่าความถูกต้องแม่นยำในการใช้ภาษา อย่างไรก็ตาม เมื่อนักเรียนใช้ภาษาผิด ผู้สอนก็จะเข้าไปแก้ไขข้อผิดพลาดในช่วงเวลาที่เหมาะสม 7) วิธีสอนแบบอิงเนื้อหา เป็นวิธีสอนที่เน้นการสอนทักษะภาษาที่จำเป็นสำหรับนักเรียนเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในเนื้อหาวิชาอื่น เช่น คณิตศาสตร์ โดยเตรียมนักเรียนให้พร้อมก่อนการเข้าสู่โปรแกรมหลักที่เรียนวิชาเนื้อหาเป็นภาษาอังกฤษ

สำหรับวิธีสอนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยนำไปใช้ในการวิจัย ซึ่งเป็นวิธีที่เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างมากที่สุด คือ วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) ซึ่งอยู่ในกลุ่มวิธีสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ วิธีการสอนนี้สามารถเชื่อมโยงกับชีวิตจริงและมีความหมายซึ่งเหมาะสมกับนักเรียนมากที่สุด เนื่องจากเป็นการสอนในลักษณะผสมผสานระหว่างข้อมูลและทักษะ โดยการใช้ระบบการเคลื่อนไหวของร่างกายให้นักเรียนเข้าใจภาษาพูด ก่อนพัฒนาทักษะการพูด ดังนั้น วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) จึงเป็นวิธีที่ไม่บังคับนักเรียนให้พูด ขึ้นอยู่กับความพร้อมของนักเรียน และนักเรียนจะพูดเมื่อมีความรู้สึกมั่นใจและสบายใจ

หลักการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

สถาบันภาษาอังกฤษ คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2555: 38-41) ได้อธิบายว่า หลักการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีหลักสำคัญดังนี้

1. ผู้เรียนได้รับการฝึกฝนรูปแบบภาษาที่เรียนจะใช้ได้ในสถานการณ์ที่มีความหมาย ครูต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงจุดมุ่งหมายของการเรียน การฝึกการใช้ภาษาเพื่อให้นักเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน ให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนแล้วสามารถทำบางสิ่งบางอย่างได้เพิ่มขึ้น สามารถสื่อสารได้ตามที่ตนต้องการ

2. จัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการหรือทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skills) คือใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ประกอบด้วยกริยาทำทาง ที่ควรจะได้ทำพฤติกรรมเช่นเดียวกับในชีวิตจริง

3. ฝึกสมรรถภาพด้านการสื่อสาร (Communicative Competence) คือ ผู้เรียนทำกิจกรรมใช้ภาษามีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) ผู้เรียนทำกิจกรรมนี้จะไม่ทราบข้อมูลของอีกฝ่ายหนึ่ง จำเป็นต้องสื่อสารกันจึงจะทราบข้อมูล สามารถเลือกใช้ข้อความที่เหมาะสมกับบทบาทสถานการณ์ ส่วนวนภาษาในรูปแบบต่าง ๆ (function)

4. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ รวมทั้งประสบการณ์ที่ได้รับ สามารถแสดงความคิดเห็นหรือระดมสมอง (Brainstorming Activity) ฝึกการทำงานกลุ่มแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) เกมจำลองสถานการณ์ (Simulation) การแก้ปัญหา (Problem Solving) ฯลฯ

5. ฝึกผู้เรียนให้ใช้ภาษาในกรอบของความรู้ทางด้านหลักภาษา (Grammatical Competence) ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษา สื่อสาร ได้คล่อง (Fluency) เน้นการใช้ภาษาตามสถานการณ์ (Function)

6. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามศักยภาพของผู้เรียน

7. ส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นตัวของตัวเอง มีความรับผิดชอบ และสนับสนุนให้ศึกษาหาความรู้ นอกชั้นเรียน

8. ผู้สอนต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สนองความสนใจของผู้เรียน

9. ให้โอกาสผู้เรียนพูดแสดงความคิดเห็นตามที่ต้องการ

10. ต้องช่วยชี้แนะ นำทางผู้เรียน ให้คำแนะนำ ในระหว่างการดำเนินกิจกรรม พร้อมกับตรวจความก้าวหน้าทางการเรียนของผู้เรียน

(Richards, 2006 อ้างถึงใน สถาบันภาษาอังกฤษ คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2555) ได้ให้ข้อสรุป 10 ประการในหลักการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Ten core assumptions of current communicative language teaching) ดังนี้

1. Interaction: การเรียนรู้ภาษาที่สองจะเกิดขึ้นได้ง่ายถ้าผู้เรียนได้ปฏิสัมพันธ์หรือสื่อสารในภาษานั้นอย่างมีความหมาย

2. Effective Tasks: กิจกรรมภาษาหรือแบบฝึกหัดที่มีคุณภาพในชั้นเรียนจะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสที่จะสื่อความหมายในภาษาเพิ่มพูนแหล่งการเรียนรู้ภาษา สังเกตการใช้ภาษาและการมีส่วนร่วมในการสื่อสาร

3. Meaningful Communication: การสื่อสารจะมีความหมายก็ต่อเมื่อผู้เรียนสื่อสารเรื่องเกี่ยวข้องกับตนเอง น่าสนใจ และน่ามีส่วนร่วม

4. Integration of Skills: การสื่อสารเป็นกระบวนการเน้นภาพรวม (holistic process) ที่ต้องใช้ทั้งทักษะทางภาษาและหลายรูปแบบ

5. Language Discovery/Analysis/Reflection: การเรียนภาษาเกิดจากการทำกิจกรรมการเรียนรู้แบบอุปนัย (inductive learning) คือผ่านกระบวนการค้นพบกฎและรูปแบบของภาษาด้วยตนเอง และจากกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอนกฎและรูปแบบของภาษา (deductive learning)

6. Accuracy & Fluency: การเรียนภาษาเป็นการเรียนรู้ที่ค่อยเป็นค่อยไป ที่ผู้เรียนเรียนรู้จากการใช้ภาษา และจากการลองผิดลองถูกในภาษา และถึงแม้ความผิดพลาดในการใช้ภาษาจะเป็นเรื่องธรรมดาที่เกิดขึ้นในการเรียนรู้ แต่เป้าหมายปลายทางของการเรียนภาษาคือ การมีความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องและเหมาะสม

7. Individuality: ผู้เรียนแต่ละคนมีหนทางพัฒนาภาษาของตนเอง และมีอัตราการพัฒนาที่ไม่เท่ากัน และมีความต้องการและแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่ต่างกัน

8. Learning and Communication Strategies: การเรียนภาษาที่มีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับกลยุทธ์ในการเรียนและกลยุทธ์การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

9. Teacher as a facilitator: บทบาทของผู้สอนในห้องเรียนคือ ผู้ช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ สร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา และให้ผลสะท้อนกลับในการใช้ภาษาและการเรียนภาษาของผู้เรียน

2. Collaboration & Sharing atmosphere: ห้องเรียนเปรียบเสมือนชุมชนที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และแบ่งปันการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน

(Lottie Baker and Janet Orr, 2014: 40-41 อ้างถึงใน สถาบันภาษาอังกฤษ คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2555: 43) ได้สรุปหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามหลักทฤษฎีและงานวิจัยไว้ 4 ประการ ดังนี้

1. เน้นการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพด้วยความถูกต้องและคล่องแคล่ว (A focus on effective communication with accuracy and fluency) ความสามารถในการสื่อสารเป็นเป้าหมายของการสอนภาษา

เพื่อการสื่อสาร และการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพนั้นสัมพันธ์กับความถูกต้องในด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ ซึ่งต้องควบคู่ไปกับการคล่องแคล่วในการพูดและการเขียน (Hymes, 1971) นอกจากนี้ Canale & Swain (1980) ได้เพิ่มเติมจากแนวคิดของ Hymes โดยสรุปความสามารถที่จำเป็นในการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพไว้สี่ประการ ประกอบด้วยความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammatical) ด้านวาทกรรม (Discourse) ด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistic) และด้านการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic) และที่ผ่านมากกว่าสี่ทศวรรษ นักวิชาการยังคงศึกษาอย่างต่อเนื่องเพื่อยืนยันความสำคัญของความถูกต้องในความรู้ด้านหน่วยเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ และความคล่องแคล่วในการสื่อสาร

2. ความกล้าใช้ภาษาในการร่วมกิจกรรมกลุ่ม (Risk-Taking in Cooperative Groups) กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือกันแสดงถึงการเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Johnson & Johnson, 1999) กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือกันจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของนักเรียนและพัฒนาเป็นกลุ่มที่มีโครงสร้างของการเอื้อประโยชน์ต่อกันในกลุ่ม (Kagan, 1994) กลุ่มนั้นสำคัญยิ่งต่อการเริ่มใช้ภาษาของนักเรียนที่ประหม่าในการพูดต่อหน้ากลุ่มใหญ่ กิจกรรมในกลุ่มเล็ก ๆ นั้นสร้างแรงจูงใจในการใช้ภาษาและกระตุ้นนักเรียนให้กล้าเสี่ยงในการใช้คำศัพท์และโครงสร้างภาษาใหม่

3. เชื่อมโยงกับความหมายและบริบท (Connected to Meaning and Context) ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น นักเรียนจะมีพัฒนาการทางภาษาด้วยการใช้ภาษาในชีวิตจริง ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีทางสังคมวัฒนธรรมของ Vygotsky ที่ได้ให้ข้อสรุปเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า “วิธีที่ดีที่สุดที่จะเรียนรู้และสอนภาษาคือการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม”

4. ทักษะการคิดวิเคราะห์ (Critical Thinking Skills) ทักษะการคิดวิเคราะห์มีความสำคัญมากขึ้น สำหรับนักเรียนทุกสาขาวิชาไม่เพียงแต่ด้านภาษาเท่านั้น ทฤษฎีการคิดที่เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายคือ ทฤษฎีการเรียนรู้ตามแนวคิดของบลูม (Bloom's Taxonomy) (Bloom, 1956) ได้เสนอแนวคิดว่า นักเรียนมีความจำเป็นที่ต้องรู้จัก ทักษะการคิดทั้งในระดับสูงและระดับล่าง ทักษะในระดับล่างคือ การจำและความเข้าใจ เช่น การจดจำคำศัพท์ใหม่และเข้าใจวลีพื้นฐาน ทักษะในระดับสูง คือ การสังเคราะห์และการประเมินผล เช่น การรวบรวมข้อมูลย่อยในการเล่าเรื่อง หรือแสดงความคิดเห็นและตัดสินใจด้วยเหตุผล ทักษะการคิดวิเคราะห์มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะภาระงานด้านการสื่อสารนั้นต้องบูรณาการทั้งทักษะระดับล่างและระดับที่สูงขึ้น ยกตัวอย่างเช่น ในการสร้างภาษาใหม่นั้นนักเรียนต้องจดจำคำศัพท์ใหม่ สังเคราะห์ความคิด และประเมินเลือกวิธีที่ดีที่สุดในการสื่อสาร

สรุปได้ว่า หลักการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผู้สอนควรบอกให้นักเรียนทราบถึงจุดมุ่งหมายของการเรียน และควรสอนแบบบูรณาการ คือ ใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะด้วยกับกริยา

ท่าทาง กิจกรรมในการเรียนควรให้เหมือนสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด เพื่อให้นักเรียนนำไปใช้ได้ การเรียนการสอนควรปรับให้เข้ากับศักยภาพและความสนใจของนักเรียน ให้โอกาสนักเรียนพูดแสดงความคิดเห็นตามที่ต้องการ และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ผู้สอนต้องคอยชี้แนะ นำทางนักเรียน ควรให้คำแนะนำในระหว่างการดำเนินกิจกรรม พร้อมกับตรวจความก้าวหน้าทางการเรียนของนักเรียน

การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

(Asher J., 1996) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) คือ การเรียนภาษาที่ไม่ใช่ภาษาแม่หรือเป็นการเรียนภาษาที่สองโดยมีการเรียนรู้เช่นเดียวกับการเรียนรู้ภาษาของทารกแรกเกิด โดยเริ่มต้นจากการฟังซ้ำหลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งเกิดเป็นแบบแปลนในสมองของเด็กทารก เมื่อมีการพูดซ้ำเด็กจะเข้าใจ ต่อมาเมื่อร่างกายพร้อม เด็กก็จะพูดออกมาได้ถึงแม้ว่าในช่วงแรกของโครงสร้างทางภาษาอาจจะไม่สมบูรณ์แบบ แต่หากมีการใส่ข้อมูลที่เข้าใจอย่างสม่ำเสมอเด็กก็จะเกิดพัฒนาการทางภาษาในที่สุด วิธีการสอนภาษาต้องเริ่มต้นจากความเข้าใจก่อนจึงจะแสดงหรือพูดออกไปได้ นอกจากนี้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางจะลดความตึงเครียดของบรรยากาศภายในห้องเรียนลง เพราะนักเรียนจะไม่ถูกบังคับให้แสดงความเข้าใจภาษาด้วยการพูดจนกว่านักเรียนจะเกิดความมั่นใจและต้องการแสดงความเข้าใจดังกล่าวเอง ผู้สอนเป็นเพียงผู้ที่กระตุ้นในการรับรู้และนักเรียนแสดงความเข้าใจภาษาของผู้เรียนเท่านั้น

Richards & Rodgers (2001) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีการสอนที่มีประโยชน์เป็นอย่างยิ่งสำหรับการเรียนรู้อาษาที่สองซึ่งการเรียนรู้ของนักเรียนจะเกิดจากความเข้าใจและแสดงความเข้าใจผ่านการแสดงท่าทาง โดยขั้นแรกนักเรียนจะต้องเริ่มต้นด้วยการฟังคำหรือประโยคจากครูผู้สอน โดยครูพูดก็จะแสดงท่าทางตามประโยคที่ครูพูดออกไป นักเรียนต้องพยายามที่จะจำท่าทางของผู้สอนที่เป็นเหมือนกับแม่พิมพ์ ในกระบวนการสอนนั้นประโยคที่ใช้ส่วนใหญ่คือประโยคคำสั่ง เช่น เมื่อครูผู้สอนพูดว่า Wash your hands. ครูก็จะแสดงท่าทางการล้างมือด้วย ครูผู้สอนต้องใช้คำศัพท์ที่นักเรียนสามารถแสดงท่าทางได้จริงในชีวิตประจำวันเพื่อว่านักเรียนสามารถนำไปใช้ได้จริง การฝึกปฏิบัติตามคำสั่ง ซ้ำ ๆ ทำให้นักเรียนเกิดการซึมซับและคุ้นเคย การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางจะเปิดโอกาสให้นักเรียนเป็นทั้งผู้แสดงและผู้ชมและครูสามารถจัดการเรียน

ศิริเพ็ญ อึ้งสิทธิพูนพร (2552) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง หมายถึง วิธีการสอน โดยใช้การ “ฟัง” คำสั่ง และ “ปฏิบัติ” ตามด้วยการออกท่าทาง หรือ พูดอีกนัยหนึ่งว่า คือ การสอนด้วยคำสั่งและตอบสนองด้วยท่าทาง หัวใจสำคัญของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางคือ ผู้เรียนฟังคำสั่งหรือคำพูดจากผู้สอนแล้วทำตามท่าทางตามผู้สอน โดยไม่จำเป็นต้องพูด ผู้เรียนจะเข้าใจความหมายของคำสั่งนั้นจากท่าทางที่ผู้สอนแสดงให้ดู การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางเหมาะกับการสอนภาษาที่สอง (ไม่ใช่ภาษาแม่) ตัวอย่างเช่น การสอนภาษาไทยให้กับเด็กเขมรกระเหรี่ยง มอญพม่า เผ่าม้ง หรือกลุ่มอื่น ๆ ที่ยังใช้ภาษาแม่อยู่ที่บ้านทำให้ไม่เข้าใจภาษาไทย หรืออีกกรณีหนึ่งคือ สอนให้เด็กกลุ่มชาติพันธุ์ที่ภาษาอยู่ในภาวะวิกฤต หมายถึง ไม่พูดภาษาแม่แล้วหรือพูดได้เล็กน้อย แต่ไม่ค่อยเข้าใจ เพราะฉะนั้น การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางจะใช้ได้ทั้งสองกรณี จุดประสงค์ที่สำคัญในการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางคือ เพื่อเรียนรู้ภาษาในระดับต้นของการเรียนรู้ภาษา โดยฝึกทำไปทีละขั้นอย่างช้า ๆ เริ่มจากคำสั่งง่าย ๆ ไปสู่คำที่ยากขึ้นจนผู้เรียนเข้าใจความหมายจากคำนิยาม

สรุปได้ว่า การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง คือการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศให้กับผู้ที่เริ่มต้นเรียนภาษา โดยเริ่มต้นจากทักษะการฟังซ้ำ ๆ หลายครั้ง แล้วแสดงท่าทางตามความหมายของประโยคที่ฟัง ผู้สอนอาจเริ่มต้นด้วยทักษะการฟังเพียงอย่างเดียวก่อน เมื่อนักเรียนคุ้นเคยกับเสียงของภาษา ผู้สอนก็จะแสดงท่าทางพร้อมกับออกเสียงประโยคหรือคำ หรือผู้สอนอาจจะเริ่มต้นด้วยการออกเสียงพร้อมกับแสดงท่าทางทันทีก็ได้ ในระยะเริ่มต้นของการสอน นักเรียนจะต้องฟังและดูการปฏิบัติของผู้สอน ในกระบวนการนี้ ผู้สอนเปรียบเสมือนนักแสดง และนักเรียนเปรียบเสมือนผู้ชม ต่อมาเมื่อนักเรียนเริ่มเข้าใจภาษาดังกล่าวแล้ว นักเรียนก็พร้อมที่จะพูดหรือปฏิบัติ ในกระบวนการสุดท้ายของการสอน นักเรียนสามารถสลับบทบาทกับผู้สอนโดยเป็นผู้ออกคำสั่งด้วยตนเอง ดังนั้น การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่อยู่บนพื้นฐานของความพร้อมและความเข้าใจของนักเรียน สามารถลดความตึงเครียดให้แก่นักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยความสุข จนในที่สุดนักเรียนสามารถประสบความสำเร็จในการเรียน และมีความพร้อมที่จะเรียนรู้ภาษาในระดับที่สูงขึ้น

ความเป็นมาของการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

(Asher J., 1996) ความเป็นมาของการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) เป็นการสอนที่พัฒนาขึ้นโดยนักจิตวิทยาและเป็นนักการศึกษาชาวอเมริกัน ชื่อ James Asher ซึ่งเขาได้กล่าวถึงปัญหาการสอนภาษาต่างประเทศว่า สถิติผู้ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศมีน้อยมาก จะเห็นได้จากรายงานของ John Lauson ผู้อำนวยการโรงเรียนแห่งหนึ่ง

ในรัฐโอไฮโอ ในปี ค.ศ. 1971 ปรากฏว่ามีสติปัญญาที่เรียนโปรแกรมภาษาต่างประเทศเล็กเรียน กลางคันในปีที่ 3 มากกว่า 85% และในปีที่ 4 มากกว่า 95% มีผู้สำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศจริง ๆ น้อยกว่า 5% หรือแม้แต่ในระดับอุดมศึกษาก็เช่นเดียวกัน จากรายงานของ John B. Carroll ในปี ค.ศ.1960 พบว่า จากการใช้ข้อสอบมาตรฐานวัดผลการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นวิชาเอกระดับชั้นปีที่ 2 ขึ้นไป มีสติปัญญาที่ต่ำกว่าเกณฑ์ในเกณฑ์ 5% และจำนวนนี้ มักจะเป็นผู้ที่มีความถนัดด้านภาษาสูงด้วย Asher ได้กล่าวว่า ความไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศนี้ น่าจะมีสาเหตุมาจาก กระบวนการเรียนการสอนเป็นสำคัญ และเขาได้ตั้งข้อสังเกตว่า เหตุใดเด็กปกติอายุเพียง 1 ปี จึงมีความรอบรู้ในภาษาแม่ของตนได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นระบบเสียงไวยากรณ์ หรือความหมาย จากสาเหตุดังกล่าว Asher จึงพยายามที่จะค้นหาวิธีที่จะพัฒนาการสอนภาษาต่างประเทศให้ดีขึ้น และหาวิธีที่จะสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีมากขึ้น

แนวคิดการสอนภาษาโดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) ได้มาจากวิธีการสอนแบบธรรมชาติโดยการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กทารก Asher กล่าวว่า ก่อนที่เด็กจะสามารถพูดคำหนึ่งคำได้ออกมานั้น เขาจะต้องผ่านประสบการณ์ในการฟังอย่างมากมาก่อน ในขั้นแรกเด็กจะค่อย ๆ ลอกเลียนแบบการใช้ภาษาด้วยการสื่อความหมายโดยการเคลื่อนไหวอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น ใช้การมอง การชี้ การหัวเราะ เป็นต้น Asher ได้อ้างถึงแนวคิดของเพียเจต์ (Piaget) ว่า กระบวนการรับรู้ภาษาของเด็กทารกในระยะเริ่มแรกนี้ เรียกว่าขั้น Construction Reality ซึ่งจะต้อง ค่อยเป็นค่อยไป การสอน โดยวิธีบอกหรืออธิบายอย่างเดียวนั้น ไม่เพียงพอ เด็กไม่สามารถแปล ความหมายของคำได้ แต่จะเรียนรู้จากการได้รับประสบการณ์ตรง ซึ่งจากการศึกษาธรรมชาติการเรียนรู้ ภาษาแม่ที่ใช้วิธีการสื่อความหมายด้วยภาษาทางร่างกาย (Body Language Communication) และ นำมาทดลองใช้กับการสอนภาษาที่สองพบว่า หลักการสอนภาษาโดยวิธีสอนแบบการตอบสนอง ด้วยท่าทางนี้เป็นหลักสากลที่สามารถใช้ได้ผลกับหลักการสอนภาษาทุกภาษาแม่แต่การสอนภาษา แก่นักเรียนหูหนวก และเป็นวิธีที่ใช้ได้ผลกับทุกเพศ ทุกวัย

สรุปได้ว่า ความเป็นมาของการจัดการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทางเป็นแนวคิดของ Asher ซึ่งได้มาจากการสังเกตการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็ก ในขั้นแรกเด็กจะค่อย ๆ ลอกเลียนแบบการใช้ ภาษาของแม่โดยการสื่อความหมายจากการเคลื่อนไหวอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย และได้อ้างถึงแนวคิด ของเพียเจต์ (Piaget) ว่า กระบวนการรับรู้ภาษาของเด็กทารกในระยะเริ่มแรกนี้จะค่อยเป็นค่อยไป การสอน โดยวิธีบอกหรืออธิบายอย่างเดียวนั้น ไม่เพียงพอ เด็กไม่สามารถแปลความหมายของคำได้ ดังนั้น Asher จึงได้นำมาทดลองดังกล่าวมาใช้กับการสอนภาษาที่สอง พบว่า วิธีการสอนภาษา โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางทำให้เด็กเรียนรู้ภาษาได้เร็วขึ้น และใช้ได้อย่างได้ผล กับหลักการสอนทุกภาษา

แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

(Harris Winitz, 1981 อ้างถึงใน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551) ได้เสนอแนวคิดการสอนภาษาที่เรียกว่า การสอนภาษาด้วยความเข้าใจ (Comprehension Approach) เป็นการสอนภาษาต่างประเทศที่เริ่มต้นจากการฟังจนเข้าใจ ในช่วงระยะเวลาดังกล่าว การวัดความสามารถในการเข้าใจภาษาต่างประเทศจะให้ความสำคัญกับการพูด เพราะการพูดคือการแสดงความเข้าใจภาษา อย่างไรก็ตาม Harris Winitz กลับตั้งสมมุติฐานว่า การเรียนภาษาคควรเริ่มต้นจากความเข้าใจก่อน แล้วจึงจะสามารถสื่อสารด้วยภาษานั้นได้

(Howatt, 1991 อ้างถึงใน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551) ได้กล่าวว่า ในปี ค.ศ. 1921 Harold E. Palmer ได้เสนอแนวคิดการสอนภาษาที่เรียกว่า การสอนภาษาด้วยวิธีการพูด (Oral method) โดยได้ทำการทดลองในขณะที่ทำการสอนภาษาอังกฤษให้กับชาวญี่ปุ่น การสอนดังกล่าวเป็นการสอนที่ผู้สอนเป็นเจ้าของภาษาจึงสามารถเป็นแบบอย่างให้กับผู้เรียนได้ หากผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษาใช้วิธีการสอนด้วยวิธีการพูดจะไม่มีปัญหาแต่อย่างใด แต่ในทางกลับกัน ปัญหาจะเกิดกับผู้สอนที่เป็นผู้ที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ อาจทำให้การออกเสียงผิดออกไปจากเจ้าของภาษา จากปัญหาดังกล่าวเป็นเหตุทำให้การสอนด้วยวิธีการพูดของ Harold E. Palmer เสื่อมความนิยมลง ในหมู่ชาวญี่ปุ่น ต่อมาปี ใน ค.ศ. 1925 Harold E. Palmer ได้เสนอแนวคิดการสอนอีกวิธีหนึ่งคือการสอนภาษาอังกฤษผ่านท่าทาง (English through Actions) คือ การสอนภาษาอังกฤษที่แสดงความหมายของคำหรือประโยคผ่านท่าทาง การสอนดังกล่าวต้องใช้วิธีการฝึกพูดซ้ำ ๆ (Oral drill) เข้าร่วมในการสอนด้วย

(Larsen-Freeman D., 2000 อ้างถึงใน สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2555) ได้กล่าวว่า ในปี ค.ศ. 1983 Stephen Krashen และ Terrell Tracy ได้เสนอแนวคิดการสอนภาษาที่เรียกว่า การสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Natural approach) โดยได้ร่วมมือกันเสนอแนวคิดการสอนภาษาที่สองอย่างเป็นธรรมชาติ คือ เป็นแนวการสอนที่พยายามเลียนแบบการรับรู้ภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ของเด็กเล็กซึ่งเป็นการรับรู้ ที่เกิดตามธรรมชาติของการพัฒนาการเรื่องภาษาในวัยเด็กเล็ก วิธีการสอนแบบธรรมชาติจะมีครูเป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอน ในกระบวนการสอนจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนจะต้องจัดสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้พูดหรือทำกิจกรรมกับเจ้าของภาษา หรือเรียกอีกนัยหนึ่งว่าการจัดประสบการณ์จริงให้กับผู้เรียนเพื่อว่าผู้เรียนจะได้คุ้นเคยกับภาษานั้น ๆ แน่แน่นอน กลุ่มภาษาที่ใช้จะเป็นภาษาเพื่อการสื่อสาร เน้นการฟังมากกว่าการพูดหรือการเขียน เมื่อมีการเปลี่ยนจากทักษะการฟังไปสู่ทักษะการพูด หรือทักษะการเขียน ผู้สอนต้องคำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียน โดยระยะเวลาจนกว่าผู้เรียนจะลดความวิตกกังวลลง Stephen Krashen และ Terrell Tracy ยืนยันว่า การทำให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลายกับการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองเป็นสิ่งสำคัญในการรับรู้ภาษา

การสอนด้วยวิธีการธรรมชาติทำให้ผู้เรียนรับรู้ความหมายของคำศัพท์มากกว่าไวยากรณ์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีกับการเรียนภาษาที่สองเพราะการรับรู้และเข้าใจคำศัพท์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง

Nation (2008: 2-11) ได้เสนอแนวทางการสอนภาษาแบบธรรมชาติที่ต้องใช้ผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษากว่าได้ว่า การเรียนกับเจ้าของภาษาอาจทำให้เกิดอุปสรรคในการสอนบ้าง บางครั้งผู้เรียนอาจไม่เข้าใจในสิ่งที่ผู้สอนสื่อ ดังนั้นผู้สอนไม่ควรพูดภาษาที่ผู้เรียนเข้าใจ แต่จะต้องแก้ปัญหาโดยการใช้นิตินการไปคำ หรือการใช้ภาษาท่าทาง หรือใช้เทปวิดีโอเพื่อทำให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาด้วยตนเอง

สรุปได้ว่า แนวทางการสอนภาษาข้างต้นเป็นแนวคิดที่มีความเกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เนื่องจากเป็นแนวทางการสอนภาษาแบบธรรมชาติที่พยายามให้นักเรียนได้สื่อสารภาษาอังกฤษ และได้ใกล้ชิดกับภาษาอังกฤษมากที่สุด เริ่มต้นจากการฟังซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้ง พร้อมทั้งแสดงท่าทางออกมา ทำให้นักเรียนจดจำ จนเกิดการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง จนกระทั่งนักเรียนมีความพร้อมที่จะพูดภาษาออกมา ดังนั้น การสอนภาษาอังกฤษที่เริ่มต้นจากการฟังจนเข้าใจสามารถทำให้นักเรียนพูดได้ เนื่องจากนักเรียนมีความพร้อม กุ้้นเคย และมั่นใจในสิ่งที่ตนเองพูด

ประเภทของการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

Asher (1996: 3-5) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) สามารถจัดเป็นประเภทของการสอนได้ 4 ประเภท ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้ร่างกาย (Total Physical Response Body: TPR-B)
2. การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้สิ่งของ (Total Physical Response Object: TPR-O)
3. การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้รูปภาพ (Total Physical Response-Picture: TPR-P)
4. การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้การเล่าเรื่อง (Total Physical Response-Storytelling: TPR-S)

การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) มีรายละเอียดดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้ร่างกาย (Total Physical Response Body: TPR-B) เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ในช่วงแรก ๆ เป็นการสอนด้วยการแสดงท่าทางเพียงอย่างเดียวโดยจะเริ่มต้นจากการฟัง และต่อมาก็แสดงความเข้าใจประโยคที่ได้ยิน

ด้วยการปฏิบัติท่าทางในกระบวนการทำกิจกรรม พบว่าผู้เรียนใช้เวลาร้อยละ 70 ในการปฏิบัติตามคำสั่ง และร้อยละ 20 ใช้ในการพูดออกคำสั่ง หากต้องมีการจดบันทึกผู้เรียนใช้เวลาเพียงร้อยละ 10 คือ สำหรับการเขียน การแสดงท่าทางจะปฏิบัติซ้ำ ๆ ประมาณ 2-3 ครั้ง หรือจนกว่าผู้เรียนทุกคนสามารถทำได้ด้วยตนเองโดยไม่มีแบบอย่างจากครูผู้สอน การแสดงท่าทางปฏิบัติเป็นสิ่งสำคัญในการสอน เพราะเป็นเครื่องมือหรือสื่อที่จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจประโยคคำสั่งดังกล่าว ซึ่งในขั้นตอนแรก ๆ คำสั่งที่ใช้ควรเป็นคำสั่งสั้น ๆ และเข้าใจง่าย จากนั้นค่อย ๆ เพิ่มความยากและซับซ้อนขึ้น เช่น Stand up, Sit down, Point to the door, Walk to the door and open it. การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางมีส่วนช่วยให้ระบบกลไกการทำงานของสมองในการรับรู้ภาษาเด่นชัดขึ้นเช่นกัน Asher กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาสมองซีกขวาของผู้เรียน ในช่วงแรกของการเรียนภาษา โดยในช่วงเริ่มต้น สมองจะทำงานเป็นองค์รวมด้วยมองเห็นภาพรวมเพื่อประมวลความเข้าใจผ่านท่าทางของผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นเรียน ในขณะที่สมองซีกซ้ายจะควบคุมการผลิตคำพูด ดังนั้นการเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อสมองซีกขวารับภาพสมองซีกซ้ายจะผลิตคำพูดตามภาพการทำงานที่แตกต่างกันของสมองทั้งสองส่วนจะประสานการเรียนรู้เชื่อมโยงความรู้ทำให้ผู้เรียนเกิดองค์ความรู้จากการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2. การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้สิ่งของ (Total Physical Response Object: TPR-O) การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้สิ่งของถูกพัฒนาขึ้นโดย Blaine Ray (2002) ซึ่งเขาได้กล่าวว่า หลังจากใช้เทคนิคการสอนแบบ TPR-B (Total Physical Response Body: TPR-B) ไประยะหนึ่งแล้วจะถึงจุดอิ่มตัวหรือเรียกว่า TPR wall คือ ทั้งผู้สอนและผู้เรียนจะรู้สึกเบื่อจากการใช้ประโยคคำสั่งซ้ำ ๆ และท่าทางเดิม ๆ จึงได้หันมานำเอาสิ่งของใกล้ตัวเป็นสื่อในการสอนร่วมด้วย ซึ่งเรียกการสอนแบบนี้ว่าการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้สิ่งของ (Total Physical Response-Object: TPR-O) คือการนำเอาสิ่งของมาใช้แสดงร่วมกันกับการแสดงท่าทางทำให้สามารถเพิ่มคำศัพท์ในการสอนได้มากกว่าเดิม และสามารถใช้ประโยคได้ยาวและซับซ้อนมากขึ้น โดยเริ่มจากการแนะนำสิ่งของก่อน เช่น This is a pen. This is a red pen. จากนั้นสามารถสอนไวยากรณ์เรื่องพหูพจน์ได้ เช่น These are two red pens. ต่อมาใช้เป็นประโยคคำสั่งเพื่อย้ำความเข้าใจของผู้เรียน เช่น Thani, give me two pens. Kongpop, give your pencil to Sanan. ผู้สอนอาจใช้ประโยคคำถามซึ่งเป็นประโยคที่ซับซ้อนขึ้น เช่น Is this a red pen? Yes, it is. /No, it isn't. ในกระบวนการสอนผู้สอนสามารถหยิบสิ่งใกล้ตัวมาเป็นสื่อเพื่อดึงความสนใจของนักเรียน และสามารถให้นักเรียนค้นหาชื่อของตนเองได้ด้วย ในกระบวนการทบทวนอาจให้นักเรียนที่มีความโดดเด่นกว่านักเรียนคนอื่น ๆ ออกมาเป็นผู้ออกคำสั่งเพื่อน ๆ หน้าชั้นเรียน

3. การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้รูปภาพ (Total Physical Response Picture: TPR-P) การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้รูปภาพจะถูกนำมาใช้ร่วมกันได้ในการแสดงท่าทางของกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งจะทำให้การเรียนการสอนมีความซับซ้อนและน่าตื่นเต้นยิ่งขึ้น ผู้สอนสามารถนำรูปภาพที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนมาเชื่อมโยงกับการสอนทำให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้ง่ายขึ้น เช่น เมื่อต้องสอนคำกริยาที่อยู่ในรูปกาล (Tense) จำนวน 2 รูปกาล เช่น Present simple tense, Past simple tense, Present Continuous tense ตัวอย่างเช่น ผู้สอนนำเสนอ 3 รูปภาพ รูปภาพที่ 1 แสดงรูปแก้วน้ำที่ไม่มีน้ำและคนหันหลังเดินกลับไป รูปภาพที่ 2 แสดงรูปคนกำลังยกแก้วดื่ม น้ำ และรูปภาพที่ 3 รูปคนกำลังคิดจะไปดื่ม น้ำ ผู้สอนพูดเป็นประโยคว่า “A man drank a glass of water.” แล้วยกภาพที่ 1 ต่อมาผู้สอนพูดว่า “A man is drinking a glass of water.” พร้อมกับยกภาพที่ 2 หลังจากนั้นผู้สอนพูดเป็นประโยคที่สามว่า “A man will drink a glass of water because he is thirsty.” ในการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้รูปภาพ ผู้สอนสามารถนำภาพจริงที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันมาสอนผู้เรียนในห้องเรียนได้ทั้งสิ้น แต่ต้องคำนึงถึงระดับชั้นของผู้เรียนและความยากง่ายของบทเรียน รวมทั้งขั้นตอนการนำเสนอ

4. การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้การเล่าเรื่อง (Total Physical Response-Storytelling: TPR-S) จากการสอนที่เพิ่มเติมด้วยการใช้สิ่งของและรูปภาพแล้วทำให้รูปลักษณะการสอนแบบ TPR โดดเด่นและใช้โครงสร้างประโยคในการสอนที่ซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ต่อมา ปี ค.ศ. 1997 Blain Ray ได้เพิ่มเติมเทคนิคการสอนด้วยการเล่าเรื่อง เรียกว่าการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้การเล่าเรื่อง (Total Physical Response-Storytelling: TPR-S) Blain Ray ได้แนวคิดจากทฤษฎี Natural Approach ของ Stephan Krashen และ Tracy Terrell ซึ่งทั้งสองคนมีความเชื่อว่าเป็นกระบวนการสอนภาษาที่สองผู้สอนต้องจัดกระบวนการสอนที่สามารถทำให้ผู้เรียนสามารถรับข้อมูลนำเข้าได้ (input) ง่ายและรวดเร็วยิ่งขึ้น ทั้งสองคนมุ่งไปที่การจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ของเด็ก เช่น การใช้ภาษาของครอบครัว เพื่อนหรือบุคคลในสังคม จากแนวคิดดังกล่าวทำให้ Blain Ray คิดว่า การนำเสนอเรื่องราว ที่เป็นเรื่องเล่าจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากภาษาในเรื่องเล่า นั้น ๆ ต่อมา Blain Ray ได้พัฒนาการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้การเล่าเรื่อง (Total Physical Response-Storytelling: TPR-S) อีกครั้ง โดยเพิ่มขั้นตอนการอ่านเพื่อปรับใช้กับการสอนในมหาวิทยาลัย เรียกว่า Teaching Proficiency through Reading and Storytelling โดยมีขั้นตอน 3 ขั้นตอนที่สำคัญดังนี้

- 1) กำหนดความหมาย คือ ขั้นตอนการนำเสนอความหมายของคำศัพท์ใหม่ ผู้สอนจะใช้การแสดงท่าทางหรือไม่ใช้ก็ได้ แต่ผู้สอนต้องแน่ใจว่าผู้เรียนทุกคนรับรู้ความหมายของคำศัพท์ใหม่ทุกคำ
- 2) การเล่าเรื่องคือ การใช้คำศัพท์ในขั้นตอนที่หนึ่งถามเพื่อนหรือครูผู้สอน สามารถใช้คำศัพท์เหล่านั้นถามนักเรียนก็ได้ เพื่อให้ได้เรื่องราวที่จะนำมาเล่า
- 3) การอ่านและการอภิปรายผู้เรียนจะต้องเริ่มต้น

ด้วยการอ่านออกเสียงและแปลเรื่องที่อ่าน ดังนั้น เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจตรงกันทุกคน ผู้สอนต้องสรุป ทั้งไวยากรณ์ที่ใช้และเรื่องราวที่เกิดขึ้นในเรื่อง ซึ่งอาจจะใช้วิธีการซักถามนักเรียน และเรื่องราวที่พูดคุยอภิปรายกันอาจเป็นเรื่องในบทเรียน ความคิดเห็น หรือเรื่องราวจากข้างนอกที่เชื่อมโยงกับในบทเรียนก็ได้ การเรียนแบบการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้การเล่าเรื่อง (Total Physical Response-Storytelling: TPR-S) ทำให้นักเรียนมีบทบาทในการเรียนมากขึ้น กระบวนการเรียนจะเปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถทำกิจกรรมได้ด้วยตนเองโดยมีผู้สอนเป็นผู้นำทาง เรื่องราวที่ผู้เรียนนำมาแต่งควรเป็นเรื่องใกล้ตัว น่าสนใจและง่ายต่อการทำความเข้าใจ หากนักเรียนเรียนด้วยความเข้าใจ และมีความสุข นักเรียนก็จะรู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษมีคุณค่าทำให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษ

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่นิยมกันในหมู่ผู้สอนภาษาต่างประเทศ หรือภาษาที่สองให้กับผู้ที่เริ่มต้นเรียนภาษา หรือนักเรียนที่เป็นเด็ก เพราะเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ไม่ซับซ้อน โดยเริ่มต้นจากการฟังและเลียนแบบ ซึ่งเป็นวิธีการเรียนภาษาอย่างเป็นธรรมชาติที่เกิดขึ้นในเด็กทารก ดังนั้นการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางถูกจัดเป็น 4 ประเภท และมีเทคนิคการสอนที่ผู้สอนควรคำนึงถึงเมื่อจัดการเรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในชั้นเรียน

ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

(Asher J., 1996: 7-9) ได้กล่าวว่า หลักการสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง คือ การจัดการเรียนรู้ด้วยประโยคคำสั่งภาษาอังกฤษพร้อมทั้งแสดงท่าทางประกอบ ความหมายของคำกริยานั้น เพื่อปฏิบัติตามคำสั่งนั้น ๆ และทำซ้ำ ๆ ประมาณ 2-3 ครั้ง จนนักเรียนเกิดการเรียนรู้และสามารถปฏิบัติได้ตามความสามารถของตนเองโดยไม่มีแบบจากผู้สอน ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ขั้นสาธิต (Demonstration) เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนเป็นผู้แสดงพฤติกรรมในการถ่ายทอดความรู้ด้วยการออกคำสั่งเป็นภาษาอังกฤษ ในขณะที่ออกคำสั่งผู้สอนจะแสดงท่าทางไปด้วย ส่วนนักเรียนแสดงท่าทางตามโดยไม่พูด ตัวอย่างคำสั่ง ชุดที่ 1 ที่ Asher แนะนำควรเป็นคำกริยา ประมาณ 7-8 คำ เช่น Stand up, Sit, Open, Run, Walk, Jump, Listen, Sleep เป็นต้น

2. ขั้นลังเล (Hesitation) เป็นขั้นตอนที่ให้นักเรียนเลียนแบบการกระทำหรือการแสดงทักษะนั้น หรืออาจใช้วิธีการให้นักเรียนลองฝึกลองถูกจนกระทั่งสามารถตอบสนองได้อย่างถูกต้อง เพื่อเป็นการตรวจสอบว่านักเรียนสามารถแสดงท่าทางได้หรือไม่ ผู้สอนอาจออกคำสั่งหนึ่งคำสั่ง

โดยไม่ปฏิบัติหรือสาธิตให้ดู นักเรียนสามารถกระทำได้ตามคำสั่งนั้น หมายถึงนักเรียนเกิดการตอบสนองเพื่อการเรียนรู้

3. ขั้นทดสอบ (Test) เป็นขั้นตอนที่ให้นักเรียนลงมือปฏิบัติด้วยความมั่นใจ เป็นขั้นที่ช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการปฏิบัติ และเกิดความมั่นใจในการแสดงออก ซึ่งจะทำให้ นักเรียนได้ฝึกฝนจนนักเรียนสามารถปฏิบัติได้อย่างคล่องแคล่วชำนาญ โดยผู้สอนอาจออกคำสั่ง ให้นักเรียนปฏิบัติทีละคน โดยสลับคำสั่งจากขั้นที่ 1 ถ้าหากนักเรียนสามารถปฏิบัติได้อย่างชัดเจน และถูกต้องแสดงว่านักเรียนเกิดความเข้าใจต่อความหมายของคำเหล่านั้น

4. ขั้นออกคำสั่งใหม่ ๆ แปลก ๆ (Novelty) เป็นขั้นตอนการปรับปรุงและประยุกต์ใช้ เพื่อให้นักเรียนพัฒนาความสามารถหรือการปฏิบัติของตนให้ดียิ่งขึ้น และประยุกต์ใช้ทักษะที่ตนได้รับการพัฒนาในสถานการณ์ต่าง ๆ นักเรียนสามารถปฏิบัติหรือกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้อย่างชำนาญ และสามารถประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ที่หลากหลายแล้วผู้ปฏิบัติจะเริ่มเกิดความคิดใหม่ ๆ ในการกระทำ หรือปรับการกระทำนั้นให้เป็นไปตามที่ตนต้องการ โดยให้โอกาสนักเรียนสลับกันออกมาออกคำสั่ง และให้เพื่อน ๆ แสดงท่าทางตามคำสั่งนั้น ๆ ซึ่งเป็นคำสั่งที่แปลก ๆ จะช่วยให้นักเรียนมีความสุข สนุกสนาน ขึ้นเช่น Walk like the duck, walk with one foot, run to the tree, Jump to teacher. เป็นต้น และสังเกตว่านักเรียนมีปฏิกิริยาอย่างไรกับคำสั่งประเภทนี้ โดยขั้นนี้จะสอดแทรกเกมที่สอดคล้อง กับเนื้อหาที่เรียนเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนสามารถสร้างความรู้ด้วยตนเองได้ดียิ่งขึ้น

5. ขั้นสลับบทบาท (Role-reversal) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนสลับบทบาทด้วยการออกมาเป็น ผู้ออกคำสั่งและเป็นผู้ปฏิบัติตามคำสั่ง เพื่อสรุปองค์ความรู้ที่ได้ ถ้าหากนักเรียนสามารถออกคำสั่ง นั้นได้อย่างถูกต้องและปฏิบัติตามหรือสามารถตอบสนองตามคำสั่ง ผู้สอนควรให้การช่วยเหลือ และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ออกมาปฏิบัติทุกคนและอาจให้ทำแบบฝึกหัดท้ายบทเพื่อแสดงว่า นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางมีลำดับขั้นตอนที่สามารถพัฒนา ให้นักเรียนเกิดความสามารถในการฟัง-พูดอย่างค่อยเป็นค่อยไปตามธรรมชาติของภาษา โดยเริ่มจาก สาธิตท่าทางให้ดู ผู้สอนเป็นแบบ จากนั้นนักเรียนเริ่มรับประสบการณ์ตรงจากการฟังและสังเกตท่าทาง เมื่อฟังเข้าใจแล้วสามารถแสดงท่าทางหรือปฏิบัติตามได้ จึงให้นักเรียนฝึกพูดและปฏิบัติจนเกิด ความชำนาญ โดยไม่มีการเร่งให้นักเรียนพูดทั้ง ๆ ที่นักเรียนไม่มีความพร้อมที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง นอกจากนี้ กิจกรรมที่ส่งเสริมในการฝึกทักษะเพื่อตรวจสอบความรู้ความเข้าใจของนักเรียนยังสนุก และน่าสนใจสร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียนภาษา และในท้ายชั่วโมงนักเรียนได้ร่วมเล่นเกม หรือทำแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนเพื่อเป็นการตรวจสอบความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียน ได้อีกด้วย

เพลง

ความหมายของเพลงในการจัดการเรียนการสอน

(สิริพัชร เจษฎาวิโรจน์, 2550 อ้างถึงใน ณรงค์ กาญจนะ, 2553: 222) ได้กล่าวว่า การใช้เพลงในการจัดการเรียนการสอน หมายถึง การนำเพลงมาให้ให้นักเรียนร้อง หรือครูร้องให้นักเรียนฟัง เพื่อนำเข้าสู่บทเรียนหรือทำกิจกรรมของบทเรียน หรือเพื่อสรุปบทเรียนให้นักเรียนได้จดจำเนื้อหาที่เรียนได้

(ณรงค์ กาญจนะ, 2553: 233) ได้กล่าวว่า การใช้เพลงในการจัดการเรียนการสอน หมายถึง กลวิธีต่าง ๆ ที่ครูใช้สำเนียงขับร้องและทำนองดนตรีมาให้ให้นักเรียนได้ร้องหรือครูร้องให้นักเรียนฟัง เพื่อใช้เป็นส่วนหนึ่งในกิจกรรมการเรียนการสอน

(Brown, 1997 อ้างถึงใน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551) ได้กล่าวว่า เพลงนับว่าเป็นส่วนประกอบอันสำคัญสำหรับมนุษย์ทุกคนชาติวัฒนธรรม เพลง สามารถช่วยในด้านของอารมณ์ ความรู้สึก และช่วยให้มีศักยภาพทั้งในด้านการเรียนและความจำได้ดียิ่งขึ้น บทเพลงเป็นเสมือนดังสะพานที่จะเชื่อมโยงไปสู่การเรียนรู้หนังสือ ซึ่งทำให้เด็ก ๆ เกิดความพึงพอใจในขณะที่เรียน นอกจากนี้เพลงทำให้การเรียนรู้ที่ง่ายขึ้น และยังคงเป็นวิธีที่ยังใช้กับการเรียนในชั้นเรียนในปัจจุบันนี้ ทำให้เกิดสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยอารมณ์ ความรู้สึกและภาษาอันล้ำค่า บทเพลงจะทำให้ผู้ฟังได้เรียนรู้และถ่ายทอดข้อมูลทั้งยังช่วยสื่อแนวคิดต่าง ๆ ไปยังเด็กนักเรียนได้ด้วย

Grenough (2000: 1) ได้ให้ความหมายของการใช้เพลงในการจัดการเรียนการสอนว่า เพลงเข้ามามีส่วนช่วยในการสร้างความกระตือรือร้น มีส่วนช่วยกระตุ้นให้สมองมีความจำในระยะยาว และทำให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว

สรุปได้ว่า เพลงในการจัดการเรียนการสอน หมายถึง เสียงขับร้องและทำนองดนตรีที่ครูใช้ร้อง เพื่อให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางด้านการเรียนรู้ มีความสนุกสนานเพลิดเพลินกับการเรียน เกิดสภาพแวดล้อมที่ดีในการเรียน และเป็นส่วนหนึ่งในกิจกรรมการเรียนการสอน หรือเพื่อสรุปเป็นบทเรียนให้นักเรียนได้จดจำ

วัตถุประสงค์ของการใช้เพลงในการจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอนแต่ละขั้นตอนจำเป็นจะต้องมีจุดประสงค์เพื่อนำเพลงไปใช้ในชั้นเรียน ควรมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน โดยทั่วไปการนำเพลงไปใช้ในชั้นเรียนมีจุดมุ่งหมายหลากหลายดังต่อไปนี้

(เรื่องศักดิ์ อำไพพันธ์, 2542: 9 อ้างถึงใน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551)

ได้กล่าวว่า วัตถุประสงค์ของการนำเพลงมาใช้ในการสอนภาษามีดังนี้

1. เพื่อสอนคำศัพท์หรือโครงสร้างใหม่ตลอดจนหน้าที่ทางภาษาต่าง ๆ
2. เพื่อทบทวนเนื้อหาที่ผ่านมาเพื่อจัดกิจกรรมเสริมบทเรียนให้น่าสนใจ
3. เพื่อสอนขนบธรรมเนียมประเพณีที่เกี่ยวกับภาษาและบทเพลงนั้น ๆ
4. เพื่อส่งเสริมการแสดงออกทางด้านภาษาและกิจกรรมทั้งรายบุคคลและกลุ่มย่อย

จากวัตถุประสงค์ของการใช้บทเพลงประกอบการสอนสรุปได้ว่า บทเพลงมีความสำคัญมากต่อการศึกษา นอกจากจะทำให้การเรียนการสอนแต่ละครั้งมีความสนุกสนานแล้ว ยังเป็น กิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนมีเจตคติที่ดี จดจำเรื่องราวต่าง ๆ ได้ง่ายขึ้น แม่นยำเป็นเวลานาน ผู้สอนสามารถนำบทเพลงมาใช้ประกอบการเรียนการสอนได้หลากหลาย เช่น สร้างความคุ้นเคยอย่างรวดเร็ว ใช้นำเข้าสู่บทเรียนเพื่อกระตุ้นความสนใจ ใช้ดำเนินการสอนเพื่อจดจำรายละเอียดได้แม่นยำ และยังใช้สรุปบทเรียนหรือใช้เพลงสอนเนื้อหาเพื่อให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน ซึ่งทั้งหมดล้วนเป็นวัตถุประสงค์ของการใช้บทเพลงประกอบการสอน

ณรงค์ กาญจนะ (2553: 233) ได้กล่าวว่า วัตถุประสงค์ของการใช้เพลงในการจัดการเรียนการสอนมีหลายประการที่สำคัญ ได้แก่

1. เพื่อสร้างบรรยากาศที่สนุกสนาน ไม่เครียด และเอื้อต่อการเรียนรู้
2. เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา
3. เพื่อสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรม และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ผ่านทางเนื้อร้อง และความหมายของเพลง

อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ (2555: 187) ได้กล่าวว่า วัตถุประสงค์ของการใช้เพลงในการจัดการเรียนการสอน ดังนี้

1. การใช้เพลงประกอบการสอนทำให้เกิดความเพลิดเพลิน เพราะมีการเปลี่ยนบรรยากาศในการเรียน จึงทำให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษา
2. การสอนเพลงทำให้ผู้เรียนตื่นตัว โดยเฉพาะเมื่อต้องร้องเพลง ประบมือ หรือเคาะจังหวะใส่ท่าทาง หรือเต้นประกอบ
3. ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามหลักภาษา
4. การนำเพลงมาใช้ประกอบการสอนช่วยให้ผู้เรียนจดจำภาษาอังกฤษได้ง่ายขึ้น เพราะมีการร้องซ้ำไปซ้ำมา และสั้น ๆ แต่ครบกระบวนการ

Read, 2007 อ้างถึงใน ชูปทอง กว้างสวัสดิ์, 2559) ได้กล่าวว่า วัตถุประสงค์ของการใช้เพลงในการจัดการเรียนการสอน เพื่อเป็นการสื่อในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ช่วยให้ผู้เรียนเชื่อมโยง

กับความรู้อื่นได้รวดเร็วขึ้น และยังสร้างความมั่นใจให้กับผู้เรียน ซึ่งความมั่นใจถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ การพูดเป็นทำนองเพลงถือว่าเป็นสื่อสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศเรียนอย่างเป็นธรรมชาติ และสนุกสนาน ทำให้เกิดแรงจูงใจ และมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศทั้งในขณะที่เรียนและในระยะยาว

สรุปได้ว่า วัตถุประสงค์ของการใช้เพลงในการจัดการเรียนการสอน หมายถึง การสอนเพลงเพื่อให้นักเรียนเกิดความสุขสนุกสนาน ไม่เครียด มีเจตคติที่ดีต่อการเรียน สามารถจดจำเรื่องราวต่าง ๆ ได้แม่นยำ ง่ายขึ้น และเป็นเวลานาน การนำเพลงเข้าสู่บทเรียนสามารถกระตุ้นความสนใจของนักเรียนต่อบทเรียน อีกทั้งยังสามารถใช้เป็นการสรุปบทเรียน และได้พัฒนาสติปัญญาของนักเรียนอีกด้วย

ขั้นตอนการสอนเพลงในการจัดการเรียนการสอน

ผู้วิจัยได้ศึกษาขั้นตอนการสอนเพลงเพื่อนำมาใช้เป็นสื่อในการจัดการเรียนรู้ โดยศึกษาขั้นตอนจากนักการศึกษา ดังนี้

พรสวรรค์ ลีป้อ (2550: 239-240) ได้กล่าวว่า เพลงเป็นสิ่งที่ผู้เรียนชอบและสนใจเพราะเป็นสิ่งที่ใกล้ตัวผู้เรียน การนำเพลงมาให้ผู้เรียนฟังจึงเป็นสิ่งที่ผู้เรียนส่วนใหญ่ชอบ ขั้นตอนในการสอนเพลงประกอบด้วยกิจกรรมก่อนการฟัง ระหว่างฟัง และหลังการฟัง กิจกรรมเสนอแนะในแต่ละขั้นตอนมีดังนี้

1. ขั้นก่อนฟัง

- 1.1. ให้ผู้เรียนดูชื่อเพลง ช่วยกันคิดว่าจะเป็นเพลงชนิดใด
- 1.2. ให้ผู้เรียนดูชื่อเพลง และให้ทำนายว่าผู้เรียนจะได้ยินคำและวลีอะไรบ้าง
- 1.3. ให้ผู้เรียนเขียนคำศัพท์ทั้งที่มีและไม่มีในเพลงตามกรอบอก จากนั้นฟังเพลง

ทำเครื่องหมายขีดฆ่าคำที่ได้ยิน

2. ขั้นระหว่างฟัง

- 2.1. ให้นักเรียนฟัง และตอบว่าเป็นเพลงที่สุขหรือเศร้า
- 2.2. ครูเตรียมเนื้อเพลงที่มีคำที่ไม่ใช่ในเนื้อเพลงรวมอยู่ด้วย ให้ผู้เรียนฟังเพลงและ

ขีดฆ่าคำที่ไม่ได้ยิน

- 2.3. ให้ฟังเพลงและเติมคำ
- 2.4. ให้เรียงลำดับเพลง (ผู้สอนเตรียมเนื้อเพลงที่ตัดเป็นตอน ๆ แจกผู้เรียน)
- 2.5. ผู้เรียนฟังเพลงและวาดภาพแสดงสิ่งที่ได้ฟัง จากนั้นแบ่งกลุ่มย่อย และผู้เรียน

แต่ละคนอธิบายภาพของตน

3. หลังฟัง

- 3.1. ให้อภิปรายว่าชอบหรือไม่ชอบเพลง เพราะเหตุใด
- 3.2. เขียนคำวิจารณ์เพลง
- 3.3. ผู้เรียนฟังเพลงและจดจำไว้ 6-8 คำ จากนั้นจับคู่แต่งโคลงง่าย ๆ โดยใช้คำที่จดจำไว้ ผู้เรียนอาจไม่เต็มใจที่จะเขียน โคลง แต่ถ้าครูบอกว่าโคลงที่เขียนนั้นต้องเป็นโคลงที่ตลก ผู้เรียนจะสนุก
- 3.4. ผู้เรียนจับคู่หรือแบ่งกลุ่มแต่งเพลง
- 3.5. ผู้เรียนระดมสมองเขียนคำที่ผู้เรียนได้ยินทั้งหมด ซึ่งควรเป็นคำเนื้อหาจากนั้นฟังเพลงอีกครั้งและตรวจว่าถูกกี่คำ

ศรีอัมพร ประทุมพันธ์ (2550: 53) กล่าวว่า ในการสอนร้องเพลงประกอบการเรียนการสอน นั้นควรปฏิบัติดังนี้

1. อ่านเนื้อร้องตามท่วงทำนองเพลง โดยปรบมือหรือเคาะจังหวะไปด้วย
2. ครูร้องให้ฟัง 1-2 เที่ยว เพื่อให้ทราบท่วงทำนอง วรรคตอน และลีลาการร้อง
3. ผู้เรียนร้องตามครูทีละวรรค เพื่อป้องกันการร้องผิดทำนอง
4. ผู้เรียนต้องพร้อมกันทั้งเพลง ฝึกซ้อมจนคล่อง เน้นความถูกต้องของอักขระ จังหวะและทำนอง

ฐปทอง กว้างสวัสดิ์ (2559) ได้กล่าวว่า ในการสอนร้องเพลงประกอบการเรียนการสอน นั้นควรมีเทคนิคในการสอนเพลง ดังนี้

1. ครูควรบอกผู้เรียนว่าเป็นเพลงเกี่ยวกับอะไร
2. ครูเขียนเนื้อเพลงลงบนกระดานให้ผู้เรียนลอก หรือแจกเนื้อเพลง
3. ถ้าเป็นเพลงประกอบท่าทาง ก็ต้องแสดงท่าทางประกอบให้ผู้เรียนดูก่อน แล้วให้ผู้เรียนแสดงท่าทางตามครู หรือให้ผู้เรียนดูวิดีโอแล้วแสดงท่าทางตาม
4. ให้ผู้เรียนฝึกร้องเพลงหลาย ๆ รอบ จนกว่าจะร้องได้
5. ในการเรียนครั้งต่อไป ครูควรนำเพลงเดิมมาร้องอีกครั้ง เพื่อจะทำให้ผู้เรียนจดจำเนื้อร้องได้เอง อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ครูควรคำนึงถึงในการนำเพลงมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน คือ เนื้อหาของเพลงต้องสอดคล้องกับหัวข้อที่เรียนด้วย

สรุปได้ว่า ขั้นตอนการสอนเพลงในการจัดการเรียนการสอนที่กล่าวมาข้างต้นเป็นกระบวนการที่ผู้สอนใช้เพลงในการช่วยเหลือให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยผู้วิจัยได้นำข้อมูลข้างต้นมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ โดยกำหนดขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ออกเป็น 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นตอนการฟัง เป็นขั้นตอนที่เตรียมความพร้อม ผู้สอนบอกจุดประสงค์ของเพลงที่สอดคล้องกับหัวข้อที่เรียน 2) ขั้นระหว่างฟัง เป็นขั้นตอนที่ฝึกความสามารถในการฟัง ซึ่งผู้สอน

จะเปิดเพลงให้นักเรียนฟัง จากนั้นให้นักเรียนร้องตามและทำท่าประกอบเพลง 3) ขั้นหลังการฟัง เป็นขั้นตอนที่ทบทวน โดยการถามว่า เพลงที่ได้ฟังนั้นมีคำว่าอะไรบ้าง แล้วให้นักเรียนร้องเพลง ด้วยตนเองพร้อมทำท่าประกอบ 4) ขั้นประเมินผล เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด หรือชิ้นงานที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่เรียน และสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน

ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง

ผู้วิจัยได้ศึกษาขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางประกอบกับการนำเพลง เข้ามาร่วมในการจัดการเรียนรู้ โดยเลือกเพลงที่มีความเหมาะสมกับเนื้อหา แล้วนำมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ดังนี้

1. ขั้นสาธิต (Demonstration) หมายถึง เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนสาธิตออกคำสั่งเป็นภาษาอังกฤษ ในขณะที่ออกคำสั่ง ผู้สอนจะแสดงท่าทางไปด้วย ส่วนนักเรียนแสดงท่าทางตาม โดยไม่พูด ตัวอย่าง คำสั่ง เช่น Stand up, Sit, Open, Run, Walk, Jump, Listen, Sleep
2. ขั้นลังเล (Hesitation) หมายถึง เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนออกคำสั่งโดยไม่สาธิตให้นักเรียนดู จากนั้นให้นักเรียนลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง เพื่อเป็นการตรวจสอบนักเรียน จากนั้นครูออกคำสั่ง จนกระทั่งนักเรียนสามารถตอบสนองได้อย่างถูกต้อง
3. ขั้นทดสอบ (Test) หมายถึง เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนนำเพลงมาใช้ในการทดสอบนักเรียน เพื่อวัดความสามารถในการฟังและปฏิบัติตามได้อย่างคล่องแคล่ว
4. ขั้นออกคำสั่งใหม่ ๆ แปลก ๆ (Novelty) หมายถึง เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนออกคำสั่งที่ใหม่ และแปลก ๆ เพื่อให้นักเรียนมีความสุขสนุกสนานมากขึ้น ตัวอย่างคำสั่ง เช่น Walk like the duck, walk with one foot, run to the tree, Jump to teacher.
5. ขั้นสลับบทบาท (Role-reversal) หมายถึง เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนให้โอกาสนักเรียนออกมา เป็นผู้ออกคำสั่งหน้าชั้นเรียน เพื่อสรุปองค์ความรู้ที่ได้ ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง

ความสามารถในการฟัง

การฟังเป็นทักษะการสื่อสารที่อยู่ในประเภทของการรับสาร และยังเป็นทักษะที่ใช้มากที่สุด ในชีวิตประจำวัน กล่าวได้ว่า ทักษะการฟังนั้นเกิดขึ้นก่อนการพูด การอ่าน และการเขียน เพราะทักษะ การฟังเกิดขึ้นตามธรรมชาติตั้งแต่แรกเกิด หลายคนจึงเข้าใจว่าทักษะการฟังนั้นไม่จำเป็นต้อง

มีการฝึกฝนเพราะทุกคนมีความสามารถในการฟัง แท้ที่จริงแล้ว ทักษะการฟังก็เหมือนกับทักษะอื่น ๆ ที่ต้องได้รับการฝึกฝนพัฒนาอยู่เสมอ จึงจะใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

ความหมายในการฟัง

การฟังเป็นทักษะทางภาษาที่ต้องพัฒนา เนื่องจากเป็นทักษะพื้นฐานที่จะนำไปสู่การเกิดทักษะอื่น ๆ ต่อไปได้ ซึ่งนักการศึกษาได้ให้ความหมาย ดังนี้

พรสวรรค์ สีป้อ (2550: 151) ได้ให้ความหมายของการฟังไว้ว่า การฟังคือ ทักษะการรับ (Receptive skill) ประกอบด้วย ผู้ส่งสาร สาร และผู้รับสาร ผู้รับสารต้องประมวลข้อมูลที่ได้รับ โดยใช้ความรู้เดิมและความรู้ด้านภาษา ต้องมีความสามารถในการแยกแยะ และเข้าใจสิ่งที่ผู้อื่นพูด ซึ่งต้องเข้าใจสำเนียงหรือการออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ของผู้พูด พร้อมรับจดหมายการฟัง ข้อความแต่ละอย่างแตกต่างกัน เช่น การฟังบทสนทนาระหว่างเพื่อนย่อมแตกต่างจากการฟังประกาศ ในสนามบิน เป็นต้น ดังนั้น กระบวนการฟังจึงเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อนสำหรับผู้เรียน ภาษาต่างประเทศ

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (2551: 91) ได้ให้ความหมายของการฟังไว้ว่า การฟังจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการรับรู้สาร และสามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้อง ดังนี้

1. การฟัง คือ การถอดเสียงออกมาเป็นความคิด ผู้ฟังจะต้องตั้งใจฟังและพยายามทำความเข้าใจ ต่อสิ่งที่ฟัง สามารถรับรู้ ตีความหมายของข้อความที่ฟัง และต้องพยายามคิดพิจารณาให้ได้ว่า เรื่องที่ฟังมีความหมายอย่างไร และจะนำไปใช้ประโยชน์ต่อไปอย่างไร

2. การฟัง คือ กระบวนการรับรู้ความหมายจากเสียงที่ได้ยิน ทั้งนี้โดยผ่านขั้นตอนของการรับสาร ติดตามเรื่องราว เข้าใจสาร และสามารถจับใจความสำคัญของสาร ทั้งผู้ฟังควรแสดง ปฏิกริยาตอบสนองอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น มีความคิดเห็นคล้ายตามหรือโต้แย้งต่อสารนั้น

ธนู ทดแทนคุณ และกานต์วี แพทย์พิทักษ์ (2552: 42) ได้ให้ความหมายของการฟังไว้ว่า การฟัง หมายถึง การรับรู้ความหมายจากเสียงที่ได้ยิน เป็นการรับรู้สารทางหูและโสตประสาท เป็นกระบวนการแรกที่ต้องใช้ก่อนกระบวนการสื่อสารอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นการพูด การอ่าน และการเขียน เพราะในชีวิตประจำวันของคนเรามักจะใช้เวลาในการฟังมากกว่าเวลาในการพูด อ่าน และเขียน

จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ (2555: 125) ได้ให้ความหมายของการฟังไว้ว่า การฟัง หมายถึง การได้ยินเสียงพูดแล้วเข้าใจความหมายแยกแยะสิ่งที่ได้ฟังได้ ตลอดจนเข้าใจความมุ่งหมาย ตรงตามที่ต้องการของผู้พูด

จากความสามารถในการฟังข้างต้น สรุปได้ว่า การฟัง หมายถึง การรับสารจากโสตประสาท ทางหู หรือการได้ยินเสียงพูดแล้วเข้าใจเรื่องราว เข้าใจจุดประสงค์ของผู้พูด ว่าผู้พูดต้องการสื่ออะไร

ผู้ฟังจะต้องตั้งใจฟังและพยายามทำความเข้าใจต่อสิ่งที่ฟัง ผู้ฟังสามารถรับรู้ ตีความหมายของ ข้อความที่ฟัง และต้องพยายามคิดพิจารณาให้ได้ว่า เรื่องที่ฟังมีความหมายอย่างไร และจะนำไปใช้ ประโยชน์ต่อไปอย่างไร

ความสำคัญของการฟัง

การฟังนับว่าเป็นสิ่งสำคัญในกระบวนการสื่อสารและเป็นทักษะทางภาษาที่ใช้มากที่สุด ในชีวิตประจำวัน ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ควรให้ผู้เรียนได้รับการฝึกฝนการฟังอย่างพอเพียง ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของการฟังไว้ดังนี้

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (2551: 91) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการฟังไว้ว่า การฟังเป็นหัวใจอันดับแรกของหัวใจนักปราชญ์ (สุ จิ ปุ ลิ) ทั้งนี้เพราะการสื่อความหมายใน สังคมเริ่มแรกใช้การพูดและการรับฟัง ซึ่งมาก่อนการเขียนและการอ่าน และในการเรียนภาษาต้อง ใช้ทักษะในการฟังมากที่สุด เพราะเป็นสื่อกลางของการเรียนวิชาต่าง ๆ การฟังทำให้เป็นผู้มีความรู้ กว้างขวาง เพราะแหล่งความรู้ต่าง ๆ จะอยู่ไกลเพียงใดก็ตามเราก็สามารถรับสารผ่านสื่อต่าง ๆ ได้ด้วยการฟัง ดังนั้น การฟังจึงมีความสำคัญ ดังนี้

1. มีผลดีต่อกระบวนการเรียนรู้ของมนุษย์ในทุกด้าน
2. ช่วยพัฒนาทักษะการคิดและเพิ่มประสิทธิภาพการพูด
3. ช่วยเพิ่มพูนพัฒนาการทางด้านสติปัญญา
4. ทำให้ได้รับความสุขและบันเทิงใจ

ธนู ทดแทนคุณ และกานต์วี แพทย์พิทักษ์ (2552: 42) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการฟังไว้ ดังนี้

1. การฟังเป็นกระบวนการเรียนรู้อย่างหนึ่งของมนุษย์ มนุษย์สามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยการฟังตลอดชีวิต และจดจำนำไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน
2. การฟังเป็นส่วนสำคัญของการคิดและการพูด คือ การฟังทำให้ผู้ฟังมีความรู้กว้างขวาง เกิดสติปัญญา และรวบรวมข้อมูล ข้อคิด ไปเชื่อมโยงสัมพันธ์กับสิ่งที่ได้ฟังมาแล้ว จนทำให้นำไปสู่ ความคิดในระดับสูงขึ้นไป คือ การตัดสินใจและการประเมินผล
3. การฟังช่วยเพิ่มความรู้และความบันเทิง การฟังข่าวสารต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันทำให้ เรารู้เหตุการณ์ เป็นคนทันสมัย มีความรอบรู้ในด้านต่าง ๆ การฟังสิ่งบันเทิงทำให้เราผ่อนคลาย ความตึงเครียด
4. การฟังเป็นพฤติกรรมของผู้มีมารยาทในสังคม ทำให้เกิดความเข้าใจ การยอมรับ จากผู้สนทนา และก่อประโยชน์ในการสร้างมนุษยสัมพันธ์กับผู้อื่น

จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ (2555: 125) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการฟังไว้ดังนี้

1. เป็นการแสดงมารยาทที่ดีในการเข้าสังคม ผู้ฟังที่ดีย่อมทำคู่สนทนานิยมชมชอบ สร้างบรรยากาศที่เป็นมิตร และสร้างสรรค์
2. ทำให้เข้าใจสารได้อย่างครบถ้วน การฟังที่ดียอมทำให้เข้าใจสารได้ครบถ้วนว่าผู้พูดหรือผู้ส่งสารต้องการสื่อความหมายอะไร
3. เป็นพื้นฐานของสมรรถภาพทางความคิด ความคิดเป็นสมรรถภาพทางสมองประการหนึ่ง ที่ช่วยให้คนเราเกิดสติปัญญา การฟังทำให้เรามีข้อมูลมาก มีความรู้มาก และเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ได้ดี ทำให้เกิดความคิดใหม่ ๆ คิดค้นสิ่งใหม่ ๆ ที่เป็นประโยชน์
4. ช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาด้านอื่น ๆ การฟังที่ดีทำให้เกิดความรู้กว้างขวาง ช่วยพัฒนาทักษะการพูด อ่าน เขียน เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ถ้อยคำสำนวนที่จะนำไปใช้ ทำให้ผู้ฟังมีความสามารถในการใช้ภาษามากขึ้น และสามารถใช้อ้อยคำได้สละสลวย
5. การฟังทำให้เกิดความผ่อนคลายความตึงเครียดของอารมณ์ เป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ช่วยเพิ่มพูนความรู้และความเพลิดเพลิน เช่น การฟังนิทาน ฟังเพลง ฟังละคร ฟังการโต้วาที เป็นต้น

สรุปได้ว่า การฟังเป็นทักษะที่มีความจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน ถือเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น และยังส่งผลต่อการพัฒนาไปสู่ทักษะอื่น ๆ การฟังเป็นพื้นฐานของความคิด เป็นสมรรถภาพทางสมองประการหนึ่ง ที่ช่วยให้คนเราเกิดสติปัญญา และเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ได้ดี ทำให้เกิดความคิดใหม่ ๆ ที่เป็นประโยชน์ อีกทั้งยังช่วยพัฒนาทักษะการพูด การอ่าน การเขียน และเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ถ้อยคำสำนวนที่จะนำไปประยุกต์ใช้ ทำให้ผู้ฟังมีความสามารถในการใช้ภาษามากขึ้น และสามารถใช้อ้อยคำได้สละสลวย ดังนั้น การฟังจึงทำให้ผู้ฟังมีความรู้กว้างขวาง เกิดสติปัญญา และรวบรวมข้อมูล ข้อคิดไปเชื่อมโยงสัมพันธ์กับสิ่งที่ได้ฟังมาแล้ว จนทำให้นำไปสู่ความคิดในระดับสูงขึ้นไป คือ การตัดสินใจและการประเมินผล

ระดับของการฟัง

การฟังมีความสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนภาษาที่สองเพื่อใช้ในการสื่อสาร ซึ่งมีนักการศึกษาได้แบ่งระดับความสามารถในการฟัง และให้ความสำคัญในการแบ่งระดับไว้ ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ (2545: 71-73) กล่าวถึงระดับขั้นของความสามารถในการฟัง สามารถเป็นออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ระดับกลไก (Mechanical Skill) ผู้ฟังสามารถแยกความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศจากเสียงที่ได้ยิน โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจความหมาย

1.1 สามารถฟังประโยคและบอกความแตกต่างและความเหมือนของคำที่ได้ยิน

1.2 สามารถฟังประโยคแล้วเลือกประโยคที่ตรงกับประโยคที่ได้ยิน

1.3 สามารถฟังคำแล้วเลือกคำที่มีเสียงสระพ้องกับคำที่ได้ยินคำแรก

1.4 สามารถฟังประโยคแล้วบอกระดับเสียงสูงเสียงต่ำในประโยคที่ได้ยิน

1.5 สามารถฟังประโยคแล้วบอกเสียงเน้นหนักในคำที่ได้ยิน

1.6 สามารถฟังเสียงคำศัพท์ 1 คำ เว้นเวลาสักครู่ ให้ฟังเสียงคำศัพท์อีก 3 คำ แล้วให้นักเรียนเลือกว่า คำใดใน 3 คำ เหมือนคำศัพท์คำแรก

1.7 สามารถฟังคำศัพท์หนึ่งชุดประมาณ 5-10 คำ แล้วให้นักเรียนเลือกว่า คำใดเป็นภาษาอังกฤษ คำใดไม่ใช่ภาษาอังกฤษ

2. ระดับความรู้ (Knowledge) ผู้ฟังเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคที่เคยได้ยินมาแล้ว สามารถปฏิบัติตามคำสั่งที่คุ้นเคย จับคู่ประโยคหรือคำพูดที่ได้ยินกับรูปภาพ สามารถเลือกประโยคในภาษาที่หนึ่งที่มีความหมายเหมือนประโยคในภาษาต่างประเทศได้

2.1 สามารถฟังคำสั่งแล้วปฏิบัติตามได้ เช่น บอกทิศทางแล้วลากเส้นแสดง การเดินทางได้

2.2 สามารถฟังแล้วเลือกภาพตรงกับคำที่ได้ยิน

2.3 สามารถฟังประโยคแล้วเลือกภาพตรงกับประโยคที่ได้ยิน

2.4 สามารถฟังแล้วเลือกคำที่ได้ยินที่มีความหมายอยู่ในกลุ่มเดียวกันได้

2.5 สามารถฟังประโยคแล้วเลือกประโยคที่มีความหมายเช่นเดียวกับประโยคที่ได้ยิน

3. ระดับถ่ายโอน (Transfer) ผู้ฟังสามารถเข้าใจประโยคที่แต่งขึ้นใหม่โดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้ว สามารถตอบคำถามได้ว่าถูกหรือผิด เลือกคำหรือข้อความที่เหมาะสมเพื่อตอบคำถามในประโยคได้ สามารถฟังข้อความยาว ๆ หลาย ๆ ประโยคได้อย่างเข้าใจ

3.1 สามารถฟังประโยคเกี่ยวกับเวลาและตอบคำถามได้

3.2 สามารถฟังคำถามแล้วเลือกคำตอบที่เหมาะสม

3.3 สามารถฟังประโยคแล้วเลือกคำที่เหมาะสม เติมลงในประโยคที่ได้ยิน

3.4 สามารถฟังคำแล้ววาดภาพตามคำสั่งได้

3.5 สามารถฟังประโยคแล้วตอบคำถามได้ถูกต้อง

4. ระดับสื่อสาร (Communication) ผู้ฟังสามารถเข้าใจคำสั่ง คำแนะนำและคำอธิบายที่เป็นภาษาต่างประเทศได้ และเข้าใจความหมายโดยทั่วไปของข้อความที่มีคำศัพท์ใหม่ โดยการเข้าใจคำพูดของเจ้าของภาษาในบทละคร บทภาพยนตร์ รายการวิทยุหรือโทรทัศน์ได้

4.1 สามารถฟังเพลงแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญได้

4.2 สามารถฟังข้อความแล้วสรุปสั้น ๆ ได้

4.3 สามารถฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดได้

5. ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism) ผู้ฟังสามารถวิเคราะห์ภาษาที่ได้ยินว่าเป็นภาษาของชนชั้นใด ใช้ในถิ่นใด สามารถเข้าใจความหมายตรงและความหมายแฝง (Explicit and Implicit Meaning) สามารถเข้าใจความแตกต่างของความหมายของคำพูดได้จากระดับเสียงสูง-ต่ำ เสียงเน้นหนักของคำพูดที่ได้ยิน เข้าใจอารมณ์และน้ำเสียงของผู้พูดได้

5.1 สามารถฟังข้อความแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับความหมายแฝงได้

5.2 สามารถฟังบทสนทนาแล้วบอกสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในเหตุการณ์ได้

5.3 สามารถฟังบทสนทนาแล้วบอกชั้นทางสังคมของผู้พูดได้

5.4 สามารถฟังบทสนทนาแล้วบอกอารมณ์ของผู้พูดได้

5.5 สามารถฟังบทสนทนาแล้วบอกจุดประสงค์ของการพูดได้

(Valette and Disick, 1972 อ้างถึงใน สุนิสา เบทส์, 2555: 22) ได้แบ่งระดับของการฟังออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ขั้นกลไก ผู้เรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างภาษาแม่ และภาษาต่างประเทศได้ โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจความหมาย

2. ขั้นความรู้ ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคที่เรียนแล้วปฏิบัติตามคำสั่งได้ สามารถเลือกประโยคในภาษาที่หนึ่งที่มีความหมายเหมือนประโยคในภาษาต่างประเทศได้ และเข้าใจข้อความทีละประโยค

3. ขั้นถ่ายโอน ผู้เรียนสามารถเข้าใจความสัมพันธ์ของโครงสร้าง และคำศัพท์ สามารถตอบคำถามถูก-ผิด เลือกคำตอบที่เหมาะสมกับคำถามได้ และสามารถฟังข้อความหลายประโยคได้เข้าใจ

4. ขั้นสื่อสาร ผู้เรียนเข้าใจคำสั่งที่ได้รับและคำอธิบายที่เป็นภาษาต่างประเทศได้ เข้าใจความหมายของข้อความที่มีคำศัพท์ใหม่ สามารถอธิบายความหมายสิ่งที่ไม่เข้าใจได้เอง โดยใช้ความรู้เดิม และการฟังระดับสูงสุดของขั้นนี้คือ เข้าใจภาษาที่ใช้ในบทละคร ภาพยนตร์ วิทยุ หรือโทรทัศน์ได้

5. ขั้นวิเคราะห์วิจารณ์ ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ชนิดของสาร โดยจำแนกความแตกต่างระหว่างภาษาที่เป็นมาตรฐานกับภาษาถิ่น หรือภาษาที่แสดงชนชั้นในสังคม เข้าใจความหมายโดยตรงและโดยนัยของสิ่งที่ได้ยิน เข้าใจความแตกต่างของความหมายที่เป็นไปตามระดับเสียง และความหนักเบาของเสียง ตลอดจนมีความสามารถอธิบายอารมณ์และน้ำเสียงของผู้พูดได้

จากข้อความข้างต้นสามารถสรุประดับการฟังได้ว่า การฟังถือเป็นทักษะแรกทีก่อให้เกิดความสามารถในการสื่อสาร ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับ โดยเริ่มจากระดับที่ง่ายไปสู่ระดับที่ยาก คือ ระดับกลไก ระดับความรู้ ระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ซึ่งในงานวิจัยเพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง ผู้วิจัยเลือกระดับการฟังของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ ที่อยู่ในระดับการสื่อสาร นำมาใช้ในการวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียน เนื่องจากมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา ทั้งนี้ นักเรียนสามารถสื่อความหมายในการฟังภาษาอังกฤษด้วยพฤติกรรมดังนี้ 1) สามารถฟังเพลงแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญได้ 2) สามารถฟังข้อความแล้วสรุปสั้น ๆ ได้ 3) สามารถฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดได้

การวัดและประเมินผลความสามารถในการฟัง

จากการศึกษาการวัดและประเมินผลความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างประเทศ มีนักการศึกษาได้ให้วิธีการวัดและประเมินผล ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2551: 187) ได้เสนอเกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถในการฟังของผู้ใช้ภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 4 ระดับ ดังนี้

ตาราง 2 เกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถในการฟังของผู้ใช้ภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 4 ระดับ

ระดับ คะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก/ ความสำคัญ	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
ความเข้าใจ	สามารถตอบ คำถามหลังจาก ที่ฟังได้ทั้งหมด	สามารถตอบ คำถามหลังจาก ที่ฟังได้เป็น ส่วนใหญ่	สามารถตอบ คำถาม หลังจากที่ฟัง ได้เล็กน้อย	ตอบคำถาม หลังจากที่ฟัง ได้น้อยมาก	1	4
การจับใจความ สำคัญ	จับใจความ สำคัญของ เนื้อหาได้ ทั้งหมด	จับใจความ สำคัญของ เนื้อหาได้เกือบ ทั้งหมด	จับใจความ สำคัญของ เนื้อหาได้ เล็กน้อย	จับใจความ สำคัญของ เนื้อหาได้ น้อยมาก	2	8
การรู้ ความหมาย คำศัพท์	รู้ความหมาย คำศัพท์ทั้งหมด	รู้ความหมาย คำศัพท์โดย ส่วนใหญ่และ ชัดเจน	รู้ความหมาย คำศัพท์ ทั้งหมด	รู้ความหมาย คำศัพท์เล็กน้อย และไม่ชัดเจน	1	4
การปฏิบัติ ตามคำสั่ง	ปฏิบัติตาม คำสั่งได้ ถูกต้องและ คล่องแคล่ว	ปฏิบัติตาม คำสั่งได้ถูกต้อง แต่ค่อนข้างช้า	ปฏิบัติตาม คำสั่งไม่ค่อย ถูกต้องและ ค่อนข้างช้า	ปฏิบัติตามคำสั่ง ได้ถูกต้อง น้อยมาก	1	4
รวม					5	20

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

คะแนนการพัฒนาศักยภาพในการฟังภาษาอังกฤษ มีรายละเอียด ดังนี้

- 16 - 20 คะแนน หมายถึง ดีมาก
- 11 - 15 คะแนน หมายถึง ดี
- 6 - 10 คะแนน หมายถึง ปานกลาง
- 1 - 5 คะแนน หมายถึง พอใช้

รูปทอง กว้างสวัสดิ์ (2559: 70) ได้เสนอแนวทางการวัดและประเมินผลความสามารถในการฟังว่า การทดสอบการฟังในชั้นก่อนพูดและชั้นเริ่มต้นใช้ภาษาเน้นให้ผู้เรียนฟังคำศัพท์และข้อความสั้น ๆ ที่สำคัญเพื่อนำไปสู่การเดาความหมาย ผู้สอนอาจใช้รูปภาพคน สิ่งของและสถานการณ์ที่หลากหลายเทคนิคที่ง่ายที่สุดคือใช้ภาพประกอบในขณะที่พูดหลังจากนั้นผู้เรียนตอบคำถามสั้น ๆ ส่วนในชั้นใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) ผู้สอนทดสอบความเข้าใจในการฟังที่ซับซ้อนกว่าขั้นแรกโดยใช้ข้อมูลจากหลาย ๆ แหล่ง และหลาย ๆ สถานการณ์ เช่น การฟังบทสนทนา การมีส่วนร่วมในการสนทนา การรับข้อมูล การพูดโทรศัพท์ การฟังขั้นตอนและวิธีปฏิบัติต่าง ๆ (How to) การฟังวิทยุ (ข่าวและรายการต่าง ๆ) การฟังเพลง การดูโทรทัศน์รายการต่าง ๆ รวมทั้งโฆษณา การฟังการบรรยาย การดูหนัง เป็นต้น

(Cohen, 2001: 257-258 อ้างถึงใน สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2555: 45) ได้กล่าวถึงการวัดและประเมินผลความสามารถในการฟัง สรุปได้ว่า การวัดผลการฟังมีหลากหลายวิธี ขึ้นอยู่กับผู้สอนว่าจะเลือกใช้วิธีใดที่เหมาะสมกับผู้เรียน ดังนี้

1. ฟังเพื่อแยกเสียง (Discrimination of sounds) เป็นการทดสอบการฟังเพื่อแยกแยะเสียงที่แตกต่างกัน เช่น แยกความหมายที่ต่างจากพวก อาจเป็นคำศัพท์ หรือประโยค แยกความเหมือนและความต่างของประโยคที่ได้ฟัง และฟังเพื่อบ่งบอกความรู้สึกของน้ำเสียงผู้พูด
2. ฟังเพื่อแยกไวยากรณ์ (Listening for grammatical distinctions) เป็นการฟังประโยคเพื่อแยกแยะไวยากรณ์ เช่น แยกว่าเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์
3. ฟังคำศัพท์ (Listening for vocabulary) เป็นการฟังคำศัพท์แล้วแสดงท่าทาง เช่น คำสั่งต่าง ๆ
4. ฟังเพื่อความเข้าใจ (Auditory comprehension) เป็นการฟังเพื่อทดสอบความเข้าใจ เช่น ฟังแล้วตอบคำถาม เลือกคำตอบที่เหมาะสมกับบทสนทนา

การวัดและประเมินผลความสามารถในการฟังของนักการศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศข้างต้น สรุปได้ว่า เป็นวิธีการวัดและประเมินผลการฟังของนักเรียนว่า มีความสามารถในการฟังมากน้อยเพียงใด เช่น การแยกเสียง การตอบคำถาม การลำดับเหตุการณ์ ตลอดจนการจับใจความสำคัญของเรื่อง ซึ่งผู้วิจัยได้สังเคราะห์กระบวนการวัดและประเมินผลของ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2551: 187) และนำมาประยุกต์และปรับใช้ให้สอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง ออกเป็น 3 ประเด็น ดังนี้ 1) ฟังเพลงแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญได้ 2) ฟังข้อความแล้วสรุปสั้น ๆ ได้ 3) ฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดได้ โดยแบ่งเกณฑ์การวัดและประเมินผลในการให้คะแนนเป็นระดับต่ำสุดคือ 1 และระดับสูงสุดคือระดับ 4 ซึ่งมีคำอธิบายเกณฑ์ดังนี้

ตาราง 3 เกณฑ์การวัดและประเมินผลความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

ระดับ คะแนน	เกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ				คะแนนรวม
	4	3	2	1	
ประเด็น การประเมิน					
1. ฟังเพลงแล้ว ตอบคำถาม เกี่ยวกับ ใจความ สำคัญได้	ฟังเพลงแล้ว ตอบคำถาม เกี่ยวกับใจความ สำคัญของ เรื่องได้ถูกต้อง จำนวน 3 ข้อ ขึ้นไป	ฟังเพลงแล้ว ตอบคำถาม เกี่ยวกับใจความ สำคัญของ เรื่องได้ถูกต้อง จำนวน 2 ข้อ	ฟังเพลงแล้ว ตอบคำถาม เกี่ยวกับใจความ สำคัญของ เรื่องได้ถูกต้อง จำนวน 1 ข้อ	ฟังเพลงแล้ว ตอบคำถาม เกี่ยวกับใจความ สำคัญของ เรื่องได้เป็น คำสั้น ๆ ได้	4
2. ฟังข้อความ แล้วสรุป สั้น ๆ ได้	ฟังข้อความแล้ว สามารถสรุป สั้น ๆ ได้ถูกต้อง จำนวน 3 ข้อ ขึ้นไป	ฟังข้อความแล้ว สามารถสรุป สั้น ๆ ได้ถูกต้อง จำนวน 2 ข้อ	ฟังข้อความแล้ว สามารถสรุป สั้น ๆ ได้ถูกต้อง จำนวน 1 ข้อ	ฟังข้อความแล้ว สามารถสรุป เป็นคำสั้น ๆ ได้	4
3. ฟังบท สนทนาแล้ว ตอบคำถาม เกี่ยวกับ รายละเอียด ได้	ฟังบทสนทนา แล้วสามารถ ตอบ คำถามได้ ถูกต้อง จำนวน 3 ข้อ ขึ้นไป	ฟังบทสนทนา แล้วสามารถ ตอบคำถามได้ ถูกต้อง จำนวน 2 ข้อ	ฟังบทสนทนา แล้วสามารถ ตอบ คำถามได้ ถูกต้อง จำนวน 1 ข้อ	ฟังบทสนทนา แล้วสามารถ ตอบคำถาม เป็นคำสั้น ๆ ได้	4
		รวม			12

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

คะแนนการพัฒนาศักยภาพในการฟังภาษาอังกฤษ มีรายละเอียด ดังนี้

10 - 12 คะแนน หมายถึง ดีมาก

7 - 9 คะแนน หมายถึง ดี

4 - 6 คะแนน หมายถึง ปานกลาง

1 - 3 คะแนน หมายถึง พอใช้

ความสามารถในการพูด

การพูดเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้พูดจะต้องใช้ความสามารถทางด้านภาษาหลายด้านประกอบกัน เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยจะต้องถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดที่จะพูดให้ผู้ฟังสามารถฟังเข้าใจ ผู้พูดที่ดีจะต้องพูดให้เหมาะสมกับโอกาสและสถานการณ์ต่าง ๆ และมีความคล่องแคล่วในการพูด โดยการเลือกใช้คำพูดที่ถูกต้อง

ความหมายของการพูด

จูไรร์ตัน ลักษณะศิริ (2550: 123) ได้ให้ความหมายว่า การพูด หมายถึง การถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก หรือความต้องการของผู้พูด เพื่อสื่อความหมายไปยังผู้ฟัง โดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และอากัปกิริยาจนเป็นที่เข้าใจได้

ธนุ ทดแทนคุณ และกานต์รวี แพทย์พิทักษ์ (2552: 66) ได้ให้ความหมายของการพูดไว้ว่า การพูด หมายถึง พฤติกรรมการสื่อความหมายของมนุษย์โดยอาศัยภาษา ถ้อยคำ น้ำเสียง ตลอดจนกิริยาท่าทาง สีหน้า และสายตา เพื่อถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึก ความรู้ ความคิด ของตนเองให้ผู้ฟังให้เกิดผลตอบสนองตามที่ต้องการ

จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ (2555: 152) ได้ให้ความหมายของการพูดไว้ว่า การพูด หมายถึง การสื่อสารของผู้พูดเพื่อให้ผู้ฟังรับรู้สารตามความประสงค์ของตน ซึ่งอาจจะต้องประกอบด้วยบุคลิก รวมทั้งกิริยาอาการท่าทางที่ชวนฟังชวนติดตาม ทำให้ผู้ฟังสามารถรับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูดได้อย่างเข้าใจและกระจ่างชัด จนสามารถแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบ

ชิตาภา สุขพล่า (2557: 10) ได้ให้ความหมายว่า การพูด หมายถึง การสื่อสารรูปแบบหนึ่งของมนุษย์ที่ฝ่ายผู้ส่งสารก็คือผู้พูดพยายามส่งสารซึ่งมีทั้งการใช้ วจนภาษา คือถ้อยคำที่เปล่งออกมาเพื่อบอกกล่าวความคิด ความรู้สึก และอวัจนภาษา คือ สีหน้า ท่าทาง บุคลิกภาพที่ปรากฏแล้วก่อให้เกิดความหมายในการตีความร่วมกับถ้อยคำ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้รับสารซึ่งก็คือผู้ฟังเกิดความเข้าใจในความหมายร่วมกัน และเกิดการตอบสนอง

จากความสามารถในการฟังพูดกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ความสามารถในการพูด หมายถึง พฤติกรรมการสื่อความหมายโดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง ตลอดจนกิริยาท่าทาง สีหน้า และสายตา เพื่อถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึก ความรู้ ความคิด ทำให้ผู้ฟังสามารถรับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูดได้อย่างเข้าใจและกระจ่างชัด จนสามารถแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบ

ความสำคัญของการพูด

วิเศษ ชาญประโคน (2550: 158) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดว่า การพูดมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตประจำวันอย่างมาก เพราะเราใช้การพูดมากกว่าการฟังและการเขียนเพื่ออบรมสั่งสอน เจริญต่อรอง เพื่อสื่อความรู้สึกนึกคิด เพื่อสร้างสัมพันธไมตรี

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (2551: 107-108) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดว่า การพูดเป็นปัจจัยสำคัญของกระบวนการสื่อสารของมนุษย์มาแต่สมัยโบราณ คนสมัยเก่าใช้วิธีพูดด้วยการบอกเล่าต่อ ๆ กันเพื่อประโยชน์ต่อการถ่ายทอดความรู้ให้แก่ลูก ๆ หลาน ๆ หรือผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับตนสืบเนื่องกันมาไม่ขาดสาย ปัจจุบันการพูดก็ยิ่งทวีความสำคัญมากขึ้น ทั้งนี้เพราะโลกมีความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดนวัตกรรมทางการศึกษาผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ ได้แก่ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ ภาพยนตร์ เทปบันทึกเสียง และภาพ สื่ออิเล็กทรอนิกส์เหล่านี้แพร่หลายอยู่ทั่วประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ วิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์มีส่วนช่วยให้การสื่อสารทางการพูดเป็นประโยชน์ต่อผู้ฟังทั้งในด้านการศึกษาและการเรียนรู้ทุกชนิดได้อย่างรวดเร็ว อิทธิพลของคำพูดสามารถทำให้ผู้พูดประสบความสำเร็จในด้านต่าง ๆ มาแล้วจำนวนมาก โดยเฉพาะอาชีพด้านการพูด เช่น ครูอาจารย์ พระสงฆ์ นักการเมือง นักประชาสัมพันธ์ เป็นต้น

ธนู ทดแทนคุณ และกานต์วี แพทย์พิทักษ์ (2552: 66) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดว่า การพูดที่ดีจะช่วยให้ผลประสบความสำเร็จในชีวิตประจำวัน การพูดจึงจำเป็นต้องใช้ศาสตร์และศิลป์ ทำให้ผู้พูดเป็นที่ชื่นชอบของบุคคล และยังทำให้เกิดผลต่าง ๆ ต่อสังคมและส่วนรวม ทำให้เกิดความเข้าใจความศรัทธา การให้ความร่วมมือต่อองค์กรต่าง ๆ ก่อประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศ

จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ (2555: 152) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดว่า การพูดเป็นการสื่อสารของมนุษย์ที่มีความสำคัญต่อชีวิตความเป็นอยู่ และการประกอบอาชีพเป็นอันมาก มนุษย์จะต้องใช้การพูดเพื่อการสื่อสารให้บุคคลที่เกี่ยวข้องเข้าใจกันก่อน ถ้าสื่อสารกันได้ดี การกระทำกิจการงานต่าง ๆ จะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ การพูดมีความสำคัญแก่ตัวผู้พูดเองและผู้ฟังหลายประการที่อาจสรุปได้ดังนี้

1. การพูดเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญมากในชีวิตประจำวัน เพราะเราต้องติดต่อกับผู้อื่นอยู่ตลอดเวลา โดยใช้การพูดควบคู่ไปกับการฟัง
2. การพูดช่วยในด้านการงานหรืออาชีพได้ อาชีพบางอาชีพจึงจำเป็นต้องอาศัยการพูดเป็นหลักสำคัญ เช่น นักกฎหมาย นักบริหาร นักธุรกิจ และครูอาจารย์ หรือแม้ประกอบอาชีพอื่นหากมีศิลปะในการพูดที่ดีก็จะทำให้ธุรกิจการงานก้าวหน้าและประสบความสำเร็จในการดำเนินชีวิต

3. การพูดทำให้เกิดความโน้มน้าวได้ง่าย เห็นได้จากเรื่องศาสนาและการเมือง ต้องอาศัยการพูด โน้มน้าวให้คนส่วนมากมีอารมณ์คล้อยตาม ซึ่งเป็นทางไปสู่ความเข้าใจและควรปฏิบัติตาม

4. การพูดทำให้เกิดความเข้าใจได้ง่าย นอกจากเสียงที่ทำให้เกิดอารมณ์คล้อยตามแล้ว หน้าตาท่าทางของผู้พูด ทำให้เกิดความเข้าใจดียิ่งขึ้น เช่น การบรรยายในชั้นเรียน ถ้าเรานำคำบรรยายไปอ่านอาจจะไม่เกิดความเข้าใจได้ดีเท่ากับเราไปนั่งฟังด้วยตนเอง

สรุปได้ว่า การพูดเป็นทักษะที่จำเป็นและมีความสำคัญในการสื่อสารรวมถึงการปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันและกันในการแสดงออกถึงความต้องการ ตลอดจนความรู้สึกนึกคิดทั้งของตนเองและผู้อื่น การพูดมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตประจำวันอย่างมาก เพราะเราใช้การพูดมากกว่าการฟังและการเขียนเพื่ออบรมสั่งสอน เจรจาต่อรอง เพื่อสื่อความรู้สึกนึกคิด และเพื่อสร้างสัมพันธ์ไมตรี เป็นต้น การพูดที่ดีนั้นจะช่วยให้ผลประสบความสำเร็จในชีวิตประจำวัน ดังนั้นการพูดจึงจำเป็นต้องใช้ศาสตร์และศิลป์ทำให้ผู้พูดเป็นที่ชื่นชอบของบุคคล และยังทำให้เกิดผลต่าง ๆ ต่อสังคมและส่วนรวม

ระดับของความสามารถในการพูด

การพูดมีความสำคัญในการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีนักการศึกษาได้แบ่งระดับความสามารถในการพูด และให้ความสำคัญในการแบ่งระดับไว้ ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ (2545: 75-76) กล่าวถึงระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ระดับกลไก (Mechanical Skill) ผู้พูดสามารถเข้าใจคำถามและประโยคบอกเล่าง่าย ๆ โดยถามและโต้ตอบได้ด้วยความรู้ทางภาษาที่จำกัด

1.1 สามารถออกเสียงตามวิธีที่สนี้ได้

1.2 สามารถออกเสียงประโยคจากวิธีที่สนี้ได้

1.3 สามารถท่องชื่อ วัน เดือนได้

1.4 สามารถนับจำนวนตัวเลขได้

2. ระดับความรู้ (Knowledge)

2.1 สามารถพูดในสถานการณ์พื้นฐานของสังคมได้

2.2 สามารถตอบคำถามจากภาพที่กำหนดให้ได้

2.3 สามารถแนะนำตัวเองได้

2.4 สามารถสนทนาเรื่องราวเกี่ยวกับครอบครัวตัวเอง

3. ระดับถ่ายโอน (Transfer) ผู้พูดสามารถสนทนาเกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ ด้านอาชีพ สังคม รวมทั้งเรื่องที่ต้องใช้ความรู้เฉพาะเรื่อง

3.1 สามารถเปลี่ยนรูปประโยคให้มีความหมายเหมือนกัน โดยใช้คำที่กำหนดให้หรือเปลี่ยนส่วนอื่น ๆ ตามที่จำเป็น

3.2 สามารถตอบทสนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนดให้

4. ระดับสื่อสาร (Communication) ผู้พูดสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่ว ถูกต้องในการสนทนาทุกระดับ โดยมีข้อบกพร่องด้านการออกเสียงน้อยมาก และสามารถโต้ตอบได้อย่างเหมาะสมในทุกเรื่อง แม้แต่ในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย

4.1 พูดบรรยายภาพเดี่ยวได้

4.2 บอกทิศทางจากแผนที่ได้

4.3 พูดบรรยายภาพชุดได้

5. ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism) ผู้พูดสามารถพูดได้เท่าเทียมกับเจ้าของภาษา ใช้คำศัพท์สำนวน คำพูดและการอ้างอิงทางวัฒนธรรมได้

5.1 แสดงความคิดเห็นและความรู้สึกจากเรื่องราวที่กำหนดให้ได้

5.2 แสดงความคิดเห็นจากภาพที่กำหนดให้ได้

(Valette and Disick, 1972 อ้างถึงใน สุนิสา เบทส์, 2555: 23) ได้แบ่งระดับความสามารถในการพูดออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ขั้นกลไก ผู้เรียนสามารถเลียนแบบเสียงตามเจ้าของภาษาได้ ท่องจำคำ ประโยค ข้อความบทสนทนา โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจคำหรือข้อความเหล่านั้น
2. ขั้นความรู้ ผู้เรียนสามารถพูดโดยใช้คำศัพท์ และไวยากรณ์ที่เรียนมาอย่างเข้าใจความหมาย
3. ขั้นถ่ายโอน ผู้เรียนสามารถสร้างประโยคใหม่ ๆ โดยใช้ไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วได้ถูกต้อง
4. ขั้นการสื่อสาร ผู้เรียนสามารถพูดสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างคล่องแคล่ว
5. ขั้นวิพากษ์วิจารณ์ ผู้เรียนสามารถพูดโดยใช้คำ น้ำเสียง และสำนวนเหมาะสมกับสถานการณ์

จากข้อความข้างต้นสามารถสรุประดับการพูดได้ว่าการพูดเป็นทักษะทางภาษาในการถ่ายทอดความรู้ความคิดให้ผู้ฟังได้เข้าใจ ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับ โดยเริ่มจากระดับที่ง่ายไปสู่ระดับที่ยากคือ ระดับกลไก ระดับความรู้ ระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ซึ่งในงานวิจัยเพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง ผู้วิจัยเลือกระดับการพูดของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ ที่อยู่ในระดับการสื่อสาร นำมาประยุกต์ใช้ในการวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน เนื่องจากมีความเหมาะสมและสอดคล้อง

กับเนื้อหา ทั้งนี้ นักเรียนสามารถสื่อความหมายในการพูดภาษาอังกฤษด้วยพฤติกรรม ดังนี้
 1) พูดบรรยายภาพเดี่ยวได้ 2) บอกทิศทางจากแผนที่ได้ 3) พูดบรรยายภาพชุดได้

การวัดและประเมินผลของความสามารถในการพูด

จากการศึกษาการวัดและประเมินผลของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ มีนักการศึกษาได้ให้แนวคิดในการวัดและประเมินผลการพูด โดยมีรายละเอียด ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2551: 188) ได้เสนอเกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถในการพูดของผู้ใช้ภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 4 ระดับ ดังนี้

ตาราง 4 เกณฑ์การวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ระดับ คะแนน	เกณฑ์การวัดและประเมินผลความสามารถในการพูด				น้ำหนัก/ ความสำคัญ	คะแนน รวม
	ภาษาอังกฤษ					
ประเด็น การประเมิน	4	3	2	1		
ความถูกต้อง	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องตาม หลักการ	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยค ได้ถูกต้อง ตามหลักการ	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่	ออกเสียงคำ/ ประโยคผิด หลักการออก เสียงทำให้ สื่อสารไม่ได้	2	8
ความ คล่องแคล่ว	ออกเสียง เน้นหนักใน คำ/ประโยค อย่างสมบูรณ์	ออกเสียง มีเสียง เน้นหนักใน คำ/ประโยค เป็นส่วนใหญ่	ออกเสียง ขาดการออก เสียงเน้นหนัก	พูดได้บางคำ ทำให้สื่อ ความหมาย ไม่ได้	2	8
	พูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัด	พูดตะกุก ตะกักบ้าง	พูดเป็นคำๆ หยุดเป็น ช่วงๆ	พูดได้บางคำ ทำให้สื่อ ความหมาย ไม่ได้		
	พูดชัดเจน ทำให้สื่อสาร ได้	แต่ยังพอ สื่อสารได้	ทำให้สื่อสาร ได้ไม่ชัดเจน			

ตาราง 4 (ต่อ)

ระดับ คะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การวัดและประเมินผลความสามารถในการพูด				น้ำหนัก/ ความสำคัญ	คะแนน รวม
	ภาษาอังกฤษ					
	4	3	2	1		
การแสดง ท่าทาง/ น้ำเสียง	แสดงท่าทาง และพูดด้วย น้ำเสียง	พูดด้วย น้ำเสียง	พูดเหมือน อ่าน	พูดได้น้อย มาก	1	4
ประกอบ การพูด	เหมาะสมกับ บทบรรยาย	บทบรรยาย แต่ไม่มี ท่าทาง ประกอบ	ธรรมชาติ	ขาดความ น่าสนใจ		
					5	20

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

คะแนนการพัฒนาศักยภาพในการพูดภาษาอังกฤษ มีรายละเอียด ดังนี้

- 16 - 20 คะแนน หมายถึง ดีมาก
 11 - 15 คะแนน หมายถึง ดี
 6 - 10 คะแนน หมายถึง ปานกลาง
 1 - 5 คะแนน หมายถึง พอใช้

Harris (1990: 84) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การวัดและประเมินผลความสามารถในการพูด โดยแบ่งเกณฑ์การให้คะแนน 5 อย่างคือ การออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และความเข้าใจ โดยแต่ละเกณฑ์มีการประเมินผล 5 ระดับ ดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation)

ระดับที่ 1 มีปัญหาทางการออกเสียงมาก จึงทำให้ไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่พูดได้เลย

ระดับที่ 2 มีปัญหาในการออกเสียงมาก ยกเว้นการทำความเข้าใจในคำพูดได้ ผู้ฟังจะต้องถามซ้ำ

ระดับที่ 3 มีปัญหาในการออกเสียงน้อย ผู้ฟังจะต้องตั้งใจฟังจึงจะสามารถเข้าใจได้ มีการออกเสียงผิดทำให้ผู้ฟังสับสนในบางครั้ง

ระดับที่ 4 ผู้พูดออกเสียงได้ดี แต่ก็มีปัญหาในการออกเสียงอยู่บ้าง แต่ผู้ฟังสามารถฟังเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดีเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

2. ไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้ เนื่องจากใช้ไวยากรณ์ผิด และเรียงลำดับคำไม่ถูกต้อง

ระดับที่ 2 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ง่าย ๆ ได้ แต่มักจะใช้ไวยากรณ์และการเรียงลำดับคำผิดบ่อย ๆ ทำให้ฟังเข้าใจยาก

ระดับที่ 3 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้ง จนทำให้เข้าใจความหมายของประโยคที่พูดผิดไป

ระดับที่ 4 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้าง แต่สื่อความหมายได้ถูกต้อง

ระดับที่ 5 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ตลอดจนเรียงลำดับคำโดยมีข้อผิดพลาดน้อยมาก และสามารถแก้ไขข้อบกพร่องใหม่ได้อย่างถูกต้อง

3. คำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายได้เพราะไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์

ระดับที่ 2 ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิด เนื่องจากมีความรู้ด้านคำศัพท์อย่างจำกัด ทำให้ยากแก่การทำความเข้าใจความหมายของประโยคที่พูด

ระดับที่ 3 ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดในประโยคที่ใช้ในการสนทนา เนื่องจากผู้พูดมีปัญหาในการคิดหาคำศัพท์มาใช้ในการสื่อสาร

ระดับที่ 4 ผู้พูดใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง และไม่เหมาะสมกับสถานการณ์เป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ วลี และสำนวนได้อย่างคล่องแคล่วเทียบเท่าเจ้าของภาษา

4. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)

ระดับที่ 1 ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่องในการสนทนาเป็นเวลานานมาก จึงทำให้การสนทนาไม่รู้เรื่อง

ระดับที่ 2 ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่องในการสนทนาบ่อยครั้ง เพราะมีความรู้จำกัดในการใช้ภาษา

ระดับที่ 3 ผู้พูดมีความคล่องแคล่วในการพูดไม่มากนัก เนื่องจากติดขัดเรื่องการใช้ภาษา

ระดับที่ 4 ผู้พูดมีความเร็ว และความคล่องแคล่วในการพูด แต่มีการสะดุดเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดมีความสามารถในการพูดอย่างคล่องแคล่วเทียบเท่าเจ้าของภาษา

5. ความเข้าใจ (Comprehension)

ระดับที่ 1 ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดสื่อสาร ผู้พูดไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจได้

ระดับที่ 2 ผู้พูดติดขัดในการพูด มักจะพูดช้า ๆ เนื่องจากใช้เวลาในการหาคำพูด

ระดับที่ 3 ผู้พูดเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และพูดสนทนาได้เป็นส่วนมาก แต่ค่อนข้างช้า

ระดับที่ 4 ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วน แต่มีการพูดข้อความซ้ำเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมด โดยไม่มีปัญหา

(Mukminatien, 2004: 12 cited in Foley, 2005: 228-239) กล่าวไว้เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษ สรุปได้ว่าการประเมินการพูดโดยทั่วไปมักประกอบด้วย 2 ส่วน คือ

1. วิธีการพูด (The speaking prompt) เป็นเทคนิควิธีการทดสอบพูด ซึ่งผู้สอนต้องแจ้งให้ผู้เรียนรับรู้สิ่งที่ประเมิน เช่น พูดจากภาพ พูดเล่าเรื่อง อภิปรายหัวข้อที่กำหนดให้

2. เกณฑ์การพูด (The scoring rubric) เป็นเครื่องมือในการวัดผลประเมินการพูด ซึ่งมีเกณฑ์ในการให้คะแนนชัดเจน มีคำอธิบายเกณฑ์เพื่อช่วยในการตัดสินใจให้คะแนนของผู้ประเมิน จากองค์ประกอบหลักของการประเมินการพูด สามารถสร้างเกณฑ์การประเมินแบบแยกส่วนได้ ดังตาราง 5 ดังนี้

ตาราง 5 เกณฑ์การประเมินการพูดแบบแยกส่วน

ระดับ ผลการประเมิน	ระดับ คุณภาพ	ระดับ คะแนน	คะแนน	คำอธิบายเกณฑ์
E	ปรับปรุง	0	1-3	- ออกเสียงผิดมาก - ใช้ไวยากรณ์ผิดมาก - ใช้คำศัพท์ง่ายเกินไป - ไม่มีความคล่องแคล่วในการพูด - การสื่อสารไม่เข้าใจและไม่ชัดเจน
D	พอใช้	1	4-5	- ออกเสียงไม่ชัดเจน - ใช้ไวยากรณ์ผิดค่อนข้างมาก - ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง - ไม่ค่อยมีความคล่องแคล่วในการพูด - การสื่อสารไม่ค่อยชัดเจน

ตาราง 5 (ต่อ)

ระดับ ผลการประเมิน	ระดับ คุณภาพ	ระดับ คะแนน	คะแนน	คำอธิบายเกณฑ์
C	ปานกลาง	2	6-7	<ul style="list-style-type: none"> - ออกเสียงก่อนข้างชัดเจน - ใช้ไวยากรณ์ผิดปานกลาง - ใช้คำศัพท์ไม่ค่อยถูกต้อง - ก่อนข้างมีความคล่องแคล่วในการพูด - การสื่อสารชัดเจนพอสมควร
B	ดี	3	7.5-8	<ul style="list-style-type: none"> - ออกเสียงชัดเจนเป็นส่วนใหญ่ - ใช้ไวยากรณ์ผิดน้อย - ใช้คำศัพท์ก่อนข้างถูกต้อง - มีความคล่องแคล่วในการพูด - การสื่อสารก่อนข้างชัดเจน
A	ดีมาก	4	8.5-10	<ul style="list-style-type: none"> - ออกเสียงชัดเจน - ใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง - ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้อง - มีความคล่องแคล่วในการพูดดี - การสื่อสารเข้าใจและชัดเจนดี

การวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดของนักการศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศข้างต้น สรุปได้ว่า เป็นวิธีการวัดและประเมินผลการพูดของนักเรียนว่ามีความสามารถในการพูดมากน้อยเพียงใด เช่น การพูดสื่อความหมาย การใช้คำศัพท์ การคล่องแคล่วในการพูด ตลอดจนการใช้สำเนียงและแสดงท่าทาง ซึ่งผู้วิจัยได้สังเคราะห์กระบวนการวัดและประเมินผลของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2551: 188) และนำมาประยุกต์และปรับใช้ให้สอดคล้องกับการวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง ออกเป็น 3 ประเด็น ดังนี้ 1) พูดบรรยายภาพเดี่ยวได้ 2) บอกทิศทางในแผนที่ได้ 3) พูดบรรยายภาพชุดได้ โดยแบ่งเกณฑ์การวัดและประเมินผลในการให้คะแนนเป็นระดับต่ำสุดคือระดับ 1 และระดับสูงสุดคือระดับ 4 ซึ่งมีคำอธิบายเกณฑ์ดังนี้

ตาราง 6 เกณฑ์การวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ระดับ คะแนน	เกณฑ์การวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ				คะแนน รวม
	4	3	2	1	
ประเด็น การประเมิน					
1. พูดบรรยาย ภาพเดี่ยว	พูดต่อเนื่อง ได้ถูกต้องชัดเจน สื่อสารได้ จำนวน 5 ประโยคขึ้นไป	พูดถูกต้อง แต่ไม่ต่อเนื่อง และยังพอสื่อสาร ได้จำนวน 4 ประโยค	พูดเป็นคำ สื่อสารได้ แต่ไม่ชัดเจน จำนวน 3 ประโยค	พูดเป็นคำ สื่อสารได้ แต่ไม่ชัดเจน จำนวน 1-2 ประโยค	4
2. บอกทิศทาง จากแผนที่ ได้	พูดต่อเนื่องได้ ถูกต้องชัดเจน สื่อสารได้ จำนวน 5 ประโยคขึ้นไป	พูดถูกต้อง แต่ไม่ต่อเนื่อง และยังพอสื่อสาร ได้จำนวน 4 ประโยค	พูดเป็นคำ สื่อสารได้ แต่ไม่ชัดเจน จำนวน 3 ประโยค	พูดเป็นคำ สื่อสารได้ แต่ไม่ชัดเจน จำนวน 1-2 ประโยค	4
3. พูดบรรยาย ภาพชุดได้	พูดต่อเนื่องได้ ถูกต้องชัดเจน สื่อสารได้ จำนวน 5 ประโยคขึ้นไป	พูดถูกต้อง แต่ไม่ต่อเนื่อง และยังพอสื่อสาร ได้จำนวน 4 ประโยค	พูดเป็นคำ สื่อสารได้ แต่ไม่ชัดเจน จำนวน 3 ประโยค	พูดเป็นคำ สื่อสารได้ แต่ไม่ชัดเจน จำนวน 1-2 ประโยค	4
					รวม 12

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

คะแนนการพัฒนาศักยภาพในการพูดภาษาอังกฤษ มีรายละเอียด ดังนี้

10 - 12 คะแนน หมายถึง ดีมาก

7 - 9 คะแนน หมายถึง ดี

4 - 6 คะแนน หมายถึง ปานกลาง

1 - 3 คะแนน หมายถึง พอใช้

ความพึงพอใจ

ในการจัดการเรียนรู้ ความพึงพอใจเป็นสิ่งสำคัญที่จะกระตุ้นให้นักเรียนทำงานที่ได้มอบหมาย หรือต้องการให้ปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้ชี้แนะหรือที่ปรึกษา มีหน้าที่คอยอำนวยความสะดวก ซึ่งต้องคำนึงถึงความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ ดังนั้น มีนักการศึกษาได้นิยามความหมายของความพึงพอใจ แนวคิดทฤษฎี และการวัดความพึงพอใจ ไว้ดังนี้

ความหมายของความพึงพอใจ

สุรขฎา ศรีพิทักษ์ (2551: 59) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจ หมายถึง คุณภาพ สภาพ หรือระดับความพึงพอใจ เป็นมีผลมาจากความสนใจต่าง ๆ และทัศนคติของบุคคลที่มีต่องาน

ราชบัณฑิตยสถาน (2554) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจ หมายถึง พอใจ ชอบใจ

(Mores, 1995: 27 อ้างถึงใน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจหมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่สามารถลดความเครียดของผู้ที่ทำงานให้ลดน้อยลง ถ้าเกิดความเครียดมากจะทำให้เกิดความไม่พอใจในการทำงาน และความเครียดนี้มีผลมาจากความต้องการของมนุษย์ เมื่อมนุษย์มีความต้องการมากจะเกิดปฏิกิริยาเรียกร้องหาวิธีตอบสนอง ความเครียดก็จะลดลงหรือหมดไป ความพึงพอใจก็จะมากขึ้น

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบ หรือพอใจ มีความสุขหลังจากการปฏิบัติงาน หรือบรรลุวัตถุประสงค์ในสิ่งที่ตนต้องการ ซึ่งในแต่ละบุคคลจะมีระดับความพึงพอใจที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ รอบตัว

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

ในการลงมือปฏิบัติงาน ผู้ปฏิบัติจะเกิดความพึงพอใจต่องานมากหรือน้อยเพียงไร ขึ้นอยู่กับการปฏิบัติงานให้ลุล่วงสำเร็จตามวัตถุประสงค์ มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจไว้ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ศุภชัย ยาวะประภาส (2550: 220-221) ได้สรุปแนวคิดของนักทฤษฎีกลุ่มทฤษฎีที่เน้นการสร้าง ความพึงพอใจ ดังนี้

1. อับราฮัม เอช มาสโลว์ (Abraham H. Maslow)

ทฤษฎีลำดับขั้นของความต้องการของมาสโลว์ที่ว่าความต้องการของมนุษย์เปรียบเสมือนขั้นบันได มีทั้งหมด 5 ขั้น ได้แก่ ความต้องการทางกายภาพ ความต้องการทางด้านความปลอดภัย ความต้องการที่จะผูกพันในสังคม ความต้องการที่จะมีฐานะเด่นและได้รับการยกย่องในสังคม

และความต้องการที่จะประจักษ์ตน เมื่อความต้องการในขั้นตอนนี้ได้รับการตอบสนองแล้ว บุคคลจึงจะเกิดความต้องการในระดับต่อไปตามลำดับ

2. เฟรดเดริก เฮอร์ซเบิร์ก (Frederick Herzberg)

ทฤษฎีปัจจัยจูงใจ ปัจจัยสุขวิทยาศาสตร์ของเฮอร์ซเบิร์ก เสนอว่าการทำงานที่จะทำให้ผู้ปฏิบัติงานเกิดความพึงพอใจในงานต้องสร้างปัจจัยจูงใจ อันได้แก่ ความสำเร็จ การยอมรับ การยกย่อง ความก้าวหน้า ความรับผิดชอบ และลักษณะของงาน สำหรับปัจจัยสุขวิทยา อันได้แก่ เงินเดือน ค่าจ้าง เงื่อนไขในการทำงาน นโยบายขององค์กร และรูปแบบการบังคับบัญชา นั้น สามารถป้องกันไม่ให้เกิดความไม่พอใจในงาน แต่สร้างความพอใจในงานไม่ได้

3. เดวิด แมคเคลแลนด (David McClelland)

ความต้องการของมนุษย์ตามแนวคิดของแมคเคลแลนดมี 3 เรื่อง คือ ความต้องการประสบความสำเร็จ ความต้องการด้านสัมพันธ์ภาพ ความต้องการอำนาจและความต้องการที่แตกต่างกันจะนำไปสู่พฤติกรรมของบุคคลที่ต่างกัน

4. เคลย์ตัน เอลเดอร์เฟอร์ (Clayton Alderfer)

เอลเดอร์เฟอร์ประยุกต์ทฤษฎีของมาสโลว์ โดยการปรับลำดับขั้นของความต้องการจาก 5 ลำดับ เหลือเพียง 3 ลำดับ และเสนอในชื่อทฤษฎี ERG ซึ่งได้แก่ ความต้องการในการดำรงอยู่ ความต้องการด้านสัมพันธ์ภาพ และความต้องการที่จะเจริญเติบโต

5. เฮนรี เอ มูเรย์ (Henry A. Murray)

มูเรย์ได้ระบุความต้องการของมนุษย์ออกเป็น 2 ประเภท คือ ความต้องการขั้นพื้นฐาน หรือเพื่อการดำรงขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ที่เรียกว่า Viscerogenic เช่น น้ำ การตอบสนองทางเพศ การจับถ่าย และความต้องการขั้นที่สอง ที่เรียกว่า Psychogenic เช่น ความสำเร็จ ความผูกพันกับผู้อื่น ความเป็นเอกเทศ การครอบงำ และอำนาจ เป็นต้น

6. คริส อากิริส (Chris Argyris)

อากิริสเสนอมุมมองที่ว่า มนุษย์ต้องการเติบโตและผ่านกระบวนการพัฒนาการเป็นผู้ใหญ่นั้น องค์กรจำเป็นต้องจัดโครงการที่เน้นการควบคุมให้น้อยลง และส่งเสริมประชาธิปไตยในองค์กรให้มากขึ้น

7. ดักลาส แมกเกรเกอร์ (Douglas Mc Gregor)

แมกเกรเกอร์มีข้อเสนอสมมติฐานเกี่ยวกับผู้ปฏิบัติงานว่า ผู้ปฏิบัติงานมีอยู่ 2 ประเภท คือ ประเภท X และประเภท Y ซึ่งในแต่ละประเภทต้องมีการตอบสนองต่างกัน คือ ผู้ปฏิบัติงานประเภท X ต้องการบังคับ ขาดความรับผิดชอบ และไม่มีความทะเยอทะยาน แต่ปรารถนาชีวิตการทำงาน

ที่มั่นคงเหนือสิ่งอื่นใด ในขณะที่ผู้ปฏิบัติงานประเภท Y มีความรับผิดชอบในงานสูง มีวินัยในตนเองสูง ดังนั้น องค์กรต้องใช้วิธีการจูงใจให้เหมาะสมกับผู้ที่ปฏิบัติงานแต่ละประเภท

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2551: 148) ได้กล่าวถึงทฤษฎีของมาสโลว์ (Maslow's general theory of human motivation) ว่า มาสโลว์ได้กล่าวถึง ความต้องการของมนุษย์ (Human basic needs) แบ่งออกเป็น 5 ชั้น และความต้องการชั้นแรกจะต้องได้รับการตอบสนอง ก่อนจึงจะสามารถสนองความต้องการชั้นต่อไปได้ ดังนี้

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ เน้นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิต ได้แก่ อาหาร อากาศ ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ความต้องการพักผ่อน เป็นต้น

2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) ความมั่นคงในชีวิต ทั้งที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน และอนาคต ความเจริญก้าวหน้า ความอบอุ่นใจ

3. ความต้องการทางสังคม (Social Needs) เป็นสิ่งจูงใจที่สำคัญต่อการเกิดพฤติกรรม ต้องการให้สังคมยอมรับตนเองเข้าเป็นสมาชิก ต้องการความเป็นมิตร ความรักจากเพื่อนร่วมงาน

4. ความต้องการมีฐานะ (Esteem Needs) มีความอยากเด่นในสังคม ความมีชื่อเสียง อยากให้บุคคลอื่นยกย่องสรรเสริญตน อยากมีความเป็นอิสระ เสรีภาพ

5. ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในชีวิต (Self-actualization Needs) เป็นความต้องการระดับสูง อยากให้ตนเองประสบความสำเร็จทุกอย่างในชีวิต ซึ่งเป็นไปได้ยาก

จากการศึกษาแนวคิดของนักการศึกษาข้างต้นสรุปได้ว่า ความต้องการของมนุษย์มีหลายปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยด้านกายภาพ ปัจจัยด้านสังคม ปัจจัยฐานะการเงิน เป็นต้น ดังนั้น ในการตอบสนองความต้องการของนักเรียน ผู้สอนต้องใช้วิธีในการจูงใจและเสริมแรงให้เหมาะสมกับนักเรียน เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความต้องการ และสนองความต้องการในระดับที่สูงขึ้นจนประสบผลสำเร็จ

การวัดและประเมินความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นความต้องการของมนุษย์ ในการศึกษาถึงความความพึงพอใจของบุคคลต่าง ๆ จึงจำเป็นต้องมีเครื่องมือในการวัดระดับความพึงพอใจ โดยมีนักการศึกษาหลายท่าน สรุปไว้ดังนี้

สำเร็จ บุญเรืองรัตน์ (2554: 91) ได้กล่าวว่า การวัดจิตพิสัยมีหลายวิธีด้วยกัน ได้แก่

1. การสังเกต ได้แก่ การสังเกตพฤติกรรมหรืออากัปกริยาต่าง ๆ ของบุคคล เช่น สังเกตความสนใจต่อการเรียนวิชาต่าง ๆ ในแง่ความตั้งใจ การศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม การผลิตสิ่งของประดิษฐ์ การติดตามข่าว

2. การสัมภาษณ์ ได้แก่ การสอบถามความรู้ที่ชื่นชอบ-ไม่ชอบ ความอยากได้-ไม่อยากได้ การยอมรับ-ไม่ยอมรับ เป็นต้น

3. แบบสอวัด เช่น แบบสอวัดเจตคติ แบบสอวัดความสนใจ แบบสอวัดคุณธรรม จริยธรรม ลักษณะของแบบสอวัดมีหลายแบบตามชื่อผู้กำหนดรูปแบบ ได้แก่ แบบสอวัดของ ลิลเคิร์ต (Lilert) เป็นแบบสอวัดประมาณค่าในลักษณะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย แบบสอวัดของ ออสกู๊ด (Osgood) เป็นแบบสอวัดประมาณค่าคุณลักษณะของสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามความรู้สึกที่เป็นจริง แบบสอวัดของ กัตต์แมน (Guttman) แบบวัดเชิงสถานการณ์ เป็นการกำหนดสถานการณ์สมมติให้ และสมมติให้ผู้ตอบเผชิญอยู่ในสถานการณ์นั้น ผู้ตอบรู้สึกเช่นไร จะวางตัวหรือปฏิบัติเช่นไร และแบบจับคู่ โดยให้ผู้ตอบเลือกจับคู่ในสิ่งที่ตนสนใจ หรือเกี่ยวข้อง เช่น จับคู่อาชีพที่สนใจ เป็นต้น

จากข้อความข้างต้นสรุปได้ว่า การวัดและการประเมินความพึงพอใจมีความสำคัญในด้านการเรียนการสอน เพราะสามารถอธิบายความตั้งใจ ความสนใจ ความชอบในการเรียนวิชานั้น ๆ ซึ่งการวัดและการประเมินความพึงพอใจมีหลายวิธี เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ การใช้แบบสอบถาม เป็นต้น ครูควรเลือกใช้วิธีที่ตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนด ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วัดความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง จากแบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ในด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการใช้สื่อในการจัดการเรียนรู้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ เรื่อง การฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง สามารถสรุปเป็นประเด็นได้ดังนี้

งานวิจัยในประเทศ

ราตรี โคบำรุง (2550) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนเรียนด้านการฟังนักเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 14.77 คะแนน ด้านการพูดได้คะแนนเฉลี่ย 5.67 ผ่านเกณฑ์ 31 คน คิดเป็นร้อยละ 77.50 หลังเรียนด้านการฟังได้คะแนนเฉลี่ย 17.62 คะแนนด้านการพูดได้คะแนนเฉลี่ย 7.75 คะแนน ผ่านเกณฑ์ 40 คน คิดเป็นร้อยละ 100 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังจากได้เรียนรู้ด้วยการ

จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทาง สูงกว่าก่อนได้รับการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชุตินา แซ่ตั้ง (2555) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียน โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีความสัมพันธ์กันระดับมากในเชิงบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

กุลิสรา พิมล (2557) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ผลการศึกษาพบว่า จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน พบว่าความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย 27.51 คะแนน สูงกว่าก่อนการทดลองที่มีค่าเฉลี่ย 19.70 คะแนน และจากการสังเกตนักเรียนกลุ่มทดลองหลังจบการทดลองตามแผนการสอนที่ 1, 5, 9 และ 13 โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนพบว่าความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง มีการพัฒนาขึ้นโดยลำดับ กล่าวคือ ตั้งแต่ระยะที่ 1 และระยะที่ 2 มีค่าเฉลี่ย 3.96 อยู่ในระดับมาก ระยะที่ 3 มีค่าเฉลี่ย 4.18 อยู่ในระดับมาก ระยะที่ 4 มีค่าเฉลี่ย 4.63 อยู่ในระดับมากที่สุด

ปัทิตตา ดิวงค์ (2557) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-พูด โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง อยู่ในระดับมากที่สุด

งานวิจัยต่างประเทศ

นอกจากงานวิจัยในประเทศแล้ว การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางถูกนำไปใช้ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในต่างประเทศด้วยเช่นกัน

Gordon (2000) ได้ศึกษาเรื่อง Elementary Example of Total Physical Response: A Strategy for Beginning ELLs โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางกับวิชาต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ นาฏศิลป์ และทัศนศิลป์ กับนักเรียนระดับประถมศึกษาแห่งหนึ่งในประเทศสหรัฐอเมริกา ผลการทดลองสรุปได้ว่า วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสามารถใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพกับการสอนผู้เรียนที่อยู่ในวัยเด็ก เด็กสามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว และเริ่มต้นจากความเข้าใจ ต่อมาก็สามารถแสดงผลของความเข้าใจของตนเองได้

Ray Kuo และคณะ (2014) ได้ศึกษาเรื่อง The effects of Embodiment-based TPR approach on student English vocabulary learning achievement, retention and acceptance โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มที่หนึ่งสอนโดยใช้วิธีการแบบตอบสนองด้วยท่าทางดั้งเดิม กลุ่มที่สองสอนโดยใช้วิธีว่าเป็นสื่อการเรียนเรียกว่า Embodiment-based TPR approach ผู้วิจัยใช้บทเรียนเป็นคำศัพท์กีฬา 4 ประเภท คือ กีฬาวอลเลย์บอล กีฬาการต่อสู้ กีฬามวย และกีฬาเทควันโด สรุปได้ว่า การสอนด้วยวิธีการตอบสนองด้วยท่าทางทั้งสองแบบไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ นักเรียนสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้เพิ่มขึ้นจากการสอนทั้งสองวิธี แต่การสอนด้วยการใช้วิธีทำให้กลุ่มตัวอย่างมีความคงทนในการจดจำคำศัพท์ได้มากกว่า Ray ได้เสนอความคิดว่าเทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีการสอนที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติตามความเข้าใจของภาษาจึงเป็นวิธีการสอนที่เหมาะสมกับเด็กเล็กหรือผู้ที่เริ่มต้นเรียนภาษา

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศข้างต้นสรุปได้ว่า งานวิจัยที่ข้องเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง มีผลปรากฏว่า การจัดการเรียนรู้ดังกล่าวสามารถส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ เนื่องจากการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวมีลำดับขั้นตอนที่สามารถพัฒนาให้นักเรียนเกิดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษอย่างค่อยเป็นค่อยไปตามธรรมชาติของภาษา โดยเริ่มจากการฟังและสาธิตท่าทางให้ดู จากนั้นเมื่อนักเรียนเข้าใจในสิ่งที่ฟังแล้ว ผู้สอนจะให้นักเรียนปฏิบัติตาม เมื่อนักเรียนมีความพร้อม ผู้สอนจะให้นักเรียนฝึกพูดด้วยตนเองจนเกิดความถูกต้องและชำนาญ ตลอดจนสามารถพัฒนาการฟัง-พูดภาษาอังกฤษได้ นอกจากนี้ ผู้วิจัยหลายท่านได้ใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ มีผลพบว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางสามารถพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษได้จริง และยังช่วยในการพัฒนาด้านการจดจำคำศัพท์ ทำให้นักเรียนเข้าใจ

เนื้อหาได้ง่ายและแม่นยำขึ้น และผู้วิจัยได้นำเพลงแทรกเข้าในการจัดการเรียนรู้ เนื่องจากการเรียนรู้ผ่านเพลงจะทำให้การเรียนสนุกสนานและน่าสนใจ สามารถสร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียนภาษา ส่งผลให้นักเรียนรู้สึกชอบ และให้ความสนใจต่อการเรียนมากขึ้น ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้นำการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงเพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. แบบแผนการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดสตูล จำนวน 21 โรงเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 800 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/4 โรงเรียนอนุบาลมุสลิมสตูล จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 30 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) โดยมีวิธีการสุ่ม ดังนี้ คือ ชั้นที่ 1 สุ่มนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนของสำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดสตูล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 25 ห้องเรียน มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 800 คน ชั้นที่ 2 สุ่มนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลมุสลิมสตูล อำเภอเมือง จังหวัดสตูล ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 160 คน และชั้นที่ 3 สุ่มนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/4 โรงเรียนอนุบาลมุสลิมสตูล จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 30 คน

แบบแผนการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัยแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนกับกลุ่มเดียว One Group Pretest-Posttest Design (ไพศาล วรรค้ำ, 2555: 136) ตามตาราง ดังนี้

ตาราง 1 แบบแผนการวิจัย One Group Pretest-Posttest Design

ทดสอบก่อนเรียน (Pretest)	การจัดการเรียนรู้ (Treatment)	ทดสอบหลังเรียน (Posttest)
T ₁	X	T ₂
เมื่อ T ₁	แทน	การสอบก่อนที่จะจัดกระทำการทดลอง (Pretest)
X	แทน	การดำเนินกิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง (Treatment)
T ₂	แทน	การสอบหลังจากที่จัดกระทำการทดลอง (Posttest)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง จำนวน 20 แผน
2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง เป็นแบบทดสอบที่ผู้สอนให้นักเรียนฟังเพลง ข้อความ และบทสนทนา รวมทั้งหมด 6 ข้อ โดยตอบคำถามปากเปล่า ซึ่งทำการทดสอบทีละคน โดยใช้เกณฑ์การประเมิน Rubrics 4 ระดับ
3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง เป็นแบบทดสอบที่ผู้สอนให้นักเรียนดูภาพเดี่ยว แผนที่ และภาพชุด รวมทั้งหมด 6 ภาพ โดยพูดบรรยายปากเปล่า ซึ่งทำการทดสอบทีละคน โดยใช้เกณฑ์การประเมิน Rubrics 4 ระดับ

4. แบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 10 ข้อ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง และศึกษาเอกสารความรู้เกี่ยวกับเพลง

1.2 ศึกษาตัวชี้วัด สาระสำคัญ และมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษของชั้นระดับประถมศึกษาปีที่ 3 สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

1.3 เขียนแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วยมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระสำคัญ สาระการเรียนรู้ กระบวนการจัดการเรียนรู้และสื่อการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล เครื่องมือวัดผลและประเมินผล และเกณฑ์การประเมินผล จำนวน 20 แผน โดยใช้เวลาแผนละ 1 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมง ซึ่งเนื้อหาที่ใช้ในแผนมีความเหมาะสมกับผู้เรียน และเกี่ยวข้องกับผู้เรียนในชีวิตประจำวัน ดังนี้

ตาราง 2 โครงสร้างแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

แผนที่	หน่วย	เรื่อง	เพลง	ชั่วโมง
1-2	Greeting	Hello! How are you?	The Greetings Song	2
3		What's your name?	What's your name?	1
4-5		Where are you from?	Where are you from?	2
6	About You and Me	Part of body	Head Sholders knees and toes	1
7-8		What are you doing?	What're you doing?	2
9-10		What is your favorite?	My Favorite	2

ตาราง 8 (ต่อ)

แผนที่	หน่วย	เรื่อง	เพลง	ชั่วโมง
11	My School	My Subjects	Subject song	1
12-13		Supplied	School song	2
14-15		May I?	May I?	2
16-18	My Routine	Daily Activity	Daily Routine	3
19-20		My Hobby	Hobby	2
รวม				20

1.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาอังกฤษจำนวน 2 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน 1 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาขององค์ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้ ด้วยการหาค่าความเหมาะสม แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ เพื่อให้แผนการจัดการเรียนรู้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น โดยแปลงระดับความสอดคล้องเหมาะสมเป็นคะแนน ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2554: 121-122)

- ระดับ 5 หมายถึง องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้อง/เชื่อมโยง/ครอบคลุม/เหมาะสมมากที่สุด
- ระดับ 4 หมายถึง องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้อง/เชื่อมโยง/ครอบคลุม/เหมาะสมมาก
- ระดับ 3 หมายถึง องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้อง/เชื่อมโยง/ครอบคลุม/เหมาะสมปานกลาง
- ระดับ 2 หมายถึง องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้อง/เชื่อมโยง/ครอบคลุม/เหมาะสมน้อย
- ระดับ 1 หมายถึง องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้อง/เชื่อมโยง/ครอบคลุม/เหมาะสมน้อยมาก

เกณฑ์ที่เหมาะสมอยู่ที่ 3.50 ขึ้นไป

ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้มาหาค่าความเหมาะสม ซึ่งพบว่าผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 20 แผน จากผู้เชี่ยวชาญ ค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.77-4.98$) (ดังภาคผนวก ง)

1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/5 โรงเรียนอนุบาลมุสลิมสตูล ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อดูความเหมาะสมของเวลา และกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ในแต่ละชั่วโมง

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ มาปรับปรุงแล้วนำมาเป็นต้นฉบับสำหรับนำไปใช้ในการสอนกับกลุ่มตัวอย่าง (ดังภาคผนวก ค)

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนอง ด้วยท่าทางร่วมกับเพลง ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

2.1 ศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับความสามารถในการฟัง ตัวชี้วัดชั้นปี เพื่อกำหนดจุดประสงค์ และเนื้อหาที่จะใช้สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง

2.2 กำหนดโครงสร้างเนื้อหาที่จะนำมาสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถในการฟัง ดังนี้

ตาราง 3 ตารางวิเคราะห์แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ	จำนวน ข้อสอบที่สร้าง	จำนวน ข้อสอบที่เลือก
1. ฟังเพลงแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญได้	4	2
2. ฟังข้อความแล้วสรุปสั้น ๆ ได้	4	2
3. ฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดได้	4	2
รวม	12	6

2.3 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเป็นแบบทดสอบที่ผู้สอนให้นักเรียนฟังเพลง ข้อความ และบทสนทนา รวมทั้งหมด 6 ข้อ โดยตอบคำถามปากเปล่า ซึ่งทำการทดสอบเป็นรายบุคคล โดยประยุกต์ใช้เกณฑ์การวัดและประเมินของ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2551: 187) โดยจัดระดับความสามารถในการฟังอยู่ในระดับการสื่อสาร ดังนี้ 1) ฟังเพลงแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญได้ 2) ฟังข้อความแล้วสรุปสั้น ๆ ได้ 3) ฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดได้ โดยแบ่งเกณฑ์การวัดและประเมินผลในการให้คะแนนเป็นระดับต่ำสุดคือ 1 และระดับสูงสุดคือระดับ 4 ซึ่งมีคำอธิบายเกณฑ์ดังนี้

ตาราง 10 เกณฑ์การวัดและประเมินผลความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

ระดับ คะแนน	เกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ				คะแนน รวม
	4	3	2	1	
1. ฟังเพลงแล้ว ตอบคำถาม เกี่ยวกับ ใจความ สำคัญได้	ฟังเพลงแล้ว ตอบคำถาม เกี่ยวกับใจความ สำคัญของเรื่อง ได้ถูกต้อง จำนวน 3 ข้อขึ้นไป	ฟังเพลงแล้ว ตอบคำถาม เกี่ยวกับใจความ สำคัญของเรื่อง ได้ถูกต้อง จำนวน 2 ข้อ	ฟังเพลงแล้ว ตอบคำถาม เกี่ยวกับใจความ สำคัญของเรื่อง ได้ถูกต้อง จำนวน 1 ข้อ	ฟังเพลงแล้ว ตอบคำถาม เกี่ยวกับใจความ สำคัญของเรื่อง เป็นคำสั้น ๆ ได้	4
2. ฟังข้อความ แล้วสรุป สั้น ๆ ได้	ฟังข้อความแล้ว สามารถสรุป สั้น ๆ ได้ถูกต้อง จำนวน 3 ข้อขึ้นไป	ฟังข้อความแล้ว สามารถสรุป สั้น ๆ ได้ถูกต้อง จำนวน 2 ข้อ	ฟังข้อความแล้ว สามารถสรุป สั้น ๆ ได้ถูกต้อง จำนวน 1 ข้อ	ฟังข้อความแล้ว สามารถสรุป เป็นคำสั้น ๆ ได้	4
3. ฟังบทสนทนา แล้วตอบ คำถามเกี่ยวกับ รายละเอียดได้	ฟังบทสนทนา แล้วสามารถตอบ คำถามได้ถูกต้อง จำนวน 3 ข้อขึ้นไป	ฟังบทสนทนา แล้วสามารถตอบ คำถามได้ถูกต้อง จำนวน 2 ข้อ	ฟังบทสนทนา แล้วสามารถตอบ คำถามได้ถูกต้อง จำนวน 1 ข้อ	ฟังบทสนทนา แล้วสามารถ ตอบคำถาม เป็นคำสั้น ๆ ได้	4
รวม					12

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

คะแนนการพัฒนาศักยภาพในการฟังภาษาอังกฤษ มีรายละเอียด ดังนี้

10 - 12 คะแนน หมายถึง ดีมาก

7 - 9 คะแนน หมายถึง ดี

4 - 6 คะแนน หมายถึง ปานกลาง

1 - 3 คะแนน หมายถึง พอใช้

2.4 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence: IOC) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาอังกฤษ 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านทางด้านหลักสูตรและการสอน 1 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญทางด้านการวัดและประเมินผล 1 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาสาระการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ ตัวชี้วัดชั้นปี พฤติกรรมที่ต้องการวัด โดยแปลงระดับความสอดคล้อง (IOC) ของ ล้วน สายยศ (2539: 249) มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อแบบทดสอบวัดตามจุดประสงค์
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อแบบทดสอบวัดตามจุดประสงค์
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อแบบทดสอบไม่วัดตามจุดประสงค์

ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้มาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากการประเมินผล พบว่าแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษทุกข้อมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (ดังภาคผนวก ง)

2.5 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษไปทดลองสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/5 โรงเรียนอนุบาลมุสลิมสตูล ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน และหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค(Cronbach) พบว่าได้ค่าความเชื่อมั่น 0.63 (ดังภาคผนวก ง)

2.6 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง หลังจากที่ยื่นจบแผนการจัดการเรียนรู้ที่กำหนด

3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

3.1 ศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับความสามารถในการพูด ตัวชี้วัดชั้นปี เพื่อกำหนดจุดประสงค์และเนื้อหาที่จะใช้สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง

3.2 กำหนดโครงสร้างเนื้อหาที่จะนำมาสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถในการพูด ดังนี้

ตาราง 11 ตารางวิเคราะห์แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ	จำนวน ข้อสอบที่สร้าง	จำนวนข้อสอบ ที่เลือก
1. พูดบรรยายภาพเดี่ยวได้	4	2
2. บอกทิศทางจากแผนที่ได้	4	2
3. พูดบรรยายภาพชุดได้	4	2
รวม	12	6

3.3 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยเป็นแบบทดสอบที่ผู้สอนให้นักเรียนดูภาพเดี่ยว แผนที่ และภาพชุด รวมทั้งหมด 6 ภาพ แล้วพูดบรรยายปากเปล่า โดยทำการทดสอบทีละคน ซึ่งประยุกต์ใช้เกณฑ์การวัดและประเมินของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2551: 188) โดยจัดระดับความสามารถในการพูดอยู่ในระดับการสื่อสาร ดังนี้ 1) พูดบรรยายภาพเดี่ยวได้ 2) บอกทิศทางจากแผนที่ได้ และ 3) พูดบรรยายภาพชุดได้ โดยแบ่งเกณฑ์การวัดและประเมินผลในการให้คะแนนเป็นระดับต่ำสุดคือ 1 และระดับสูงสุดคือระดับ 4 ซึ่งมีคำอธิบายเกณฑ์ ดังนี้

ตาราง 12 เกณฑ์การวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ระดับ คะแนน	เกณฑ์การวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ				คะแนน รวม
	4	3	2	1	
ประเด็น การประเมิน					
1. พูดบรรยาย ภาพเดี่ยวได้	พูดต่อเนื่องได้ ถูกต้องชัดเจน สื่อสารได้ จำนวน 5 ประโยค ขึ้นไป	พูดถูกต้อง แต่ไม่ต่อเนื่อง และยังพอ สื่อสารได้ จำนวน 4 ประโยค	พูดเป็นคำ สื่อสารได้ แต่ไม่ชัดเจน จำนวน 3 ประโยค	พูดเป็นคำ สื่อสารได้ แต่ไม่ชัดเจน จำนวน 1-2 ประโยค	4
2. บอกทิศทาง จากแผนที่ได้	พูดต่อเนื่องได้ ถูกต้องชัดเจน สื่อสารได้ จำนวน 5 ประโยค ขึ้นไป	พูดถูกต้อง แต่ไม่ต่อเนื่อง และยังพอ สื่อสารได้ จำนวน 4 ประโยค	พูดเป็นคำ สื่อสารได้ แต่ไม่ชัดเจน จำนวน 3 ประโยค	พูดเป็นคำ สื่อสารได้ แต่ไม่ชัดเจน จำนวน 1-2 ประโยค	4
3. พูดบรรยาย ภาพพูดได้	พูดต่อเนื่องได้ ถูกต้องชัดเจน สื่อสารได้ จำนวน 5 ประโยค ขึ้นไป	พูดถูกต้อง แต่ไม่ต่อเนื่อง และยังพอ สื่อสารได้ จำนวน 4 ประโยค	พูดเป็นคำ สื่อสารได้ แต่ไม่ชัดเจน จำนวน 3 ประโยค	พูดเป็นคำ สื่อสารได้ แต่ไม่ชัดเจน จำนวน 1-2 ประโยค	4
					รวม 12

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

คะแนนการพัฒนาศักยภาพในการพูดภาษาอังกฤษ มีรายละเอียด ดังนี้

10 - 12 คะแนน หมายถึง ดีมาก

7 - 9 คะแนน หมายถึง ดี

4 - 6 คะแนน หมายถึง ปานกลาง

1 - 3 คะแนน หมายถึง พอใช้

3.4 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาอังกฤษ 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านทางด้านหลักสูตรและการสอน 1 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญทางการวัดและประเมินผล 1 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา สารการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ ตัวชี้วัดชั้นปี พฤติกรรมที่ต้องการวัด โดยแปลงระดับความสอดคล้อง (IOC) ของ (ล้วน สายยศ, 2539: 249) มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อแบบทดสอบวัดตามจุดประสงค์
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อแบบทดสอบวัดตามจุดประสงค์
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อแบบทดสอบไม่วัดตามจุดประสงค์

ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้มาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากการประเมินผลพบว่า แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษทุกข้อมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (ดังภาคผนวก ง)

3.5 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษไปทดลองสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/5 โรงเรียนอนุบาลมุสลิมสตูล ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน หาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค(Cronbach) พบว่าได้ค่าความเชื่อมั่น 0.68 (ดังภาคผนวก ง)

3.6 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง หลังจากที่ได้รับแจ้งแผนการจัดการเรียนรู้ที่กำหนด

4. แบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1.1 ศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับทฤษฎีความพึงพอใจ การวัดและประเมินผลความพึงพอใจ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) เป็น 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง น้อย

1.2 กำหนดข้อคำถามที่จะนำมาสร้างแบบประเมินความพึงพอใจ โดยศึกษาจากการวิจัยเบื้องต้น (บุญชม ศรีสะอาด, 2554: 114) และนำมาประยุกต์ใช้สร้างเป็นแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งประกอบด้วยคำถาม 3 ด้าน คือ ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการใช้สื่อการจัดการเรียนรู้ จำนวน 10 ข้อ ดังนี้

ตาราง 13 ตารางวิเคราะห์ข้อคำถามแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนอง
ด้วยท่าทางร่วมกับเพลงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ข้อคำถาม	จำนวนคำถาม (ข้อ)
1. ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้	3
2. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้	4
3. ด้านการใช้สื่อการจัดการเรียนรู้	3
รวม	10

1.3 สร้างแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง
ร่วมกับเพลงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1 ฉบับ มีทั้งหมด 10 ข้อ เป็นแบบประเมิน
ความพึงพอใจแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) แบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ พึงพอใจมาก
พึงพอใจปานกลาง และพึงพอใจน้อย ดังนี้

ให้ 3 คะแนน	หมายถึง	พึงพอใจมาก
ให้ 2 คะแนน	หมายถึง	พึงพอใจปานกลาง
ให้ 1 คะแนน	หมายถึง	พึงพอใจน้อย

กำหนดเกณฑ์การพิจารณาความพึงพอใจของนักเรียนจากเกณฑ์การให้คะแนน
โดยปรับปรุงจากหนังสือการวิจัยเบื้องต้น (บุญชม ศรีสะอาด, 2554: 117) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 2.51-3.00	มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50	มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50	มีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย

1.4 นำแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง
ร่วมกับเพลงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้าน
หลักสูตรและการสอน 1 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลและการประเมินผล 2 ท่าน ตรวจสอบ
ความถูกต้อง ความเหมาะสม และความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา พิจารณาลงความเห็นและให้คะแนน
โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง ดังนี้

+1	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับนิยามของความพึงพอใจ
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับนิยามของความพึงพอใจ
-1	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อคำถามไม่สอดคล้องกับนิยามของความพึงพอใจ

ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้มาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากการประเมินผล พบว่าแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงทุกข้อ มีความสอดคล้องกับนิยามของความพึงพอใจ (ดังภาคผนวก ง)

1.5 นำแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญมาทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/5 โรงเรียนอนุบาลมุสลิมสตูด ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน หลังจากนั้นนำแบบประเมินความพึงพอใจมาหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) พบว่าได้ค่าความเชื่อมั่น 0.83 (ดังภาคผนวก ง)

1.6 จัดทำแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ฉบับสมบูรณ์

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการทดลองด้วยตนเองกับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/4 โรงเรียนอนุบาลมุสลิมสตูด อำเภอเมือง จังหวัดสตูล สำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดสตูล จำนวน 30 คน โดยใช้เวลาในการทดลองจำนวน 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง รวมเวลาที่ใช้ดำเนินการทดลอง 20 ชั่วโมง ทั้งนี้ไม่รวมเวลาปฐมนิเทศ แบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน ระยะเวลาในการทดลอง คือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โดยมีลำดับขั้นตอนในการทดลอง ดังนี้

1. ปฐมนิเทศนักเรียนเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ เรื่อง Greeting, About You and Me, My School และ My Routine บทบาทของนักเรียน จุดประสงค์ของการเรียน และเกณฑ์การวัดและประเมินผล

2. ทดสอบการฟัง-พูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน (Pre-test) เพื่อตรวจสอบความรู้พื้นฐานของนักเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง ดังนี้

- 2.1 ทดสอบการฟัง โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษซึ่งเป็นแบบทดสอบที่ผู้สอนให้นักเรียนฟังเพลง ข้อความ และบทสนทนา รวมทั้งหมด 6 ข้อ แล้วตอบคำถามปากเปล่าโดยทำการทดสอบทีละคน ซึ่งประยุกต์ใช้เกณฑ์การวัดและประเมินของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2551: 187) โดยจัดระดับความสามารถในการฟังอยู่ในระดับการสื่อสาร ดังนี้ 1) ฟังเพลงแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญได้ 2) ฟังข้อความแล้วสรุปสั้น ๆ ได้

3) ฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดได้ โดยแบ่งเกณฑ์การวัดและประเมินผลในการให้คะแนนเป็นระดับต่ำสุดคือ 1 และระดับสูงสุดคือระดับ 4

2.2 ทดสอบการพูด โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูด ซึ่งเป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยเป็นแบบทดสอบที่ผู้สอนให้นักเรียนดูภาพเดี่ยว แผนที่ และภาพชุด รวมทั้งหมด 6 ภาพ แล้วพูดปากเปล่า โดยทำการทดสอบทีละคน ซึ่งประยุกต์ใช้เกณฑ์การวัดและประเมินของ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2551: 188) โดยจัดระดับความสามารถในการพูดอยู่ในระดับการสื่อสาร ดังนี้ 1) นักเรียนสามารถพูดบรรยายภาพเดี่ยวได้ 2) นักเรียนสามารถบอกทิศทางจากแผนที่ได้ 3) นักเรียนสามารถพูดบรรยายภาพชุดได้ โดยแบ่งเกณฑ์การวัดและประเมินผลในการให้คะแนนเป็นระดับต่ำสุดคือ 1 และระดับสูงสุดคือระดับ 4

3. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างตามแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง เรื่อง Greeting, About You and Me, My School และ My Routine ตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิต (Demonstration) หมายถึง เป็นขั้นตอนที่นำเข้าสู่บทเรียน โดยผู้สอนพูดภาษาอังกฤษพร้อมสาธิตท่าทาง และนักเรียนปฏิบัติตามเป็นจำนวนหลายครั้ง เช่น Stand up, Sit down, Open, Run, Walk, Jump, Listen and Sleep

ขั้นที่ 2 ขั้นลังเล (Hesitation) หมายถึง เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนพูดออกคำสั่ง โดยไม่สาธิตท่าทางให้นักเรียนดู ให้นักเรียนลงมือปฏิบัติด้วยตนเองเพื่อเป็นการฝึกให้นักเรียนให้ลองฝึกทดลองถูก ผู้สอนจะออกคำสั่งจนกระทั่งนักเรียนสามารถแสดงท่าทางได้อย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นทดสอบ (Test) หมายถึง เป็นขั้นตอนที่ประเมินนักเรียน โดยผู้สอนนำเพลงมาใช้ในการทดสอบนักเรียน เพื่อวัดความสามารถในการฟังและปฏิบัติตามได้อย่างคล่องแคล่ว

ขั้นที่ 4 ขั้นออกคำสั่งใหม่ ๆ แปลก ๆ (Novelty) หมายถึง เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนออกคำสั่งใหม่ ๆ และแปลก ๆ เพื่อให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนาน และมีความสุขกับการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น Walk like the duck, walk with one foot, run to the tree and Jump to teacher.

ขั้นที่ 5 ขั้นสลับบทบาท (Role-reversal) หมายถึง เป็นขั้นตอนที่สรุปบทเรียน โดยผู้สอนให้โอกาสนักเรียนออกมาเป็นผู้ออกคำสั่งหน้าชั้นเรียน เพื่อวัดความสามารถในการพูด และสรุปองค์ความรู้ที่ได้เรียนไปแล้ว ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง

4. หลังจากเรียนครบแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงแล้ว ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือมาทำการทดสอบนักเรียน ดังนี้

4.1 แบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) เป็นแบบทดสอบชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน

4.2 ทำแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 10 ข้อ

5. รวบรวมข้อมูลจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงก่อนเรียนและหลังเรียน และนำแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงของนักเรียน มาวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

1. สถิติพื้นฐาน

- 1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนน
- 1.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง สถิติที่ใช้ในการหาค่าคุณภาพเครื่องมือ ได้แก่

2.1.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยหาค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ (เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ)

2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง สถิติที่ใช้ในการหาค่าคุณภาพเครื่องมือ ได้แก่

2.2.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

2.2.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

2.3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง สถิติที่ใช้ในการหาค่าคุณภาพเครื่องมือ ได้แก่

2.3.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

2.3.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

2.4 แบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สถิติที่ใช้ในการหาค่าคุณภาพเครื่องมือ ได้แก่

2.4.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

2.4.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง โดยเปรียบเทียบคะแนนทางการเรียนด้วยสูตร t-test Dependent (บุญชม ศรีสะอาด, 2556: 135-148)

3.2 เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง โดยเปรียบเทียบคะแนนทางการเรียนด้วยสูตร t-test Dependent (บุญชม ศรีสะอาด, 2556: 135-148)

3.3 หาค่าเฉลี่ยจากแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการใช้เกณฑ์ประเมินความพึงพอใจแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) แบ่งเป็น 3 ระดับ จากหนังสือการวิจัยเบื้องต้น (บุญชม ศรีสะอาด, 2554: 117) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 2.51-3.00	มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50	มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50	มีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง ซึ่งสามารถนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปได้ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์

n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน t – test
**	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 14

ตาราง 14 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง (n = 30)

ความสามารถในการฟัง	คะแนนเต็ม	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. ฟังเพลงแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญได้	24	10.33	1.37	22.77	1.04	42.82**
2. ฟังข้อความแล้วสรุปสั้น ๆ ได้	24	10.33	1.73	21.97	1.75	29.54**
3. ฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดได้	24	8.93	0.64	20.23	1.19	51.25**
ภาพรวม	72	31.37	3.26	61.90	3.61	43.77**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 14 พบว่า ค่าความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สามารถสรุปได้ว่า หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยหลังเรียน ($\bar{X} = 61.90$) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{X} = 31.37$) ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับ
เพลง ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 15

ตาราง 15 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง (n = 30)

ความสามารถในการพูด	คะแนน เต็ม	ก่อนเรียน		หลังเรียน		T
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. พูดบรรยายภาพเดี่ยวได้	8	3.70	1.09	6.77	0.77	14.70**
2. บอกทิศทางจากแผนที่ได้	8	3.77	1.01	6.70	0.70	16.39**
3. พูดบรรยายภาพชุดได้	8	3.90	0.88	6.57	0.82	14.69**
ภาพรวม	24	11.37	2.39	20.03	1.50	21.71**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 15 พบว่า ค่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
สามารถสรุปได้ว่า หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงสูงกว่าก่อนการ
จัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยหลังเรียน ($\bar{X} = 20.03$) สูงกว่า
ก่อนเรียน ($\bar{X} = 11.37$) ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 16

ตาราง 16 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D	ระดับความพึงพอใจ
ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้				
1	นักเรียนมีความสนุกสนานในการเรียน	2.80	0.41	มาก
2	นักเรียนมีความสุขในการร้องเพลง	2.87	0.35	มาก
3	นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้	2.83	0.38	มาก
	รวม	2.83	0.03	มาก
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้				
4	นักเรียนชอบการสาธิตการแสดงออกด้วยท่าทางของครู	2.77	0.43	มาก
5	นักเรียนชอบการพูดออกคำสั่งพร้อมกับการแสดงออกด้วยท่าทาง	2.77	0.50	มาก
6	นักเรียนชอบการแสดงออกด้วยท่าทางประกอบการฟัง-พูด	2.83	0.38	มาก
7	นักเรียนชอบการออกคำสั่งให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม	2.73	0.45	มาก
	รวม	2.80	0.06	มาก
ด้านการใช้สื่อการสอน				
8	นักเรียนชอบเพลงที่ครูนำมาใช้เพราะทำให้เกิดความสนุกกับการเรียน	2.90	0.31	มาก
9	นักเรียนชอบสื่อการสอนที่ใช้ในแต่ละกิจกรรมการเรียนรู้เพราะสามารถปฏิบัติได้จริงและมีความหลากหลาย	2.83	0.38	มาก
10	นักเรียนชอบสื่อการสอนเพราะทำให้นักเรียนเข้าใจในเนื้อหามากยิ่งขึ้น	2.83	0.38	มาก
	รวม	2.82	0.07	มาก
	รวมทั้งหมด	2.82	0.02	มาก

จากตาราง 16 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.82 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.83 รองลงมาคือ ด้านการใช้สื่อการสอน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.82 และด้านกิจกรรมการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.80 ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าความพึงพอใจมากที่สุดคือ ข้อที่ 8 นักเรียนชอบเพลงที่ครูนำมาใช้เพราะทำให้เกิดความสนุกกับการเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.90 และข้อที่มีค่าความพึงพอใจน้อยที่สุดคือ ข้อที่ 7 นักเรียนชอบการออกคำสั่งให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.73

บทที่ 4

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/4 โรงเรียนอนุบาลมุสลิมสตูล จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 30 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) โดยมีวิธีการสุ่ม ดังนี้ คือ ชั้นที่ 1 สุ่มนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนของสำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดสตูล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 25 ห้องเรียน มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 800 คน ชั้นที่ 2 สุ่มนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลมุสลิมสตูล อำเภอเมือง จังหวัดสตูล ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 160 คน และชั้นที่ 3 สุ่มนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/4 โรงเรียนอนุบาลมุสลิมสตูล จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง จำนวน 20 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง เป็นแบบทดสอบที่ผู้สอนให้นักเรียนฟังเพลง ข้อความ และบทสนทนา รวมทั้งหมด 6 ข้อ โดยตอบคำถามปากเปล่า ซึ่งทำการทดสอบทีละคน โดยใช้เกณฑ์การประเมิน Rubrics 4 ระดับ แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง เป็นแบบทดสอบที่ผู้สอนให้นักเรียนดูภาพเดี่ยว แผนที่ และภาพชุด รวมทั้งหมด 6 ภาพ โดยพูดบรรยายปากเปล่า ซึ่งทำการทดสอบทีละคน โดยใช้เกณฑ์การประเมิน Rubrics 4 ระดับ และแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

ร่วมกับเพลงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 10 ข้อ การวิเคราะห์หาข้อมูลใช้วิธี
หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏผลดังนี้

1. ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการ
จัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .01
2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการ
จัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .01
3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วย
ท่าทางร่วมกับเพลงอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.82$)

อภิปรายผล

ผลการวิจัยดังกล่าวมีประเด็นสำคัญที่ควรนำมาอภิปรายดังนี้

1. ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการ
จัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้เนื่องจากการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนภาษาตาม
กระบวนการการเรียนรู้ภาษาของนักเรียน โดยเริ่มจากการฟังไปสู่การพูด การอ่านและการเขียน
เป็นการสอนภาษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ สนับสนุนให้ผู้เรียนมีทักษะการใช้ภาษาทุกทักษะ
ให้สามารถนำไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วย
ท่าทางในกิจกรรมขั้นแรกนักเรียนจะได้รับการฝึกให้รับฟังผู้อื่น เรียกว่า ช่วงเงียบ (Silent Period) เป็น
ช่วงของการฟังก่อนการพูด เมื่อนักเรียนมีความพร้อมและเข้าใจในสิ่งที่ผู้อื่นพูดแล้วนักเรียนสามารถ
ตอบสนองด้วยการแสดงท่าทางออกมา หลังจากนั้นเมื่อนักเรียนมีความพร้อมและมั่นใจในสิ่งที่พูด
นักเรียนก็จะพูดออกมาด้วยการโต้ตอบด้วยคำ หรือ วลีสั้น ๆ ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า การจัดการ
เรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางนั้นมีประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองมาก
โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการฟัง-พูด (ชูปทอง กว้างสวัสดิ์, 2559: 31) นอกจากนี้การนำเพลงมาใช้

ประกอบในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทำให้มีอิทธิพลต่อความรู้สึกรักของนักเรียน สามารถกระตุ้นให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจ ช่วยให้นักเรียนมีเจตคติที่ดี จดจำเรื่องราวต่าง ๆ ได้ง่ายขึ้น แม่นยำเป็นเวลานาน และช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น และช่วยให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ (ณรงค์ กาญจนะ, 2553: 233) จากข้อมูลจะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงสามารถพัฒนาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนให้เพิ่มขึ้นได้ ซึ่งสอดคล้องกับ กุณิสรา พิมล (2557) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 19.70 และหลังเรียน 27.51 ซึ่งกล่าวได้ว่า ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้เนื่องจากธรรมชาติของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศจะไม่กล้าพูด หรือแม้จะกล้าพูด แต่ก็พูดได้ค่อนข้างช้า และพูดตะกุกตะกักเหมือนยังไม่พร้อมที่จะพูด ดังนั้นผู้สอนต้องไม่เร่งให้นักเรียนพูด ต้องให้ออกาสนักเรียนได้ฟังภาษาอังกฤษให้เข้าใจในระดับหนึ่งก่อน จากนั้นจึงให้นักเรียนลงมือปฏิบัติกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะการพูด และเมื่อนักเรียนปฏิบัติกิจกรรม ผู้สอนต้องให้ออกาสนักเรียนได้พูดภาษาในบรรยากาศที่รู้สึกว่ามันน่ากลัวและไม่น่าอายเมื่อพูดไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางในกิจกรรมขั้นแรกนักเรียนจะได้รับการฝึกให้รับฟังผู้อื่น จนกระทั่งเมื่อนักเรียนมีความพร้อมและเข้าใจในสิ่งที่ผู้อื่นพูดแล้วนักเรียนสามารถตอบสนองด้วยการแสดงท่าทางออกมา จากนั้นเมื่อนักเรียนมีความพร้อมและมั่นใจในสิ่งที่พูด นักเรียนก็จะพูดออกมาด้วยการโต้ตอบด้วยคำหรือวลีสั้น ๆ ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางนั้นมีประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการฟัง-พูด นอกจากนี้กิจกรรมที่ฝึกทักษะการพูดนั้นต้องเป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน ไม่ซับซ้อนเกินไป และเหมาะสมกับวัย เช่น การร้องเพลงที่มีเนื้อหาลำ ๆ หรือการร้องเพลงประกอบท่าทาง (ฐปทอง กว้างสวัสดิ์, 2559: 60-61) การนำเพลงมาใช้ประกอบในกิจกรรมการเรียนรู้สามารถสร้างแรงจูงใจให้เกิดการเรียนรู้และสร้างความจำในระยะยาว รวมทั้งการร้องเพลงเป็นจังหวะสามารถทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาได้โดยพูดเป็นประโยคแทนที่จะพูดเป็นคำ ๆ และมีการเว้นจังหวะได้อย่างถูกต้อง คุณเป็น

ธรรมชาติ ทั้งนี้ เพลงสามารถส่งเสริมทักษะในหลายด้านทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน ดังนั้น เพลงจึงสามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอนได้ทุกทักษะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการพูด เพราะเป็นทักษะที่ใช้มากที่สุดในชีวิตประจำวัน และเพลงยังก่อให้เกิดประสิทธิภาพทางการสื่อสารมากด้วยเช่นกัน (Kathleen, 1999) จากข้อมูลจะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงสามารถพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้เพิ่มขึ้นได้ ซึ่งสอดคล้องกับ ราตรี โคบำรุง (2550: 132) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทาง พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนเรียนด้านการฟังนักเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 14.77 คะแนน ด้านการพูดได้คะแนนเฉลี่ย 5.67 ผ่านเกณฑ์ 31 คน คิดเป็นร้อยละ 77.50 หลังเรียนด้านการฟังได้คะแนนเฉลี่ย 17.62 คะแนน ด้านการพูดได้คะแนนเฉลี่ย 7.75 คะแนน ผ่านเกณฑ์ 40 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลังจากได้เรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทางสูงกว่าก่อน ได้รับการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงอยู่ในระดับมาก

ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้เนื่องจากนักเรียนได้เรียนรู้โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง ซึ่งเนื้อหาได้สอดแทรกการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในภาษาอังกฤษง่ายขึ้นผ่านท่าทางที่ผู้สอนแสดงควบคู่ จึงทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ และมีความกระตือรือร้นต่อกิจกรรมการเรียนรู้ นอกจากนี้การนำเพลงมาใช้ประกอบการจัดกิจกรรมทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนไม่ตึงเครียด นักเรียนมีความสนุกสนานในการเรียน มีความสุขในการร้องเพลงและชอบเพลงที่ผู้สอนนำมาใช้ และมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้ตรงกับคำกล่าวของ Asher (1996) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางสามารถลดความตึงเครียดของบรรยากาศในห้องเรียนลงได้ เพราะผู้เรียนจะไม่ถูกบังคับให้แสดงความเข้าใจภาษาด้วยการพูดจนกว่าผู้เรียนจะเกิดความมั่นใจ และต้องการแสดงความเข้าใจดังกล่าวด้วยตนเอง ผู้สอนเป็นเพียงผู้ที่กระตุ้นในการรับรู้ และนักเรียนแสดงความเข้าใจภาษาของตนเองเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับ ชุตติมา แซ่ตั้ง (2555) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่เห็นว่าจะจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้ที่จะนำเสนอใน 2 ส่วน คือ ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ และข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง ผู้สอนควรศึกษาข้อมูลต่าง ๆ ของการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในเนื้อหาบทเรียนเพื่อสร้างความน่าสนใจและง่ายต่อความเข้าใจของนักเรียน

1.2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง ผู้สอนควรคำนึงถึงข้อปัญหาและข้อจำกัด เช่น เวลา เนื้อหา ไวยากรณ์ และเพลงที่ใช้ในกิจกรรมการเรียนรู้ ควรปรับให้เหมาะสม

1.3 ก่อนที่ผู้สอนจะจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง ผู้สอนควรชี้แจงเพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียน เช่น การจัดลำดับการทำกิจกรรมและเพลงที่ใช้ประกอบในการทำกิจกรรม เป็นต้น เพื่อให้กิจกรรมเป็นไปอย่างมีระเบียบและเกิดประสิทธิผลอย่างดี

1.4 ในขณะที่นักเรียนกำลังทำกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง หากมีข้อผิดพลาด ผู้สอนไม่ควรแก้ไขในทันทีเพราะจะทำให้การจัดกิจกรรมหยุดชะงัก นักเรียนอาจเกิดความไม่มั่นใจในการแสดงท่าทางต่อ ผู้สอนควรรอให้นักเรียนแสดงจนจบก่อนแล้วจึงร่วมกันอภิปรายให้ข้อเสนอแนะการแก้ไขต่าง ๆ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาเทคนิคหรือวิธีการสอนแบบต่าง ๆ ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2.2 ควรศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงภาษาอังกฤษในระดับชั้นอื่น ๆ และรายวิชาอื่นที่เป็นวิชาเกี่ยวกับการใช้ภาษา

2.3 ควรศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงที่มีท่าประกอบ
(Action Songs)

2.4 ควรศึกษาลักษณะของเพลงที่นำมาใช้ให้สอดคล้องกับนักเรียนและยุคสมัย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- _____. (2546). การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพมหานคร: รายงานวิจัยกองวิจัยทางการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- _____. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กุลิศรา พิมพ์. (2557). การพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ. (2555). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพมหานคร: โอ เอส พริ้นติ้ง เฮ้าส์.
- จุไรรัตน์ ลักษณ์ศิริ. (2550). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จิตาภา สุขพล้า. (2557). วาสนิพนธ์. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชุติมา แซ่ตั้ง. (2555). การศึกษาความสามารถด้านการฟัง และพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการและงานอาชีพ. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.
- ณรงค์ กาญจนะ. (2553). เทคนิคและทักษะการสอนเบื้องต้น เล่ม 1. กรุงเทพมหานคร: จรัสสินทวงศ์การพิมพ์.
- ธนุ ทดแทนคุณ และกานต์รวี แพทย์พิทักษ์. (2552). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: โอ เอส พริ้นติ้ง เฮ้าส์.
- รูปทอง กว้างสวัสดิ์. (2559). กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2554). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: สุริยวิทยาสาน.

- _____ (2556). **วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- ปติตดา ดิวงค์. (2557). **การพัฒนาความสามารถด้านการฟังการพูดโดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). **สุดยอดวิธีการสอนภาษาอังกฤษ นำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่**. นนทบุรี: ไทยร่วมเกล้า.
- ไพศาล วรคำ. (2555). **การวิจัยทางการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 4. มหาสารคาม: ตักสาการพิมพ์.
- มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2551). **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2554). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2546**. กรุงเทพมหานคร: นานมีบุ๊คพับลิเคชั่นส์.
- ราตรี โคบำรุง. (2550). **การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทาง**. ภาคนิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
- โรงเรียนอนุบาลมุสลิมสตูล. (2560). **หลักสูตรสถานศึกษา**. สตูล: โรงเรียนอนุบาลมุสลิมสตูล.
- ล้วน สายยศ. (2539). **เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้**. กรุงเทพมหานคร: ชมรมรักเด็ก.
- วิเศษ ชาญประโคน. (2550). **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ทริปเฟลด์ เอ็ดดูเคชั่น จำกัด.
- ศิริเพ็ญ อึ้งสิทธิพูนพร. (2552). **การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- ศุภชัย ยาวะประภาส. (2550). **การบริหารงานบุคคลภาครัฐไทย**. กรุงเทพมหานคร: จุดทอง.
- ศรีอัมพร ประทุมรัตน์. (2550). **กิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สถาบันภาษาอังกฤษ คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2555). **คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ตามกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาที่ เป็นสากล The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) ระดับชั้นมัธยมศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุทธพร รัตนกุล. (2550). **ความเป็นมาของการจัดการเรียนรู้ภาษา ภาษาอังกฤษในประเทศไทย**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุนิสา เบทส์. (2555). การใช้กิจกรรมพหุประสาทสัมผัสเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุรัชญา ศรีพิทักษ์. (2551). การพัฒนาหน่วยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสารร่วมกับวิธีสอนแบบฟัง-พูด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- แสงระวี ดอนบัวแก้ว. (2558). ภาษาศาสตร์สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). แนวทางการวัด และประเมินผลในชั้นเรียน กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2551). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- _____. (2551). แนวทางการวัดและประเมินผลในชั้นเรียน กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์องค์การ รับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- สำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดสตูล. (2558). รายงานการประเมินคุณภาพภายในสถานศึกษา. สตูล: สำนักงานการศึกษาเอกชนจังหวัดสตูล.
- สำเริง บุญเรืองรัตน์. (2554). การวัดและประเมินผลการศึกษา. เล่ม 2. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ เพิ่มทรัพย์การพิมพ์.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2532) การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญทัศน์.
- อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ. (2555). เหลียวหลังแลหน้าการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์หน้าต่างสู่โลกกว้าง.
- Asher, J. (1996). **Learning Another Language through Actions**. California: Sky Oaks Production.
- Blaine Ray. (2002). **Fluency through TPR Storytelling: Achieving real language acquisition in school**. Third-Fifth editions. Berkley: Command Performance Language Institute.
- Bloom. (1956). **Taxonomy of Educational Objectives**. Vol. 1: Cognitive Domain. New York: McKay.

- Canale & Swain. (1980). **Theoretical Bases of Communicative Approaches to Second Language Teaching and Testing**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Finocchiaro and Brumfit. (1983). **Communicative Methodology in Language Teaching: The Roles of Accuracy and Fluency**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Foley. (2005). **The Evaluation of Languages**. New York: Cambridge University Press.
- Gordon. (2000). Elementary Example of Total Physical Response: A Strategy for Beginning ELLs. **English Teaching Journal**. 18 (April), 5.
- Grenough. (2000). **Sing It! Learn English through Songs**. (Online). www.grenough.com/singit/why.html, September 13, 2017.
- Harris. (1990). **The Evaluation of Languages**. New York: Newbury House.
- Hymes. (1971). **Competence and Performance in Linguistic Theory**. London: Academic Press.
- Johnson & Johnson. (1999). **The Three Cs of Classroom and School Management**. New York: Newbury House.
- Kagan. (1994). **Cooperative Learning, Resources for Teachers**. San Juan Capistrano, CA: Kagan Cooperative Learning.
- Kathleen, B. E. (1999). "Speaking: a critical skill and a challenge". **English Journal**. 16 (March), 277.
- Krashen (1981). **Second Language Acquisition and Second Language Learning**. Oxford: Pergamon
- Krashen and Terrell (1983). **Second Language Acquisition and Second Language Learning**. Oxford: Pergamon Press.
- Nation. (2008). "Designing and Improving a language course." **English Teaching Journal**. 17 (April), 2-11.
- Nina Oktiana. (2012). **Teaching English Vocabulary By Using Total Physical Response (TPR) method At SDN Bandungkulon1**. (Online). www.publikasi.stkipsiliwangi.ac.id/karya-ilmiah-mahasiswa/teaching-english-vocabulary-by-using-total-physical-response-tpr-method-at-sdn-bandungkulon-1, September 13, 2017.
- Ray Kuo, F., Chih Hsu, Ch., Chieh Fang, W., Shing Chen, N. (2014). "The effects of Embodiment-based TPR approach on student English vocabulary learning achievement, retention and acceptance". **Journal of King Saud University**. 2014 (January), 63.
- Richards, J.C. and Rodgers, T.S. (2001). **Approaches and Methods in language Teaching New York**. New York: Cambridge University Press.

ภาคผนวก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

1. ดร. มนตรี เค่นดวง ตำแหน่ง อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์
สถานที่ทำงาน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
2. นางสาวสุธิศา ส่องศรี ตำแหน่ง อาจารย์ประจำแผนกวิชาภาษาอังกฤษ
สถานที่ทำงาน วิทยาลัยอาชีวศึกษาภูเก็ต
3. นางนงคัลักษณ์ วรรณโณกิจ ตำแหน่ง ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ (ภาษาอังกฤษ)
สถานที่ทำงาน โรงเรียนวัดนิคมประสาธมิตรภาพที่ ๑๔๕

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Hello! How are you?

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Greeting

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

รายวิชาภาษาอังกฤษ

เวลาเรียน 1 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารการแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

ต 1.2 ป.3/1 พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง

สาระสำคัญ

การฟัง-พูด สนทนาโต้ตอบเรื่องการทักทาย (Greeting) และประโยคพื้นฐานที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์

นักเรียนฟังเพลง The Greeting แล้วตอบคำถามได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

1. คำกล่าวที่ใช้ในการทักทาย Hello! Good morning. Good afternoon Good evening. Good night.
2. คำกล่าวเมื่อต้องการบอกลา Good bye. See you. Good night. Nice to meet you.

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ความสามารถในการสื่อสาร
2. ความสามารถในการคิด

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. ใฝ่เรียนรู้
2. มุ่งมั่นในการทำงาน

ทักษะการคิด/กระบวนการเรียนรู้

1. ทักษะการฟัง-พูด
2. ทักษะกระบวนการทำงานกลุ่ม

เพลง

ฟังเพลง The greeting song แล้วตอบคำถามได้ถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิต (Demonstration)

1. ผู้สอนแบ่งนักเรียนนั่งเป็นกลุ่ม 5-6 คน ตั้งคำถามว่า “เมื่อนักเรียนไปเที่ยวแล้วเจอนักท่องเที่ยวต่างชาติ นักเรียนจะทักทายอย่างไร” และ “เมื่อนักท่องเที่ยวต่างชาติตอบกลับมา นักเรียนจะตอบว่าอย่างไร” จากนั้นให้นักเรียนช่วยกันตอบคำถาม

2. ผู้สอนพูดและสาธิตท่าทางให้สอดคล้องกับคำกล่าวต่อไปนี้ ให้นักเรียนดูและให้นักเรียนปฏิบัติตามจำนวน 2 ครั้ง ดังนี้

ผู้สอนพูดคำว่า Hello! แล้วผู้สอนทำท่าทางโบกมือไปมา

ผู้สอนพูดคำว่า Good morning แล้วนำมือสองข้างประสานกันขึ้นด้านบน

ผู้สอนพูดคำว่า Good afternoon แล้วนำมือประสานมาตบที่หัวไหล่

ผู้สอนพูดคำว่า Good evening แล้วนำมือมาแตะที่ปากพร้อมโยกไปมาซ้ายขวา

ผู้สอนพูดคำว่า Good night แล้วนำมือมาประกบกัน ตั้งไว้ที่ข้างหู และเอียงคอ

ผู้สอนพูดคำว่า Good bye. See you. แล้วนำมือทั้งสองข้างทำท่าทางโบกมือไปมา

ผู้สอนพูดคำว่า Nice to meet you. แล้วนำมือข้างขวาไปจับกับนักเรียนที่อยู่ใกล้ ๆ

พร้อมกับเขย่ามือ

ขั้นที่ 2 ขั้นลังเล (Hesitation)

1. ผู้สอนออกคำสั่งให้นักเรียนฟัง แต่ไม่แสดงท่าทางให้ดู โดยพูดว่า Hello! Good morning Good after noon. Good evening. Good night. Good bye. See you และ Nice to meet you

2. นักเรียนฟังคำสั่งแล้วปฏิบัติตามด้วยตนเอง โดยผู้สอนพูดว่า Hello! Good morning Good after noon. Good evening. Good night. Good bye. See you และ Nice to meet you ให้นักเรียนปฏิบัติจนกระทั่งเกิดความมั่นใจและทำถูกต้อง ดังนี้

ผู้สอนพูดคำว่า Hello! แล้วนักเรียนทุกคนทำท่าทางโบกมือไปมา

ผู้สอนพูดคำว่า Good morning แล้วนักเรียนทุกคนนำมือสองข้างประสานกันขึ้น
ด้านบน

ผู้สอนพูดคำว่า Good afternoon แล้วนักเรียนทุกคนนำมือประสานมาตบที่หัวไหล่

ผู้สอนพูดคำว่า Good evening แล้วนักเรียนทุกคนนำมือมาแตะที่ปากพร้อมโยกไปมา
ซ้ายขวา

ผู้สอนพูดคำว่า Good night แล้วนักเรียนทุกคนนำมือมาประกบกัน ตั้งไว้ที่ข้างหู และเอียงคอ

ผู้สอนพูดคำว่า Good bye. See you แล้วนักเรียนนำมือทั้งสองข้างทำท่าทางโบกมือไปมา

ผู้สอนพูดคำว่า Nice to meet you. แล้วนักเรียนนำมือข้างขวาไปจับกับนักเรียนที่อยู่
ใกล้ ๆ พร้อมกับเขย่ามือ

ขั้นที่ 3 ขั้นทดสอบ (test) ร่วมกับเพลง

1. ผู้สอนเปิดเพลง The greeting แล้วสาธิตท่าทางให้นักเรียนดู จากนั้นให้นักเรียนปฏิบัติตาม
เพลงดังกล่าว จำนวน 2 ครั้ง

2. ผู้สอนทดสอบนักเรียน โดยการเปิดเพลง The greeting ให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนตอบ
คำถาม ดังนี้

What do you say in the morning?

What do you say in the afternoon?

What do you say at night?

ขั้นที่ 4 (Novelty) ขั้นออกคำสั่งใหม่ ๆ แปลก ๆ

ผู้สอนออกคำสั่งใหม่ ๆ เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และสนุกสนานกับการเรียน เช่น

Say Hello to teacher. นักเรียนทุกคนทำท่าทางโบกมือ ไปมาส่งมายังผู้สอน

Good morning to your friend. นักเรียนนำมือสองข้างประสานกันขึ้นด้านบน แล้วหัน
เข้าหาเพื่อน ๆ ในห้องเรียน

Good night to your friend. นักเรียนทุกคนนำมือมาประกบกัน ตั้งไว้ที่ข้างหู และเอียงคอ
แล้วหันหน้าไปหาเพื่อน ๆ เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ขั้นสลับบทบาท (Role-Reversal)

ผู้สอนขอตัวแทนจากนักเรียน 1-2 คน ให้ออกมาหน้าชั้นเรียน แล้วให้ตัวแทนนักเรียนออก
คำสั่งในสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว และให้เพื่อน ๆ ปฏิบัติตามเพื่อเป็นการสรุปองค์ความรู้

สื่อการเรียนรู้

1. เทปเสียง
2. เพลง The greeting

การวัดและประเมินผล

จุดประสงค์	วิธีการประเมิน	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
นักเรียนฟังเพลง The Greeting แล้ว ตอบคำถามได้ ถูกต้อง	สังเกตนักเรียนจาก การตอบคำถาม	แบบสังเกต	เกณฑ์การวัดและประเมิน ความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ 4 คะแนน หมายถึง ดีมาก 3 คะแนน หมายถึง ดี 2 คะแนน หมายถึง ปานกลาง 1 คะแนน หมายถึง พอใช้

เกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง
กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ (อังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ระดับ คะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถในการฟัง ภาษาอังกฤษ				คะแนน รวม
	4	3	2	1	
นักเรียนฟัง เพลง The Greeting แล้ว ตอบคำถามได้ ถูกต้อง	นักเรียนฟัง เพลง The Greeting แล้วตอบ คำถามได้ ถูกต้อง ทุกข้อ	นักเรียนฟัง เพลง The Greeting แล้ว ตอบคำถาม ได้ถูกต้อง จำนวน 2 ข้อ	นักเรียนฟัง เพลง The Greeting แล้วตอบ คำถามได้ ถูกต้อง จำนวน 1 ข้อ	นักเรียนฟัง เพลง The Greeting แล้วไม่ สามารถ ตอบคำถาม เป็นประโยค ที่ถูกต้องได้	4
	รวม				4

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

คะแนนการพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ มีรายละเอียด ดังนี้

- 4 คะแนน หมายถึง ดีมาก
- 3 คะแนน หมายถึง ดี
- 2 คะแนน หมายถึง ปานกลาง
- 1 คะแนน หมายถึง พอใช้

ความคิดเห็น ข้อเสนอแนะของผู้บริหารสถานศึกษา

.....
.....
.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวอุตะ เฟื่องไทร)

ผู้อำนวยการ โรงเรียนอนุบาลมุสลิมศตุล

บันทึกผลหลังการเรียนรูู้

ผลการเรียนรูู้

.....
.....
.....

ปัญหา

.....
.....
.....

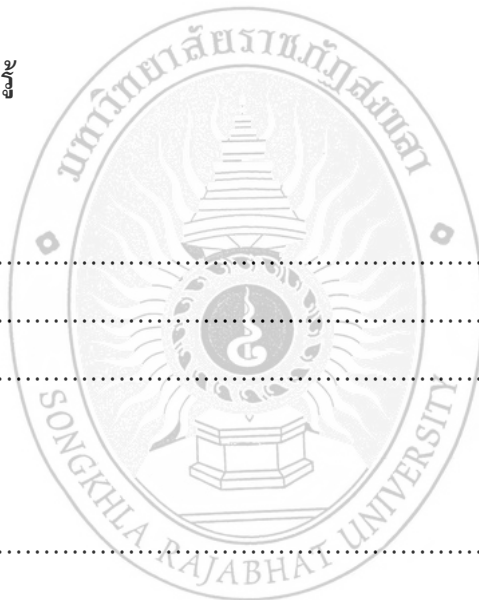
ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

.....
.....
.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวชลณี หละดำ)

ครูผู้สอน

เนื้อเพลง **The greeting**
โดย **Maple Leaf Learning**

Good morning, good morning, good afternoon.

Good evening, good evening, good night, good night.

Nice to meet you. Nice to meet you, too.

Good bye, good bye, see you.

Good morning, good morning, good afternoon.

Good evening, good evening, good night, good night.

Nice to meet you. Nice to meet you, too.

Good bye, good bye, see you.

จุดประสงค์ นักเรียนฟังเพลง The Greeting แล้วตอบคำถามได้ถูกต้อง

1. What do you say in the morning?

Answer: I say good morning.

2. What do you say in the afternoon?

Answer: I say good afternoon.

3. What do you say at night?

Answer: I say good night.

แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน
 โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง (สำหรับครู)
 กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ (อังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
 ใช้เวลาในการทดสอบ 60 นาที โรงเรียนอนุบาลมุกดลพบุรี

คำชี้แจง แบบทดสอบฉบับนี้เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ โดยผู้สอน
 ให้นักเรียนฟังเพลง ข้อความ และบทสนทนา รวมทั้งหมด 18 ข้อ ซึ่งทำการทดสอบเป็นรายบุคคล
 โดยใช้เกณฑ์การประเมิน Rubric 4 ระดับ ดังนี้

1. ให้นักเรียนฟังเพลงแล้วตอบคำถาม จำนวน 6 ข้อ
2. ให้นักเรียนฟังข้อความแล้วสรุปสั้น ๆ ได้ จำนวน 6 ข้อ
3. ให้นักเรียนฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถามได้ จำนวน 6 ข้อ

แบบทดสอบฉบับนี้มีจำนวนทั้งหมด 18 ข้อ ข้อละ 4 คะแนน คะแนนเต็ม 72 คะแนน

ข้อที่ 1-3 ให้นักเรียนฟังเพลงแล้วตอบคำถาม

Song: Old MacDonald

By: Kids Song

Old Macdonald had a farm, E-I-E-I-O

And on his farm, he had a cow E-I-E-I-O

With a "moo-moo" here and a "moo-moo" there

Here a "moo" there a "moo" Everywhere a "moo-moo"

Old Macdonald had a farm, E-I-E-I-O

And on his farm, he had a duck, E-I-E-I-O

With a "quack, quack" here and a "quack, quack" there

Here a "quack" there a "quack" Everywhere a "quack, quack"

Old Macdonald had a farm, E-I-E-I-O

1. What did old MacDonald had on his farm?

Answer:

2. What animals did he have on his farm?

Answer:

3. How the cows sound?

Answer:

ข้อที่ 4-6 ให้นักเรียนฟังเพลงแล้วตอบคำถาม

Song: If you're happy
By: Little Baby Bum

If you're happy happy happy clap your hands.
 If you're happy happy happy clap your hands.
 If you're happy happy happy clap your hands, clap your hands.
 If you're happy happy happy clap your hands.

If you're angry angry angry stomp your feet.
 If you're angry angry angry stomp your feet.
 If you're angry angry angry stomp your feet, stomp your feet.
 If you're angry angry angry stomp your feet.

If you're scared scared scared say, "Oh no!"
 If you're scared scared scared say, "Oh no!"
 If you're scared scared scared say, "Oh no!" Say, "Oh no!"
 If you're scared scared scared say, "Oh no!"

4. What will you do when you are happy?

Answer:

5. What will you do when you are angry?

Answer:

6. What will you do when you are scared?

Answer:

ข้อที่ 7-9 ให้นักเรียนฟังข้อความแล้วสรุปสั้น ๆ

Text: In The morning
By: Mark Kulek
 I usually get up at 6.10 in the morning.
 I sometimes go for run in the morning.
 I always take a shower in the morning.

7. What time does he usually get up in the morning?

Answer:.....

8. Does he take a shower in the morning?

Answer:

9. Does he go for running in the afternoon?

Answer:

ข้อที่ 10-12 ให้นักเรียนฟังข้อความแล้วสรุปสั้น ๆ

Text: The beautiful queen
By: Toys Kids and Funny TV
 This is a picture of the queen.
 She wears a crown.
 She is beautiful.
 The queen lives in the palace.

10. What does the queen wear?

Answer:

11. Where does the queen live?

Answer:

12. Does the queen beautiful?

Answer:

ข้อที่ 13-15 ให้นักเรียนฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถาม

Conversation: Winter is cold

By: English Sing sing

A: Let's play outside.
 B: Sorry, I can't. It's cold and windy.
 A: Look! It's snowing.
 B: It's all white.
 A: Do you like snow?
 B: Yes, I do.

13. How's the weather there?

Answer:

14. Do they like snow?

Answer:

15. What's the color of snow?

Answer:

ข้อที่ 16-18 ให้นักเรียนฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถาม

Conversation: Favourite Subjects

By: English Sing sing

A: What is the next class?
 B: Math, I like math class.
 A: Em... I don't like math.
 B: What's your favourite subject?
 A: My favourite subject is P.E. I like playing sport. I like basketball.

16. What is the next class?

Answer:

17. Does student A like Math?

Answer:

18. What is student A favorite subject?

Answer:

เฉลยแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ
โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง (สำหรับครู)
กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ (อังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
ใช้เวลาในการทดสอบ 60 นาที โรงเรียนอนุบาลมฤตมิตตูล

ข้อที่ 1-6 ให้นักเรียนฟังเพลงแล้วตอบคำถาม

1. What did old MacDonald had on his farm?

Answer: He had a farm.

2. What animals did he have on his farm?

Answer: He had a cow and a duck.

3. How the cows sound?

Answer: The cows sounds moo moo.

4. What will you do when you are happy?

Answer: I will clap my hand.

5. What will you do when you are angry?

Answer: I will stomp my feet.

6. What will you do when you are scared?

Answer: I will say Oh no!

ข้อที่ 7-12 ให้นักเรียนฟังข้อความแล้วสรุปสั้น ๆ

7. What time does he usually get up in the morning?

Answer: He usually gets up at 6.10 in the morning.

8. Dose he takes a shower in the morning?

Answer: Yes, he does.

9. Does he go for running in the afternoon?

Answer: No, he is doesn't. He sometime goes for running in the morning.

10. What does the queen wear?

Answer: The queen wears a crown

11. Where does the queen live?

Answer: The queen lives in the palace

12. Does she beautiful?

Answer: Yes, she does.

ข้อที่ 13-18 ให้นักเรียนฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถาม

13. How's the weather there?

Answer: It's winter.

14. Do they like snow?

Answer: Yes, they do.

15. What's the color of snow?

Answer: It's all white.

16. What is the next class?

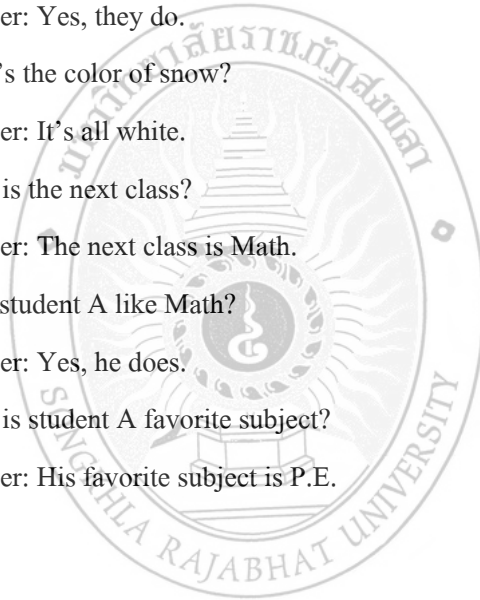
Answer: The next class is Math.

17. Does student A like Math?

Answer: Yes, he does.

18. What is student A favorite subject?

Answer: His favorite subject is P.E.

เกณฑ์การวัดและประเมินผลความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ
 โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง
 กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ (อังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ระดับ คะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ				คะแนน รวม
	4	3	2	1	
1. ฟังเพลงแล้ว ตอบคำถาม ได้	ฟังเพลงแล้ว ตอบคำถาม ได้ถูกต้อง จำนวน 3 ข้อ	ฟังเพลงแล้ว ตอบคำถาม ได้ถูกต้อง จำนวน 2 ข้อ	ฟังเพลงแล้ว ตอบคำถาม จำนวน 1 ข้อ	ฟังเพลงแล้ว ตอบคำถาม ของเรื่องเป็น คำสั้น ๆ ได้	4
2. ฟังข้อความ แล้วสรุปสั้น ๆ ได้	ฟังข้อความ แล้วสามารถ สรุปสั้น ๆ ได้ถูกต้อง จำนวน 3 ข้อ	ฟังข้อความ แล้วสามารถ สรุปสั้น ๆ ได้ถูกต้อง จำนวน 2 ข้อ	ฟังข้อความ แล้วสามารถ สรุปสั้น ๆ ได้ถูกต้อง จำนวน 1 ข้อ	ฟังข้อความ แล้วสามารถ สรุปเป็นคำ สั้น ๆ ได้	4
3. ฟังบท สนทนาแล้ว ตอบคำถาม ได้	ฟังบท สนทนาแล้ว สามารถตอบ คำถามได้ ถูกต้อง จำนวน 3 ข้อ	ฟังบท สนทนาแล้ว สามารถตอบ คำถามได้ ถูกต้อง จำนวน 2 ข้อ	ฟังบท สนทนาแล้ว สามารถตอบ คำถามได้ ถูกต้อง จำนวน 1 ข้อ	ฟังบท สนทนาแล้ว สามารถตอบ คำถาม เป็นคำสั้น ๆ ได้	4
รวม					12

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

คะแนนการพัฒนาศักยภาพในการฟังภาษาอังกฤษ มีรายละเอียด ดังนี้

55 - 72 คะแนน หมายถึง ดีมาก

35 - 54 คะแนน หมายถึง ดี

19 - 36 คะแนน หมายถึง ปานกลาง

1 - 18 คะแนน หมายถึง พอใช้

แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน
 โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง (สำหรับครู)
 กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ (อังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
 ใช้เวลาในการทดสอบ 60 นาที โรงเรียนอนุบาลมุกดลพบุรี

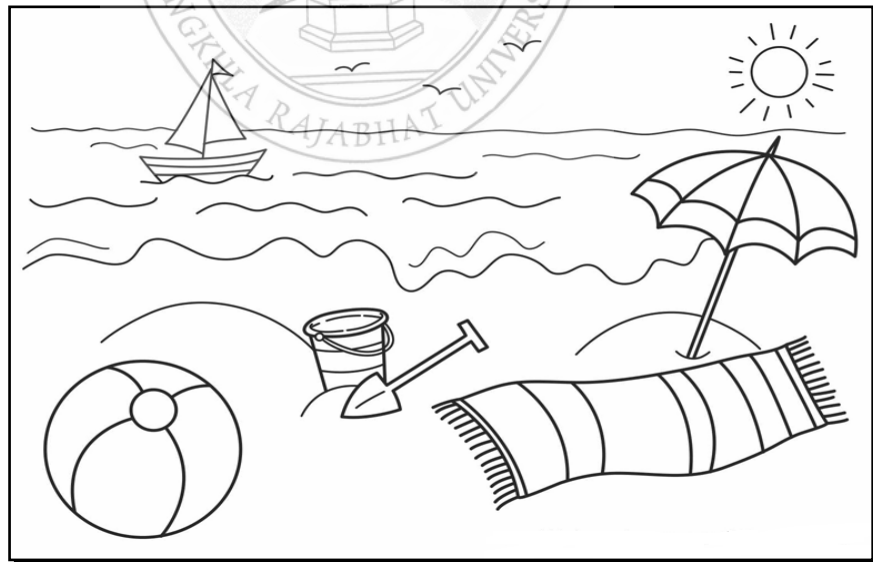
คำชี้แจง แบบทดสอบฉบับนี้เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยผู้สอนให้นักเรียนพูดบรรยายภาพเดี่ยว แผนที่ และภาพชุด รวมทั้งหมด 6 ข้อ ซึ่งทำการทดสอบเป็นรายบุคคล โดยใช้เกณฑ์การประเมิน Rubric 4 ระดับ ดังนี้

1. ให้นักเรียนพูดบรรยายภาพเดี่ยวได้ จำนวน 2 ข้อ
2. ให้นักเรียนบอกทิศทางของแผนที่ได้ จำนวน 2 ข้อ
3. ให้นักเรียนพูดบรรยายภาพชุดได้ จำนวน 2 ข้อ

แบบทดสอบฉบับนี้มีจำนวนทั้งหมด 6 ข้อ ข้อละ 4 คะแนน คะแนนเต็ม 24 คะแนน

จุดประสงค์ ให้นักเรียนพูดบรรยายภาพเดี่ยวได้

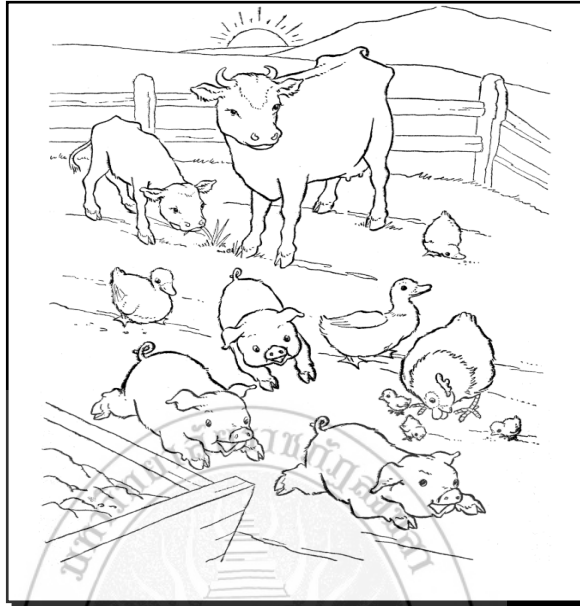
ข้อที่ 1: What do you see in this picture?

ข้อมูลภาพจาก <http://coloringstar.com>

จุดประสงค์ ให้นักเรียนพูดบรรยายภาพเดี่ยวได้

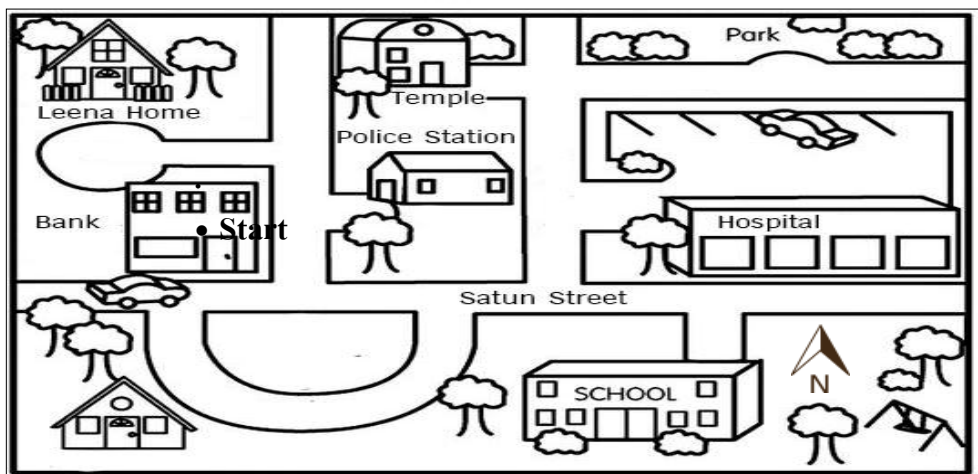
ข้อที่ 2: What do you see in this picture?

ข้อมูลภาพจากเว็บไซต์ [http: coloringstar.com](http://coloringstar.com)

จุดประสงค์ ให้นักเรียนบอกทิศทางของแผนที่ได้

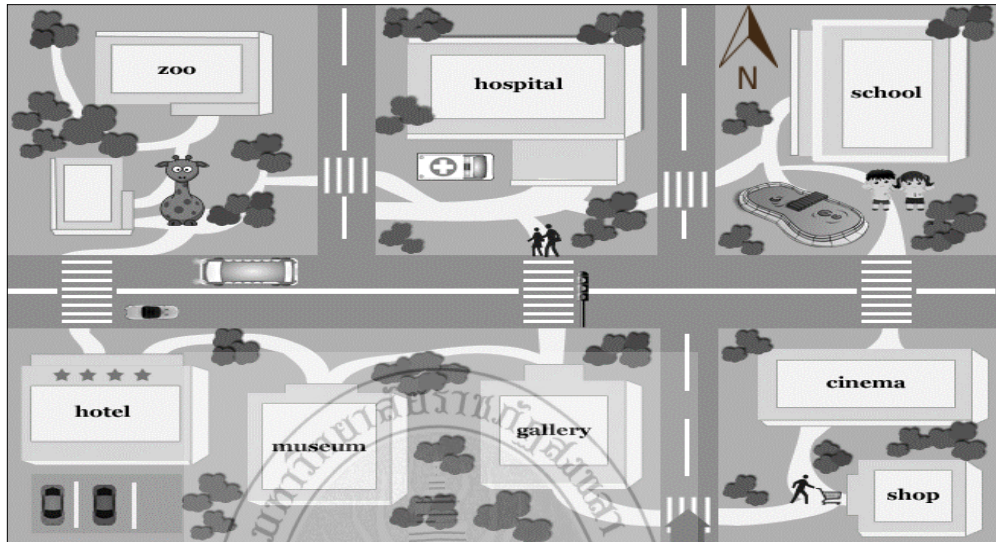
ข้อที่ 3: Can you tell me how to go to school?

ข้อมูลภาพจากเว็บไซต์ <https://www.pinterest.com>

จุดประสงค์ ให้นักเรียนบอกทิศทางของแผนที่ได้

ข้อที่ 4: Can you tell me? How to go to hospital?

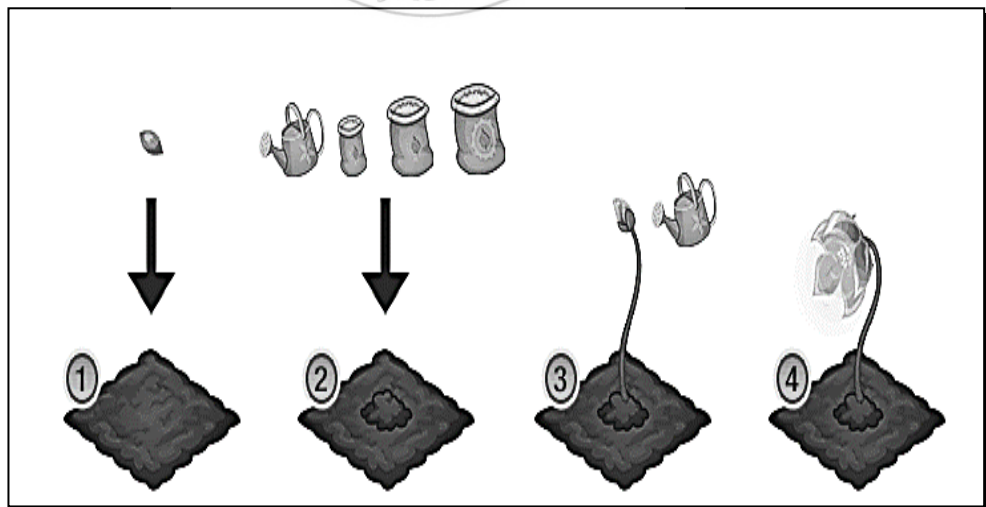

Start

ข้อมูลภาพจากเว็บไซต์ <https://www.pinterest.com>

จุดประสงค์ ให้นักเรียนพูดบรรยายภาพชุดได้

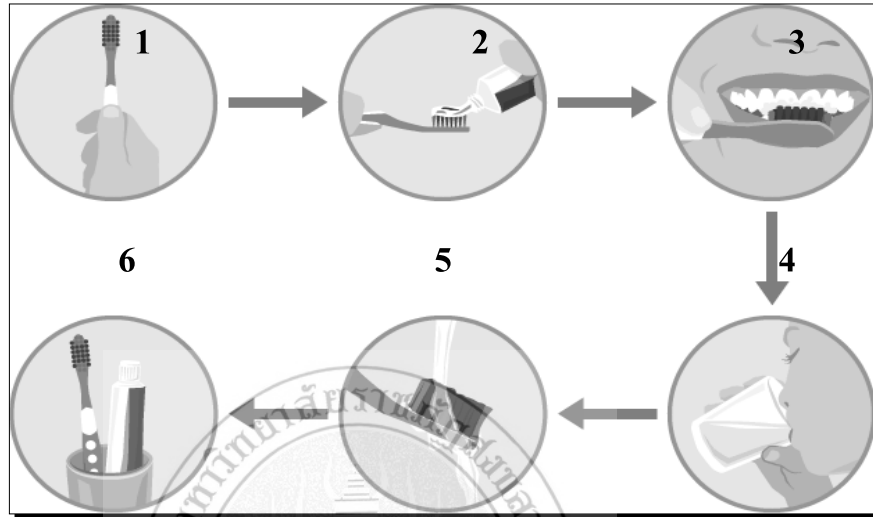
ข้อที่ 5: Can you tell me how to plant a tree?

ข้อมูลภาพจากเว็บไซต์ <https://www.woozworld.com>

จุดประสงค์ ให้นักเรียนพูดบรรยายภาพชุดได้

ข้อที่ 6: Can you tell me how to brush your teeth?

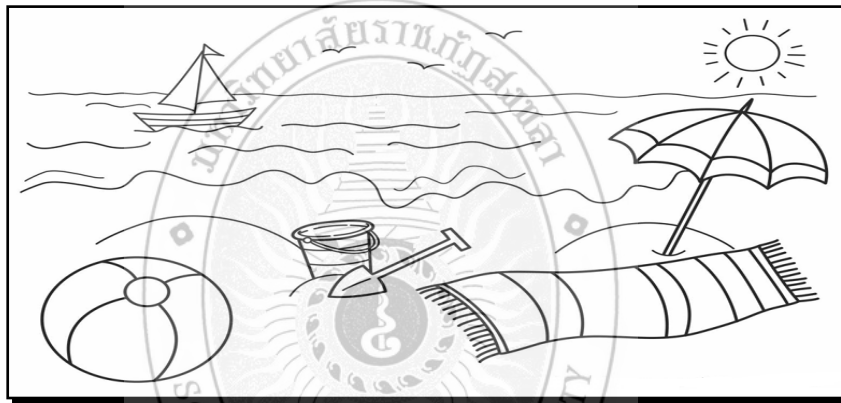
ข้อมูลภาพจากเว็บไซต์ <https://www.bbc.co.uk/education>

เฉลยแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ
 โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง (สำหรับครู)
 กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ (อังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
 ใช้เวลาในการทดสอบ 60 นาที โรงเรียนอนุบาลมฤตมิตตูล

จุดประสงค์ให้นักเรียนพูดบรรยายภาพเดี่ยวได้

ข้อที่ 1: What do you see in this picture?

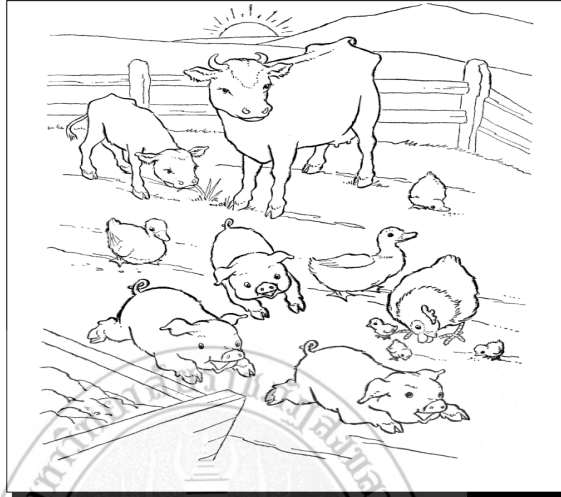

คำอธิบายภาพ

This is a beautiful beach. There is a big ball, a sand scoop, a mat and an umbrella are on the beach. There is a boat sailing on the sea. The birds are flying, and the sun is shining in the sky.

จุดประสงค์ให้นักเรียนพูดบรรยายภาพเดี่ยวได้

ข้อที่ 2: What do you see in this picture?

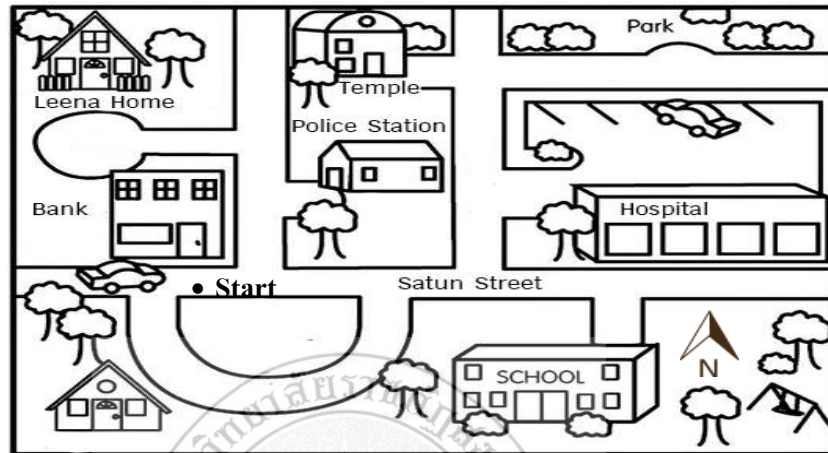

คำอธิบายภาพ

This is an animal farm. There are many animals in this farm. Such as; pigs, hens, ducks and cows. There are playing, eating and living together.

จุดประสงค์ ให้นักเรียนบอกทิศทางของแผนที่ได้

ข้อที่ 3: Can you tell me how to go to the school?

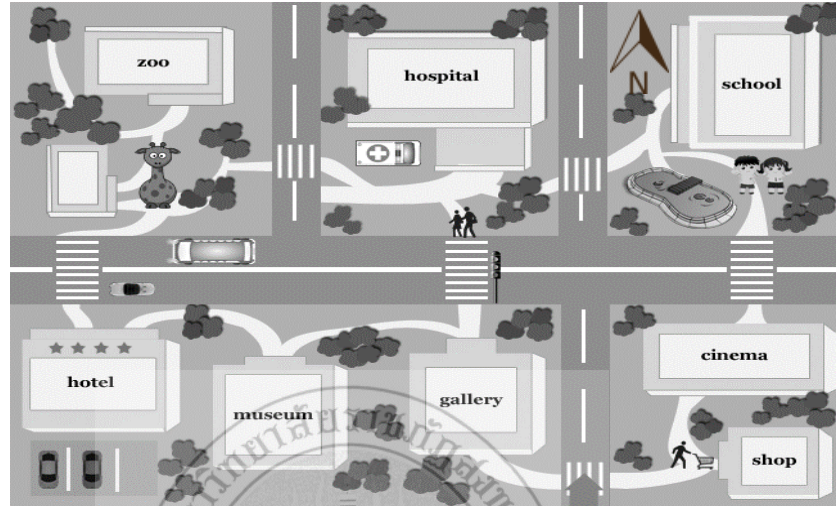

คำอธิบายภาพ

Go straight on Satun Street until you arrive at the hospital and then turn right. Go straight again and you can see the school is in front of you.

จุดประสงค์ ให้นักเรียนบอกทิศทางของแผนที่ได้

ข้อที่ 4: Can you tell me how to go to hospital?

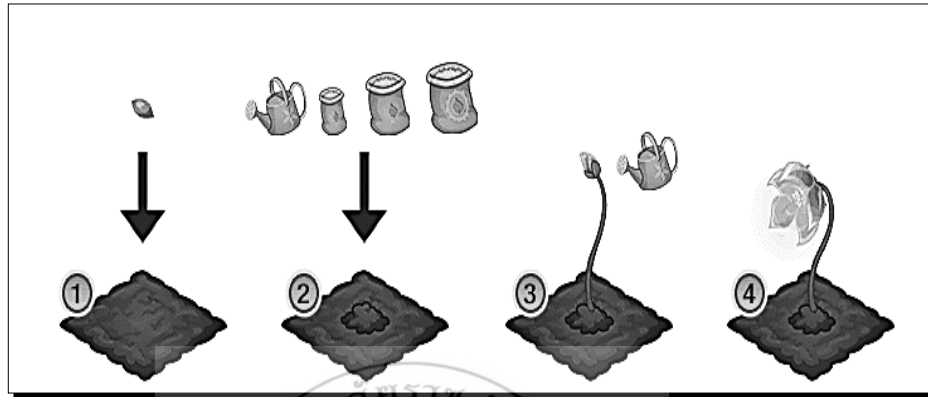
Start

คำอธิบายภาพ

Go straight until you arrive at the intersection. Go straight again, and you can see hospital is on your left hand.

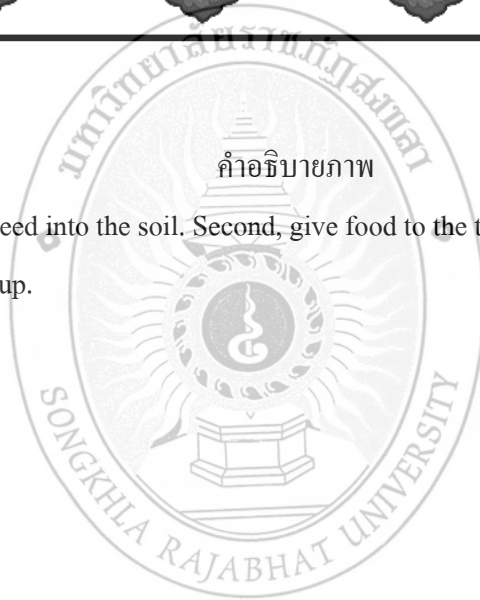
จุดประสงค์ ให้นักเรียนพูดบรรยายภาพชุดได้

ข้อที่ 5: Can you tell me how to plant a tree?

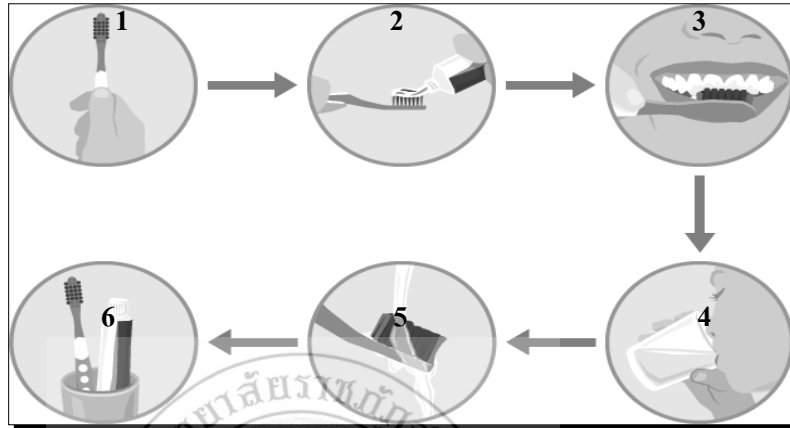
คำอธิบายภาพ

First, put the seed into the soil. Second, give food to the tree. Third, water the tree. Fourth, the tree grows up.

จุดประสงค์ให้นักเรียนพูดบรรยายภาพชุดได้

ข้อที่ 6: Can you tell me how to brush your teeth?

คำอธิบายภาพ

First, prepare toothbrush. Second, put toothpaste on the brush. Third, brush my teeth. Fourth, spit water out. Fifth, raise the brush. Sixth, finished

เกณฑ์การวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลง
กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ (อังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ระดับ คะแนน	เกณฑ์การวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ				คะแนน รวม
	4	3	2	1	
1. พูดบรรยาย ภาพเดี่ยวได้	พูดต่อเนื่อง ได้ถูกต้องชัดเจน สื่อสารได้จำนวน 5 ประโยคขึ้นไป	พูดถูกต้อง แต่ไม่ต่อเนื่อง และยังพอ สื่อสารได้ จำนวน 4 ประโยค	พูดเป็นคำ สื่อสารได้ แต่ไม่ชัดเจน จำนวน 3 ประโยค	พูดเป็นคำ สื่อสารได้ แต่ไม่ชัดเจน จำนวน 1-2 ประโยค	4
2. บอกทิศทาง จากแผนที่ได้	พูดต่อเนื่อง ได้ถูกต้องชัดเจน สื่อสารได้จำนวน 5 ประโยคขึ้นไป	พูดถูกต้อง แต่ไม่ต่อเนื่อง และยังพอ สื่อสารได้ จำนวน 4 ประโยค	พูดเป็นคำ สื่อสารได้ แต่ไม่ชัดเจน จำนวน 3 ประโยค	พูดเป็นคำ สื่อสารได้ แต่ไม่ชัดเจน จำนวน 1-2 ประโยค	4
3. พูดบรรยาย ภาพชุดได้	พูดต่อเนื่องได้ ถูกต้องชัดเจน สื่อสารได้จำนวน 5 ประโยคขึ้นไป	พูดถูกต้อง แต่ ไม่ต่อเนื่อง และยังพอ สื่อสารได้ จำนวน 4 ประโยค	พูดเป็นคำ สื่อสารได้ แต่ไม่ชัดเจน จำนวน 3 ประโยค	พูดเป็นคำ สื่อสารได้ แต่ไม่ชัดเจน จำนวน 1-2 ประโยค	4
รวม					12

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

คะแนนการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ มีรายละเอียด ดังนี้

19 - 24 คะแนน หมายถึง ดีมาก

13 - 18 คะแนน หมายถึง ดี

7 - 12 คะแนน หมายถึง ปานกลาง

1 - 6 คะแนน หมายถึง พอใช้

**แบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3**

คำชี้แจง แบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเพลงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในการตอบคำถามให้นักเรียนทำเครื่องหมาย \surd ลงในระดับความพึงพอใจที่ตรงกับความพึงพอใจของตนเองเพียงช่องเดียวในแต่ละข้อ ซึ่งมี 3 ระดับ ดังนี้

3 คะแนน	หมายถึง	พึงพอใจมาก
2 คะแนน	หมายถึง	พึงพอใจปานกลาง
1 คะแนน	หมายถึง	พึงพอใจน้อย

รายการ	ระดับความพึงพอใจ		
	3	2	1
ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้			
1. นักเรียนมีความสุขสนุกสนานในการเรียน			
2. นักเรียนมีความสุขในการร้องเพลง			
3. นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้			
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้			
4. นักเรียนชอบการสาธิตการแสดงออกด้วยท่าทางของครู			
5. นักเรียนชอบการพูดออกคำสั่งพร้อมกับการแสดงออกด้วยท่าทาง			
6. นักเรียนชอบการแสดงออกด้วยท่าทางประกอบการฟัง-พูด			
7. นักเรียนชอบการออกคำสั่งให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม			
ด้านการใช้สื่อการสอน			
8. นักเรียนชอบเพลงที่ครูนำมาใช้เพราะทำให้เกิดความสนุกกับการเรียน			
9. นักเรียนชอบสื่อการสอนที่ใช้ในแต่ละกิจกรรมการเรียนรู้ เพราะสามารถปฏิบัติได้จริง และมีความหลากหลาย			
10. นักเรียนชอบสื่อการสอนเพราะทำให้นักเรียนเข้าใจในเนื้อหามากยิ่งขึ้น			
รวม			

ภาคผนวก ง

การหาคุณภาพเครื่องมือ

ผลการวิเคราะห์ค่าระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1
เรื่อง Hello How are you?

องค์ประกอบของแผน	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	S.D	ระดับความเหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1. สาระสำคัญ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2. ตัวชี้วัด	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4. สาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5. เพลง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6. กิจกรรมการเรียนรู้						
6.1 ขั้นสาธิต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.2 ขั้นสังเกต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 ขั้นทดสอบร่วมกับ เพลง	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
6.4 ขั้นออกคำสั่งแปลกๆ ใหม่ๆ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.5 ขั้นสลับบทบาท	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
7. สื่อการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8. การวัดและประเมินผล	4	5	4	4.33	0.58	มาก
8.1 วิธีการประเมินผล	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
8.2 เครื่องมือการวัด ประเมินผล	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
8.3 เกณฑ์การประเมินผล	5	4	4	4.33	0.58	มาก
9. องค์ประกอบแผนครบถ้วน มีความสอดคล้อง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ค่าระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2
เรื่อง Hello How are you?

องค์ประกอบของแผน	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	S.D	ระดับความเหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1. สาระสำคัญ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2. ตัวชี้วัด	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4. สาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5. เพลง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6. กิจกรรมการเรียนรู้						
6.1 ขั้นสาธิต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.2 ขั้นสังเกต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 ขั้นทดสอบร่วมกับ เพลง	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
6.4 ขั้นออกคำสั่งแปลกๆ ใหม่ๆ	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
6.5 ขั้นสลับบทบาท	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
7. สื่อการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8. การวัดและประเมินผล	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
8.1 วิธีการประเมินผล	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
8.2 เครื่องมือการวัด ประเมินผล	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8.3 เกณฑ์การประเมินผล	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
9. องค์ประกอบแผนครบถ้วน มีความสอดคล้อง	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ค่าระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3
เรื่อง Where are you from?

องค์ประกอบของแผน	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	S.D	ระดับความ เหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.สาระสำคัญ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2. ตัวชี้วัด	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4. สาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5. ชิ้นงาน/ภาระงาน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6. กิจกรรมการเรียนรู้						
6.1 ขั้นสาธิต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.2 ขั้นสังเกต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 ขั้นทดสอบร่วมกับ เพลง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.4 ขั้นออกคำสั่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.5 ขั้นสลับบทบาท	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
7. สื่อการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8. การวัดและประเมินผล	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
8.1 วิธีการประเมินผล	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8.2 เครื่องมือการวัด ประเมินผล	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8.3 เกณฑ์การประเมินผล	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
9. องค์ประกอบแผนครบถ้วน มีความสอดคล้อง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ค่าระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4
เรื่อง Where are you from?

องค์ประกอบของแผน	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	S.D	ระดับความเหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1. สาระสำคัญ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2. ตัวชี้วัด	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4. สาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5. ชิ้นงาน/ภาระงาน						
5.1 ชิ้นที่ 1	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5.2 ชิ้นที่ 2	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6. กิจกรรมการเรียนรู้						
6.1 ขั้นสาธิต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.2 ขั้นสังเกต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 ขั้นทดสอบร่วมกับ เพลง	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
6.4 ขั้นออกคำสั่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.5 ขั้นสลับบทบาท	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
7. สื่อการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8. การวัดและประเมินผล	4	5	4	4.33	0.58	มาก
8.1 วิธีการประเมินผล	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
8.2 เครื่องมือการวัด ประเมินผล	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
8.3 เกณฑ์การประเมินผล	5	4	4	4.33	0.58	มาก
9. องค์ประกอบแผนครบถ้วน มีความสอดคล้อง	5	4	4	4.33	0.58	มาก

ผลการวิเคราะห์ค่าระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5
เรื่อง Where are you from?

องค์ประกอบของแผน	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	S.D	ระดับความเหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1. สาระสำคัญ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2. ตัวชี้วัด	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4. สาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5. เพลง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6. กิจกรรมการเรียนรู้						
6.1 ขั้นสาธิต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.2 ขั้นสังเกต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 ขั้นทดสอบร่วมกับ เพลง	5	4	4	4.33	0.58	มาก
6.4 ขั้นออกคำสั่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.5 ขั้นสลับบทบาท	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
7. สื่อการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8. การวัดและประเมินผล	4	5	4	4.33	0.58	มาก
8.1 วิธีการประเมินผล	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
8.2 เครื่องมือการวัด ประเมินผล	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
8.3 เกณฑ์การประเมินผล	5	4	4	4.33	0.58	มาก
9. องค์ประกอบแผนครบถ้วน มีความสอดคล้อง	5	4	4	4.33	0.58	มาก

ผลการวิเคราะห์ค่าระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6
เรื่อง Part of body

องค์ประกอบของแผน	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	S.D	ระดับความ เหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1. สาระสำคัญ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2. ตัวชี้วัด	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4. สาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5. ชิ้นงาน/ภาระงาน	5	4	4	4.33	0.58	มาก
6. กิจกรรมการเรียนรู้						
6.1 ขั้นสาธิต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.2 ขั้นสังเกต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 ขั้นทดสอบร่วมกับ เพลง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.4 ขั้นออกคำสั่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.5 ขั้นสลับบทบาท	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
7. สื่อการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8. การวัดและประเมินผล	4	5	4	4.33	0.58	มาก
8.1 วิธีการประเมินผล	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8.2 เครื่องมือการวัด ประเมินผล	4	5	4	4.33	0.58	มาก
8.3 เกณฑ์การประเมินผล	5	4	4	4.33	0.58	มาก
9. องค์ประกอบแผนครบถ้วน มีความสอดคล้อง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ค่าระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7
เรื่อง Where are you from?

องค์ประกอบของแผน	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	S.D	ระดับความเหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1. สารระสำคัญ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2. ตัวชี้วัด	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4. สารการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5. ชิ้นงานและภาระงาน	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
6. กิจกรรมการเรียนรู้						
6.1 ขั้นสาธิต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.2 ขั้นสังเกต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 ขั้นทดสอบร่วมกับ เพลง	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
6.4 ขั้นออกคำสั่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.5 ขั้นสลับบทบาท	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
7. สื่อการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8. การวัดและประเมินผล	4	5	4	4.33	0.58	มาก
8.1 วิธีการประเมินผล	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
8.2 เครื่องมือการวัด ประเมินผล	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
8.3 เกณฑ์การประเมินผล	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
9. องค์ประกอบแผนครบถ้วน มีความสอดคล้อง	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ค่าระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8
เรื่อง Where are you from?

องค์ประกอบของแผน	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	S.D	ระดับความเหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1. สารสำคัญ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2. ตัวชี้วัด	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4. สารการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5. เพลง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6. กิจกรรมการเรียนรู้						
6.1 ขั้นสาธิต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.2 ขั้นลงเผล	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 ขั้นทดสอบร่วมกับเพลง	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
6.4 ขั้นออกคำสั่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.5 ขั้นสลับบทบาท	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
7. สื่อการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8. การวัดและประเมินผล	4	5	4	4.33	0.58	มาก
8.1 วิธีการประเมินผล	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
8.2 เครื่องมือการวัดประเมินผล	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
8.3 เกณฑ์การประเมินผล	5	4	4	4.33	0.58	มาก
9. องค์ประกอบแผนครบถ้วน มีความสอดคล้อง	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ค่าระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9
เรื่อง What's your favorite?

องค์ประกอบของแผน	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	S.D	ระดับความ เหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1. สารสำคัญ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2. ตัวชี้วัด	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4. สารการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5. เพลง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6. กิจกรรมการเรียนรู้						
6.1 ขั้นสารัตถ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.2 ขั้นสังเกต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 ขั้นทดสอบร่วมกับ เพลง	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
6.4 ขั้นออกคำสั่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.5 ขั้นสลับบทบาท	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
7. สื่อการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8. การวัดและประเมินผล	4	5	4	4.33	0.58	มาก
8.1 วิธีการประเมินผล	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
8.2 เครื่องมือการวัด ประเมินผล	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
8.3 เกณฑ์การประเมินผล	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
9. องค์ประกอบแผนครบถ้วน มีความสอดคล้อง	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ค่าระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10
เรื่อง What's your favorite?

องค์ประกอบของแผน	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	S.D	ระดับความ เหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1. สาระสำคัญ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2. ตัวชี้วัด	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4. สาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5. ชิ้นงาน/ภาระงาน	5	4	4	4.33	0.58	มาก
6. กิจกรรมการเรียนรู้						
6.1 ขั้นสาธิต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.2 ขั้นสังเกต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 ขั้นทดสอบร่วมกับ เพลง	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
6.4 ขั้นออกคำสั่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.5 ขั้นสลับบทบาท	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
7. สื่อการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8. การวัดและประเมินผล	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
8.1 วิธีการประเมินผล	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
8.2 เครื่องมือการวัด ประเมินผล	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8.3 เกณฑ์การประเมินผล	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
9. องค์ประกอบแผนครบถ้วน มีความสอดคล้อง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ค่าระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 11
เรื่อง My Subject

องค์ประกอบของแผน	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	S.D	ระดับความเหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1. สาระสำคัญ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2. ตัวชี้วัด	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4. สาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5. ชิ้นงาน/ภาระงาน	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
6. กิจกรรมการเรียนรู้						
6.1 ขั้นสาธิต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.2 ขั้นสังเกต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 ขั้นทดสอบร่วมกับ เพลง	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
6.4 ขั้นออกคำสั่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.5 ขั้นสลับบทบาท	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
7. สื่อการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8. การวัดและประเมินผล	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
8.1 วิธีการประเมินผล	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8.2 เครื่องมือการวัด ประเมินผล	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
8.3 เกณฑ์การประเมินผล	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
9. องค์ประกอบแผนครบถ้วน มีความสอดคล้อง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ค่าระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 12
เรื่อง Supplies

องค์ประกอบของแผน	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	S.D	ระดับความ เหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1. สาระสำคัญ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2. ตัวชี้วัด	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4. สาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5. ชิ้นงาน/ภาระงาน	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
6. กิจกรรมการเรียนรู้						
6.1 ขั้นสาธิต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.2 ขั้นสังเกต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 ขั้นทดสอบร่วมกับ เพลง	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
6.4 ขั้นออกคำสั่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.5 ขั้นสลับบทบาท	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
7. สื่อการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8. การวัดและประเมินผล	4	5	4	4.33	0.58	มาก
8.1 วิธีการประเมินผล	4	4	5	4.33	0.58	มาก
8.2 เครื่องมือการวัด ประเมินผล	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8.3 เกณฑ์การประเมินผล	4	5	4	4.33	0.58	มาก
9. องค์ประกอบแผนครบถ้วน มีความสอดคล้อง	4	4	5	4.33	0.58	มาก

ผลการวิเคราะห์ค่าระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 13
เรื่อง Supplies

องค์ประกอบของแผน	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	S.D	ระดับความ เหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1. สารสำคัญ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2. ตัวชี้วัด	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4. สารการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5. ชิ้นงาน/ภาระงาน	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
6. กิจกรรมการเรียนรู้						
6.1 ขั้นสาริต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.2 ขั้นสังเกต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 ขั้นทดสอบร่วมกับ เพลง	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
6.4 ขั้นออกคำสั่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.5 ขั้นสลับบทบาท	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
7. สื่อการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8. การวัดและประเมินผล	4	5	4	4.33	0.58	มาก
8.1 วิธีการประเมินผล	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
8.2 เครื่องมือการวัด ประเมินผล	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
8.3 เกณฑ์การประเมินผล	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
9. องค์ประกอบแผนครบถ้วน มีความสอดคล้อง	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ค่าระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 14
เรื่อง May I?

องค์ประกอบของแผน	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	S.D	ระดับความ เหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1. สาระสำคัญ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2. ตัวชี้วัด	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4. สาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5. ชิ้นงานและภาระงาน	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
6. กิจกรรมการเรียนรู้						
6.1 ขั้นสาธิต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.2 ขั้นสังเกต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 ขั้นทดสอบร่วมกับ เพลง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.4 ขั้นออกคำสั่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.5 ขั้นสลับบทบาท	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
7. สื่อการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8. การวัดและประเมินผล	4	4	5	4.33	0.58	มาก
8.1 วิธีการประเมินผล	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
8.2 เครื่องมือการวัด ประเมินผล	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8.3 เกณฑ์การประเมินผล	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
9. องค์ประกอบแผนครบถ้วน มีความสอดคล้อง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ค่าระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 15
เรื่อง May I?

องค์ประกอบของแผน	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	S.D	ระดับความ เหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1. สาระสำคัญ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2. ตัวชี้วัด	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4. สาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5. ชิ้นงาน/ภาระงาน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6. กิจกรรมการเรียนรู้						
6.1 ขั้นสารัตถ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.2 ขั้นสังเกต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 ขั้นทดสอบร่วมกับ เพลง	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
6.4 ขั้นออกคำสั่งแปลกๆ ใหม่ ๆ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.5 ขั้นสลับบทบาท	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
7. สื่อการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8. การวัดและประเมินผล	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
8.1 วิธีการประเมินผล	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
8.2 เครื่องมือการวัด ประเมินผล	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8.3 เกณฑ์การประเมินผล	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
9. องค์ประกอบแผนครบถ้วน มีความสอดคล้อง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ค่าระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 16
เรื่อง Daily Activity

องค์ประกอบของแผน	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	S.D	ระดับความเหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1. สาระสำคัญ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2. ตัวชี้วัด	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4. สาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5. ชิ้นงาน/ภาระงาน						
5.1 ชิ้นที่ 1	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5.2 ชิ้นที่ 2	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6. กิจกรรมการเรียนรู้						
6.1 ขั้นสาธิต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.2 ขั้นสังเกต	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
6.3 ขั้นทดสอบร่วมกับ เพลง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.4 ขั้นออกคำสั่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
6.5 ขั้นสลับบทบาท	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
7. สื่อการเรียนรู้	4	5	4	4.33	0.58	มาก
8. การวัดและประเมินผล						
8.1 วิธีการประเมินผล	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
8.2 เครื่องมือการวัด ประเมินผล	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
8.3 เกณฑ์การประเมินผล	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
9. องค์ประกอบแผนครบถ้วน มีความสอดคล้อง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ค่าระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 17
เรื่อง Daily Activity

องค์ประกอบของแผน	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	S.D	ระดับความ เหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1. สาระสำคัญ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2. ตัวชี้วัด	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4. สาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5. ชิ้นงาน/ภาระงาน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6. กิจกรรมการเรียนรู้						
6.1 ขั้นสาธิต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.2 ขั้นสังเกต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 ขั้นทดสอบร่วมกับ เพลง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.4 ขั้นออกคำสั่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.5 ขั้นสลับบทบาท	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
7. สื่อการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8. การวัดและประเมินผล	4	5	4	4.33	0.58	มาก
8.1 วิธีการประเมินผล	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
8.2 เครื่องมือการวัด ประเมินผล	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
8.3 เกณฑ์การประเมินผล	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
9. องค์ประกอบแผนครบถ้วน มีความสอดคล้อง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ค่าระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 18
เรื่อง Daily Activity

องค์ประกอบของแผน	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	S.D	ระดับความ เหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1. สาระสำคัญ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2. ตัวชี้วัด	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4. สาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5. ชิ้นงาน/ภาระงาน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6. กิจกรรมการเรียนรู้						
6.1 ขึ้นสาธิต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.2 ขึ้นสังเกต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 ขึ้นทดสอบร่วมกับ เพลง	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
6.4 ขึ้นออกคำสั่งแปลกๆ ใหม่ๆ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.5 ขึ้นสลับบทบาท	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
7. สื่อการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8. การวัดและประเมินผล	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
8.1 วิธีการประเมินผล	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
8.2 เครื่องมือการวัด ประเมินผล	4	4	5	4.33	0.58	มาก
8.3 เกณฑ์การประเมินผล	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
9. องค์ประกอบแผนครบถ้วน มีความสอดคล้อง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ค่าระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 19
เรื่อง My Hobby

องค์ประกอบของแผน	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	S.D	ระดับความ เหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1. สาระสำคัญ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2. ตัวชี้วัด	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4. สาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5. ชิ้นงาน/ภาระงาน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6. กิจกรรมการเรียนรู้						
6.1 ขั้นสารคดี	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.2 ขั้นสังเกต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 ขั้นทดสอบร่วมกับ เพลง	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
6.4 ขั้นออกคำสั่งแปลกๆ ใหม่ ๆ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.5 ขั้นสลับบทบาท	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
7. สื่อการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8. การวัดและประเมินผล	4	4	5	4.33	0.58	มาก
8.1 วิธีการประเมินผล	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8.2 เครื่องมือการวัด ประเมินผล	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8.3 เกณฑ์การประเมินผล	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
9. องค์ประกอบแผนครบถ้วน มีความสอดคล้อง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ค่าระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 20
เรื่อง My Hobby

องค์ประกอบของแผน	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	S.D	ระดับความ เหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1. สารสำคัญ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2. ตัวชี้วัด	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4. สารการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5. ชิ้นงาน/ภาระงาน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6. กิจกรรมการเรียนรู้						
6.1 ขั้นสาธิต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.2 ขั้นสังเกต	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 ขั้นทดสอบร่วมกับ เพลง	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
6.4 ขั้นออกคำสั่งแปลกๆ ใหม่ ๆ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.5 ขั้นสลับบทบาท	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
7. สื่อการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8. การวัดและประเมินผล	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
8.1 วิธีการประเมินผล	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
8.2 เครื่องมือการวัด ประเมินผล	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8.3 เกณฑ์การประเมินผล	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
9. องค์ประกอบแผนครบถ้วน มีความสอดคล้อง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด

ตารางข้อมูลการคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบ
สำหรับการวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

คำถาม ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	S.D	ระดับความ สอดคล้อง (IOC)
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	0	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
2	+1	+1	0	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
3	+1	0	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
4	+1	+1	0	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
5	+1	+1	0	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
6	0	+1	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
7	+1	+1	0	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
8	+1	+1	0	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
9	0	+1	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
10	+1	0	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
11	+1	0	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
12	+1	+1	0	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
13	+1	+1	0	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
14	+1	0	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
15	+1	+1	0	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
16	0	+1	0	0.33	0.58	มีความสอดคล้อง
17	+1	+1	0	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
18	+1	0	0	0.33	0.58	มีความสอดคล้อง

ตารางข้อมูลการคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (ioc) ของแบบทดสอบ
สำหรับการวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ (ต่อ)

คำถาม ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	S.D	ระดับความ สอดคล้อง (IOC)
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
19	+1	+1	0	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
20	+1	+1	0	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
21	0	+1	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
22	+1	+1	0	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
23	+1	0	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
24	0	+1	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
25	+1	+1	0	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
26	+1	0	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
27	0	+1	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
28	+1	+1	0	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
29	+1	+1	0	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
30	+1	0	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
31	+1	+1	0	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
32	0	+1	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
33	+1	0	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
34	+1	0	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
35	0	+1	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
36	+1	0	0	0.33	0.58	มีความสอดคล้อง

เชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

Reliable Statistics

Cornbrash's Alpha	N of Items
0.63	36

ตารางข้อมูลการคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบ
วัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

คำถาม ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	S.D	ระดับความ สอดคล้อง (IOC)
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	1.00	0.00	มีความสอดคล้อง
2	+1	+1	+1	1.00	0.00	มีความสอดคล้อง
3	+1	0	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
4	+1	+1	+1	1.00	0.00	มีความสอดคล้อง
5	0	+1	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
6	+1	0	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
7	+1	+1	0	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
8	+1	0	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
9	+1	+1	+1	1.00	0.00	มีความสอดคล้อง
10	0	+1	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
11	+1	+1	+1	1.00	0.00	มีความสอดคล้อง
12	+1	+1	+1	1.00	0.00	มีความสอดคล้อง

ข้อมูลการคำนวณค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

Reliable Statistics

Cornbrash's Alpha	N of Items
0.68	12

ตารางข้อมูลการคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (ioc) ของแบบทดสอบ
วัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

คำถาม ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	S.D	ระดับความ สอดคล้อง (IOC)
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	1.00	0.00	มีความสอดคล้อง
2	+1	+1	+1	1.00	0.00	มีความสอดคล้อง
3	+1	+1	+1	1.00	0.00	มีความสอดคล้อง
4	0	0	+1	0.33	0.58	มีความสอดคล้อง
5	+1	+1	+1	1.00	0.00	มีความสอดคล้อง
6	0	+1	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
7	0	+1	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
8	0	+1	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
9	+1	+1	0	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
10	+1	+1	+1	1.00	0.00	มีความสอดคล้อง
11	+1	+1	+1	1.00	0.00	มีความสอดคล้อง
12	0	+1	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง

ข้อมูลการคำนวณค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

Reliable Statistics

Cornbrash's Alpha	N of Items
0.68	12

ตารางข้อมูลการคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินความพึงพอใจ

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ			\bar{X}	S.D	ระดับความสอดคล้อง (IOC)
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้						
1. นักเรียนมีความสนุกสนานในการเรียน	+1	+1	+1	1.00	0.00	มีความสอดคล้อง
2. นักเรียนมีความสุขในการร้องเพลง	+1	+1	+1	1.00	0.00	มีความสอดคล้อง
3. นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	0.00	มีความสอดคล้อง
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้						
4. นักเรียนชอบการสาธิตการแสดงออกด้วยท่าทางของครู	0	+1	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
5. นักเรียนชอบการพูดออกคำสั่งพร้อมกับการแสดงออกด้วยท่าทาง	+1	+1	+1	1.00	0.00	มีความสอดคล้อง
6. นักเรียนชอบการแสดงออกด้วยท่าทางประกอบการฟัง-พูด	0	+1	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
7. นักเรียนชอบการออกคำสั่งให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม	0	+1	0	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
ด้านการใช้สื่อการสอน						
8. นักเรียนชอบเพลงที่ครูนำมาใช้เพราะทำให้เกิดความสนุกกับการเรียน	0	+1	+1	0.67	0.58	มีความสอดคล้อง
9. นักเรียนชอบสื่อการสอนที่ใช้ในแต่ละกิจกรรมการเรียนรู้เพราะสามารถปฏิบัติได้จริงและมีความหลากหลาย	+1	+1	+1	1.00	0.00	มีความสอดคล้อง
10. นักเรียนชอบสื่อการสอนเพราะทำให้ให้นักเรียนเข้าใจในเนื้อหามากยิ่งขึ้น	+1	+1	+1	1.00	0.00	มีความสอดคล้อง

ข้อมูลการคำนวณค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินความพึงพอใจ

Reliable Statistics

Cornbrash's Alpha	N of Items
0.83	10

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล	นางสาวชลณี หละดำ
วัน เดือน ปีเกิด	27 ตุลาคม 2534
สถานที่เกิด	อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้	71/302 หมู่ที่ 1 ตำบลคลองแห อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	ครู (วิชาภาษาอังกฤษ)
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนอนุบาลมุสลิมสตูล จังหวัดสตูล
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2547	ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) โรงเรียนบำรุงอิสลาม จังหวัดปัตตานี
พ.ศ. 2550	ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) โรงเรียนบำรุงอิสลาม จังหวัดปัตตานี
พ.ศ. 2553	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาภาษาอังกฤษ (หลักสูตรนานาชาติ) มหาวิทยาลัยฟาฏอนี จังหวัดปัตตานี
พ.ศ. 2559	ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล	นางสาวชลณี หละคำ
วัน เดือน ปีเกิด	27 ตุลาคม 2534
สถานที่เกิด	อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้	71/302 หมู่ที่ 1 ตำบลคลองแห อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	ครู (วิชาภาษาอังกฤษ)
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนอนุบาลมุสลิมสตูล จังหวัดสตูล
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2547	ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) โรงเรียนบำรุงอิสลาม จังหวัดปัตตานี
พ.ศ. 2550	ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) โรงเรียนบำรุงอิสลาม จังหวัดปัตตานี
พ.ศ. 2553	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาภาษาอังกฤษ (หลักสูตรนานาชาติ) มหาวิทยาลัยฟาฏอนี จังหวัดปัตตานี
พ.ศ. 2559	ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา